

Yeni Düzen

ÜÇÜNCÜ YOL

ÜÇÜNCÜ YOL

30. TÜRKÇÜLER BAYRAMI
ÖZEL SAYI

1974
İSTANBUL

04 SA 1694

ÜÇÜNCÜ YOL — 30. TÜRKÇÜLER BAYRAMI ÖZEL SAYI

- Alparslan TÜRKEŞ — Biz Bozkurtlar Ordusuyuz.
Metin ÖNEY — 3 Mayısla Doğru.
Ali DOĞAN — En Doğru Yol Ülkücü Gençliğin Yoludur.
Prof. Dr. Orhan TÜRKDOĞAN — Z. Gökalp'te Batılılaşma.
Doç. Dr. Kurt KARACA — Milliyetçi Toplumculuğumuz.
Mevlut TURHAN — Madde ve Mana Anlayışımız.
Necdet Mete SEVİNÇ — 1944'te Bir Talât Paşa.
Servet GÜRCANHAN — Türkçüler Bayramına Gelineye Kadar.
Muharrem SEMSER — Ülkücü Gençlik.
Yaşar OKUYAN — Çelişkiler ve Meseleler.
İskender ŞEKER — İşçi Göçü.
Servet GÜRCANHAN — Maviye Çağrı.
Gazi AKAR — 1944-1974'de Türkiye.
Süleyman ERBASİ — 1944 Olayına Dair.
Mustafa ÖZTÜRK — Yara.
İlhan ŞAHİN — Yunanistan ve Dış Ülkeler.
Ömer SEYFETTİN — Yarınki Turan Devleti.

Sahibi: M.H.P. İst. İl Gençlik Teşkilâtı adına Başkan
Metin ÖNEY — Sorumlu Yazı İşleri Yönetmeni: Mevlüt
TURHAN — Kapak ve Desenler: Ünal Mahmut Karatop-
rak — İdare Yeri: Mustafa Kemal Bulvarı, Akdemir Han
Kat: 3 — Aksaray - İst. Tel: 22 21 71 — Dizgi-tertip:
Yüksel Matbaası — Baskı: Özdemir Matbaası.

ÜÇÜNCÜ YOL

Türkiyemizde siyasi mücadelenin giderek millete şâmil olduğu şu günlerde Türkçü neslin verdiği bir hüküm vardır. Biz yeni bir yolun yolcusuyuz. Bu yol; Türk milletini refaha ulaştıracak 3. yoldur.

Verilen bu hükmün doğuş sebeplerini açıklarken doktriner esaslardan ve ilk önce batı toplumunu inceleyerek hareket etmemiz gerekir.

Meseleyi, tarihi perspektif içinde ele alacak olursak gördüğümüz manzara şudur: XVIII. y. y. da Avrupa'da hâkim olan ekonomik sistem merkantilizmdir. Milletlerin zenginleşmesini hedef alan bu sistemde devlet, müdahaleci ve güdümlüdür. Yine iktisadi faaliyetler korporatif rejimle sıkı disiplin altındadır.

XVIII. y. y. ortalarında bu düzene karşı gelişen «tabii düzen» anlayışı giderek klâsik liberalizmi doğurmuştur. Klâsik liberalizmin zamanla ekonomik olayları da şekillendirmesi kapitalizmin kuruluşunu sağlamıştır.

Böylece oluşan liberal-kapitalist anlayışta esas olan ferttir. Fert hak ve hürriyetlerine artık devlet müdahalesi yoktur. Devlet bekçi ve pasiftir. Ekonominin motörü şahsi menfaattir. Bu şartlar altında ekonomik üstünlüğü elinde tutan burjuva sınıfı siyasi alanda da hâkimiyetini sürdürdüğünden hak ve özgürlüklerden mahrum olan yine onların deyimiyle «pasif vatandaşlar»dır. Yani halktır.

İşte bu anlayışın doğurduğu «bırakınız yapınlar, bırakınız geçsinler» sloganı ile belirlenen klâsik liberalizm zamanla sosyal realiteler karşısında zorlanınca devlet müdahalesine evet diyen yeni liberalizmin varoluşunu sağlamıştır.

Klâsik liberalizmde fert hak ve hürriyetleri sınırsız iken, yeni liberalizmde hürriyeti yok etme hürriyetine imkân tanınmamaktadır. Artık zayıfların ezilmesinden başka bir anlama gelmeyen aşırı ferdiyetçilik böylece tarihe kavuşarak yerini bir tedbirler yasası olan sosyal demokrasiye bırakmıştır.

Klâsik liberalizmi yenileştirmeye sevkeden diğer bir sebep, biraz sonra izah edeceğimiz kollektivist düşüncenin, marxist-sosyalizmin giderek kuvvetlenmesi ve liberalizmi tehdit etmesidir.

Doktriner mücadelede gerek klâsik ve gerekse yeni biçimiyle liberalizm 1. yolu teşkil eder. Bu yol, batıda genellikle sağ kavramıyla ifade edilir. İnsanın malla olan münasebeti mülkiyet kavramını, insanın insanla olan münasebeti ise özgürlük kavramını doğurur. Bu münasebetler ölçüsünü de esas alırsak 1. yolun prensiplerini şöyle sıralayabiliriz:

- 1) Liberal kapitalizmde hürriyet esastır.
- 2) Liberal kapitalizmde ferdin menfaati esastır.

3) Ekonomide şahsî menfaat motör vazifesini görür. Teorik esaslar bunlar olmakla beraber, pratikte büyük değişkenlik arzeden liberal-kapitalizmde şu gerçek ortaya çıkmıştır: Gerek ekonomik ve gerekse siyasî alanda burjuva sınıfı tüm imkânları tekelinde topladığından halkın hak ve özgürlüklerden istifadesi mümkün değildir. O düzende ezilen ve ezen vardır. Tüm yatırımlar kapitalist menfaatini körüklemekte, halkın ezilmesini de aynı şekilde süratlendirmektedir. Bir deyimle, bu düzende zengin daha zengin fakir daha fakir olma yolundadır.

İşte bu yol 1. yoldur.

Aşırı ferdiyetçi akımın burjuva lehine gelişerek, halkın tekdüzeleşme ve sanayi devriminden sonra bir işçi yığınının ortaya çıkışı menfaatler dengesini bozmaya başlamıştır.

Sınıf menfaatinden hareket eden ikinci bir akımın doğuşuna şahit oluyoruz XIX. y. y. da. Liberal-kapitalizmde bütün imkânlardan istifade işverene hasredilince, işçi sınıfının menfaatini esas alan Marxizm artık kuruluş halindedir. Marxizmi doğuran sebep de aslında Liberalizmin varlığıdır. Ferdiyetçi akıma karşı oluşan kollektivist anlayış marxist-sosyalizmle doktriner mücadeleye girmiş ve liberal-kapitalizmin karşısında tek enternasyonal tehlike olmaya başlamıştır. Bu doktrinde de dikkat edilirse hareket noktası olarak bir sınıf esas alınır. Bu sınıf proletarya (sanayi işçisi) dir.

Her iki doktrinin benzer yönlerine geçmeden Marxizmin teorik bazı neticelerini açıklamamız gerekir:

- 1 — Marxist-Sosyalizm ihtilâlcidir.
- 2 — Üstyapı kurumları, altyapıya göre şekil alır.
- 3 — Esas menfaat, proletaryanın menfaatidir.
- 4 — Marxist-Sosyalizm tüm dünya proletaryasına şamildir.

Yani beynelmilelcedir.

İşte bu temel prensipleri ihtiva eden marxizm liberalizmin karşısında oluşan 2. yoldur. Bu yolun dünya literatüründe izahı sol kavramla yapılır. Kısaca, 2. yol marxist-sosyalizmdir.

Üst yapıyı inkâr ile oluşan marxist-sosyalizmle, işverenin kör bir kâr hırsı üzerine inşa edilen kapitalizm bu ortak yönleriyle materyalist felsefeden hareket ederler.

Yine bu iki yol hareket noktası olarak kendilerine sınıfı esas almışlardır. Biri, işveren diğeri, işçi sınıfının mutluluğunu savunurlar. Kapitalizmde işveren, kapitalist «aktif vatandaş», hal ise, «pasif vatandaş»tır.

Marxist-sosyalizmde teoride proletaryanın mutluluğu esas alınmasına rağmen, Marxist-Leninist uygulama göstermiştir ki, tüm menfaat çarkı, komünist elitin lehine dönmekte, kapitalizmde hâkim sınıfın ezdiği toplum, bu düzende komünist elit tarafından ezilmektedir. Netice yine aynıdır. Toplum sınıflara ayrılmış, ezen ve ezilen yine vardır.

Her iki yolu burada kısaca izah ettikten sonra, 3. yolun izahına esas değerlerden hareketle geçeceğiz.

Batıda doğan ve gelişen bu iki yol gerek kullandığı iktisadî ölçüde ve gerekse sosyal ölçüde bir realitenin ötesinde oluşmuştur. Millet realitesinden soyutlanarak oluşan bu doktrinler, zamanımızda bu tarihî yanılığının neticesine mahkûm olmuşlardır. İşte bu yanılığı tesbit eden Milliyetçi-Toplumcu doktrin anlayışı, Türk nesline 3. yolu açmıştır.

İlmin mahkûmiyete terkettiği bu doktrinlerden ayrı olarak oluşan 3. yolu izah ederken temel ölçüyü ortaya koymak gerekir.

«Kapitalist sistemde hareket noktası olarak belirlenen değer fert iken, marxist-sosyalizmde işçi sınıfıdır. Milliyetçi-Toplumcu Doktrinde ise esas alınan değer millettir.»

Demek ki, Milli Doktrinde toplumu sınıflara bölmek değil birleştirici kavram olan Millet anlayışı etrafında toplanmak gerekir. Bu, aynı zamanda diğer 2 yoldan ayrı olarak

doktrinin millilik vasfını ortaya koyar. Halbuki diğer iki yolda nihaî gaye beynelmilelciliktir.

Bir doktrin, ancak bir toplumun sosyal ve kültürel değerleriyle kaynaşabildiği ölçüde o toplumun problemlerine teşhis koyabilir. Bu ise, doktrinlerin ithali ile mümkün değildir. Türk toplumunda da durum aynıdır. Türk toplumunun esasta kabul ettiği bazı değerler nazara alınmaksızın bir doktrin yaratılamaz. ki, yukarda zikrettiğimiz 1. ve 2. yolu açan doktrinler bile, doğdukları milletlerin sosyo-kültürel şartlarından tamamen soyutlanmamışlardır. Aksi halde bu, basit bir örnekle; A grubu Rh+ kanı bulunan bir hastaya B grubu Rh— kan vermeye benzer ki, netice ölümdür.

Asrın realitelerine de uygun olarak oluşan «Millet» çekirdeği etrafındaki Millî Doktrin, klâsik sağ ve sol kavramlarından uzaktır. Ne bünyesinde yer verdiği mânevî değerlerle sağdadır. Ne de tanzim ettiği sosyal ve iktisadî haklarla soldadır. Zira sağ ve sol Millet gerçeğinin ötesinde meydana geldiği halde Millî Doktrin, milleti esas alarak hareket etmiştir.

Temelde diğer 2 yoldan ayrılışımızı böylece ortaya koyduktan sonra Millî Doktrindeki bazı prensiplerin izahına gelirsek görürüz ki:

1 — Liberal-Kapitalizm ve Marxist-Sosyalizm materyalist düşüncesinin ürünü olmasına rağmen, Millî Doktrin manevî bir dünya görüşüne sahiptir.

2 — Millî Doktrinci görüşte insan, maddî ve manevî değerler bütünüdür.

3 — Millî Doktrinci görüş, Türk milletinin kültürel değerleri üzerine kurulmuş millî bir doktrindir.

4 — Millî Doktrinci görüş, Türk kültürünün esaslı unsurlarından maddî olan ırk unsurunu ve manevî olan din unsurunu temel olarak alır.

5 — Dinî anlayış, Türk'e uygun lâiklik müessesesiyle tanzim olunmuştur.

6 — Millî Doktrinci görüş, otoritarizmin karşısında ve Türk kültüründen mühlhem, millî demokrasi anlayışını kabul etmiştir. Dolayısıyla batıda cereyan eden sağ otoritarizmin örneği, Faşizm ve Nasyonal-Sosyalizmden kesinlikle ayrıdır.

7 — Millî Doktrinci görüşte devlet, bekçi değil müdahaleci, pasif değil, aktiftir.

8 — Millî Doktrinci görüşte ferdin hak ve hürriyet-

leri Türk Milletinin ve Devletin yüksek menfaatleriyle sınırlıdır.

9 — Milli Doktrinci görüşte diğer iki yolda olduğu gibi elit veya bürokrat menfaati değil Milletin menfaati esastır.

Yukarda prensiplerini kısaca açıkladığımız 1. ve 2. yolu Milli Doktrin prensipleriyle mukayese edersek varılacak netice şudur:

3. yol Milli Doktrinciliktir. Bu yol sağ ve sol kavramlarıyla izah edilemez. Zira bu kavramlar bile millilik vasfından uzaktır. Milletler mücadelesini kamufle etmekten başka bir şeye yaramaz.

Batıda doğmasına rağmen ülkemizde de nüans değişiklikleriyle karşımıza çıkan sağcı ve solcu akım bu yolun dışındadır. Milli Doktrin de bu cereyanların dışında öz, milli, bağımsız bir doktrindir.

Yazımıza sayın Türkçü lider Alparslan Türkeş'in bir sözüyle son verelim:

«Ben 3. yolu açmış bulunuyorum. Türkiye'yi kurtacak yeni yolu işaret ediyorum... Türk Milletini ilmin önderliğinde yeni ufuklara doğru uçurmak için ayağa kalkmaya çağırıyorum»
«ÜÇÜNCÜ YOL.»

BİZ BOZKURLAR ORDUSUYUZ

Alparslan TÜRKEŞ

Son yıllarda, milletimizin binlerce yıllık tarihi boyunca millî destanlarımızda ve geleneklerimizde yer almış olan Bozkurt'a karşı bir düşmanlık kampanyası yürütülmektedir. Komünistler, bölücüler, azınlık ırkçıları Türk Milletine karşı dışardan yapılan kışkırtmaların da katkısı ile büyük bir düşmanlık içindedirler. Türklüğe karşı duydukları düşmanlığı açıkça söylemekten korkan fırsatçılar, Türk Milletinin millî sembolü olan Bozkurt'a karşı şiddetli bir düşmanlık göstermektedirler. Bazı okullarda Bozkurt'lu rozet taktıkları için öğrenciler sert baskılar görmekte, hatta okuldan çıkarılmaktadırlar.

Her milletin kendine göre millî bir sembolü bulunmaktadır. Meselâ: Avusturalya'luların Kanguru, Çinlilerin ve Japonların Ejderha, Hindlilerin, İranlıların, İngilizlerin Arslan, İtalyanların Kurt, Almanların Kartal, Fransızların Horoz, Rusların Ayı millî sembolleri olduğu gibi Türklerin de Bozkurt millî sembolleridir. Tarih boyu Türkler Bozkurt'u kutsal saymışlardır. Bayraklarında Bozkurt taşımışlardır. Hakanlar, Hanlar, Komutanlar askerlerine «Bozkurtlarım» veya «Kurtlarım» diye hitap etmişlerdir. Biz de bugün Türk gençliğine yeni bir atılım ve şahlanış hareketi getirirken Bozkurtluğu sağlık vermekteyiz. Milletimizin hayatının Cumhuriyetin başlangıcından geriye doğru son 250 yıllık bölümü tarihimizin hiçbir devrinde görülmemiş büyük felâketlerle dolu olan bir devresini teşkil etmektedir. Elli yılını doldurmuş olan Cumhuriyet Devri geçmiş bu felâketlerden ders alınarak büyük çalışmaların yapılması gerekli bir dönem idi. Barış içinde

geçirilmiş olan elli yıl gerekli şekilde değerlendirilememiştir. Bugün yine Türk Millet geriliğın, bilgisizliğın, yoksulluğın, adaletsizlikler ve haksızlıkların pençesinde perişan durumda bulunmaktadır. Medenî milletler arasında sürdürölmekte olan yükselme ve ilerleme yarışlarının dışında bulunmaktadır. Ayrıca kendisini köleliğe, parçalanmaya ve dağılmaya götüreceğ komünizm gibi, bölgecilik gibi, yabancı ideolojilerin saldırısı altındadır. Bunlara karşı Türk Milliyetçileri ve milliyetçi gençler ölkü bayrağı altında toplanarak ilmin ışığında daha teşkilâtli, daha plânlı bir mücadele vermek zorunluğundadırlar. Bu mücadelenin önünde bize yine Bozkurt yol gösterecektir. Türk Milliyetçileri Bozkurtlar olarak atalarının yolunda Türklüğü yeniden yüceltmek için büyük atılıklara girişeceklerdir. Bozkurtuz ve Borşkurtçuyuz. Bununla övünç duyuyoruz. Yaşadığımız sürece Türk Milletinin binlerce yıllık kutsal varlığının sembolü olan Bozkurdu rozet olarak göğüslerimizde, kolye olarak boyunlarımızda, tablo olarak evlerimizde taşıyacağız, ve bulunduracağız. Bozkurt'a düşmanlık gösterenleri Türk Milletinin düşmanları olarak tanıyacağız ve düşmanlıklarını düşmanlıkla karşılayacağız. Bozkurtçuluk, Türklük düşmanlarının, satılmışların, vatan hainlerinin iddia ettiği gibi ne faşistliktir, ne emperyalizmdir, ne de putperestliktir. Türk Milliyetçileri Hira Dağı kadar müslümandırlar. Tanrı Dağı kadar Türktürler. Türk Milliyetçileri emperyalizmin her çeşidine karşıdırlar. Bunun için hür yaşamayı, doğruluğu, Millet Varlığını temsil eden Bozkurtçuluğu kutsal saymaktayız. Kim ne derse desin... Biz Bozkurtlarız,, Bozkurtçuyuz ve Bozkurtlar ordusu-yuz.

3 MAYISLARA DOĞRU...

Metin ÖNEY

Bu gün 3 Mayıs 1944 Milliyetçilik Hareketinin 30. yıl dönümünü kutluyoruz. Bayramlar yalnız kanunlarda yer almasıyla değil, amme vicdanında da yer etmesiyle anlam kazanır. İşte 3 Mayıs Türkçüler Bayramı kafalarında ve gönüllerinde Türklük ülküsünü taşıyanların yaşattığı büyük bir gün ve büyük bir bayramdır.

3 Mayıs, Türk Milletinin kurtuluşu ve yeniden Cihana sesini duyuruşu olan «İstiklâl Savaşı»nın yaratıcısı, Türkçü ruhun bir takım siyasiler tarafından üstü örtülmek istenmesine karşılık, bir avuç vatanperverin görülmemiş eza ve cefaya rağmen «Türkçü görüşü» haykırmasıdır.

3 Mayıs Devlet eliyle bizzat Devlet yıkıcılarının himaye edilmesini şiddetle karşılayan yiğit insanların direnişidir.

Ve 3 Mayıs dünün bir avuç vatanperverinin yaktığı bir kıvılcım, bu günün yüzbinlerinin elden ele ilettiği büyük ve kutlu bir meşalenin aydınlığıdır. 3 Mayıs'la başlayan yeniden kendine dönüş hareketi bu gün siyasî aksiyon olarak ortaya çıkmış, iktidara talip bir hareket haline dönüşmüştür. Türkçü düşünce Türk toplumunun bütün kesimlerini içine alan birleştirici ve bütünleyici bir yapıya sahiptir. Milletler mücadelesinin alabildiğine şiddetlenmiş günümüz Dünyasında, Türkçü düşünce Türk Milletinin ilimde, teknikte, medeniyette en ileri ve en üstün

varlık haline gelmesinin savaşını veren yüce ülküler manzumesidir.

Türkçülük ülküsünün sistemize olmuş şekli olan Millî Doktrinimiz Türkiyemizin Sosyo-ekonomik mes'elelerine ayrı ayrı çözüm yolları getiren üstün ve güçlü bir tezdır. Kaynağını 3 Mayısla gür hale getiren Millî Doktrin Türk insanının üretici-tüketici ilişkilerinden, sanat, edebiyat, hukuk, dış politika ve bütün ekonomik ilişkilere kadar her şeyiyle ilgilenen ve yön veren bir yapıya sahiptir. Böyle olduğu içindir ki, Türkiyemizin sosyo-ekonomik mes'elelerine dış kaynaklı reçeteler arayanlar Millî Doktrin ve Türkçü düşüncenin üstünlüğü karşısında saman alevi gibi sönüp yok olacaklardır.

Türkçülük ülküsü her nerede olursa olsun bütün Türklerle ilgilenmeyi tarihî görev sayar. Bunun içindir ki, 3 Mayıs Türkçüler bayramını yaşarken ve kutlarken esir soydaşlarımızı anmamak mümkün değildir. Çünkü 3 Mayıs unutulmaya terkedilmiş milyonlarca soydaşımızın her şeye ve herkese rağmen unutturulamayacağına ilân ve ispat tarihidir. Türk illerinin bağımsız ve hür yaşama arzularının gerçekleşmesi uğruna yapılacak büyük fedakârlıkların, fikrî potansiyeli, fikrî barutudur 3 Mayıs...

Türkçü düşünce siyasî açıdan Millî Devlet-Güçlü İktidar tezine dayanır. Siyasî ve Ekonomik bağımsızlığını tamamen garanti altına almış Devletler ancak Millî Devlet olabilirler. Millî Devlet Milletinin üstün menfaatlarını koruyabilen, yabancılara sömürtmeyen Devlettir. Güçlü İktidar ise, yalnız Meclis çoğunluğuyla yetinmeyen, Kurumlarda da kendini olanca gücüyle hissettiren, «Devlet baba» felsefesini kensitisiz bütün sosyal dilimlerde uygulayabilen iktidar şeklidir.

Türkçü düşünce ekonomik açıdan «Her şey Türk için, Türk tarafından Türk'e göre» esprisinden hızını alır. Türk insanının mutluluğu ve ekonomik gücü hedefidir. Sınıfçı ve bireyci değil, toplumdur. Türk tarihinin seyrine uygun olan tesianütçülük ve dayanışmacılık, zayıfın kuvvetliye karşı korunması esas yapısını teşkil eder. Sosyal dilimler arasında kavgacı ve bölücü değil, ahenkli bir bütün teşkil etmesi ve Devletin güçlü oluşu temel felsefesidir.

Türkçü düşünce sosyal açıdan Türk kültürüne, Türk töresine dayanır. Kozmopolitlik, gevşeklik, hımbıllık, neme-

lâzımcılık, Türkçü düşüncenin dışındadır ve zıt davranışlardır. Manevî değerlere bağlı, disiplinli bir millî toplum yaratmak amacındadır.

Her türlü bölücü, yıkıcı, ayrıcalık yaratan görüşler, Türk ülküsünün ve O'nun yiğit savaşçıları olan Ülkücülerin değişmez iradeleri karşısında paramparça olacaklar, 3 Mayısın yarattığı geniş ufuk Türk Aleminin yeniden bir güneş gibi doğuşunu sağlayacaktır.

Dün bir avuçtuk. Bu gün yüzbinleriz. Yarın milyonlara ulaşacağız.

Dünün bir avucu, bu günün yüzbinleri, yarının milyonları olarak hep bir ağızdan bütün gücümüzle haykırıyoruz:

TÜRKÇÜYÜZ...

ZİYA GÖKALP'TE BATILILAŞMA

Prof. Dr. Orhan TÜRDOĞAN
Atatürk Üniversitesi Öğretim Üyesi

Gökalp'te batılılaşıma hareketinin temeli ulusal kültüre dayanır. Kültür gibi, batılılaşıma da «Ulus olma» yeteneğini kazanmanın zorunlu bir gereğidir. Biliyoruz, Gökalp, uygarlık için de aynı tezi savunmuştur. Uygarlık, ulus olmanın ilk ve biricik unsurunu sağlar. Bu bakımdan nasıl Gökalp'te kültür - uygarlık arasında bir bütünleşme varsa, aynı şekilde, uygarlık ile batılılaşıma arasında da yakın ilişki vardır, hattâ diyebiliriz ki, batılılaşıma uygarlığın bir biçimidir. Bununla batılılaşıma ve uygarlık kavram çiftinin sadece belirli bir coğrafî alana özgü, değişmeyen ve daima tek kalan bir varlık sahasını kapsadığı anlamı çıkarılmalıdır. «Aslında uygarlık tek değil, birçoktur.» Çünkü uygarlık bir rulusun değil, çeşitli ulusların ortak malıdır. Kültür gibi, uygarlığın büyümesi de, onları temsil eden ulusların kendine özgü yaşantı biçimlerinin bir ürünüdür. O halde uygarlık uluslararasıdır. Ancak, uygarlığın gelişmesi, Gökalp'te son derece ilginç bir durumu ortaya koyar: «her kavmin ilkin yalnız kültürü vardır. Bir kavim kültürü yükseldikçe kuvvetli bir devlet meydana getirir. Diğer taraftan da kültürün yükselmesinden uygarlık doğmaya başlar..»⁽¹⁾ Bu oluşum her şeyden önce, ulus olmanın şartları ile yakından ilgilidir. Çünkü, ilkin uygarlık ulusal kültürden doğuyor, kültürel yayılma süreciyle komşu ulusların uygarlıklarından birçok kurumlar alıyor. Gökalp, başka toplumlardan alınan bu yenilikleri o toplumun kültürüne katılmış uygarlık biçimleri olarak kabul ediyor. Bu açıdan bakıldığında Gökalp'e göre, Türk toplumu iki de-

(1) Ziya Gökalp, Türk Medeniyeti Tarihi, sh. 2, 1341.

fa uygarlık çemberini değiştirmiştir. İlk, İslâmiyeti kabulden önce, Türkler, Uzak Doğu çemberine mensuptu. Müslüman olduktan sonra da, Doğu uygarlığını benimsemiştir. Geçen yüzyıldanberi de üçüncü bir çembere (batı uygarlığı) yani lâik uygarlık çemberine girmeye çalışıyor. Gökalp için bu doğal bir süreçtir. Böyle bir anlınyazısından Osmanlı Devleti de kurtulamazdı. Çünkü, İmparatorluk, diğer imparatorluklar gibi, geçici bir topluluktan (camia) ibaretti. Oyseki ebedî yaşama sahip olan gruplar arası camialar değil, toplumlardır. Toplumların ayırt edici özellikleri de uluslardan ibaret oluşlarından. Avrupa'da ezilen uluslar, ulusal benliklerini kazanmak için kültürel bağımsızlıkları ve siyasal egemenikleri için mücadeleye giriştiler. Böylece ulusal devletler doğdu. Bunun sonucu olarak da Batı uygarlığı yükselerek Doğu uygarlığının yerini aldı.

Gökalp'e göre Batı uygarlığının her yerde, Doğu uygarlığının yerini alması doğal bir kanun olunca, ülkemizde de bu tür bir değişimin ortaya çıkması zorunlu idi. «O hade Osmanlı uygarlığı behemahal ortadan kalkacak, onun yerine bir taraftan İslâm diniyle beraber bir Türk kültürü, diğer taraftan da Batı uygarlığı geçecektir. Görülüyor ki, Gökalp için batılılaşma, aslında, uygarlığımızın kaçınılmaz bir sonucudur. Nasıl kültür ile uygarlık arasında bir dengeleşme varsa ve bu da «ulus» olmanın ön şartı ise, aynı şekilde Türk kültürüne Batı uygarlığını tam ve canlı bir biçimde aşılama da aynı şeydir. Kısacası kültür ile uygarlık arasında ortaya çıkan dengeleşme aynen kültür ile batılılaşma arasında da vardır. Bu anlamda olmak üzere, Gökalp'te uygarlık ile batılılaşma arasında bir fark düşünülemez.

Gökalp için uygarlık bir inanış ve içtenlik sorunudur. Bu yüzden o, uygarlık ile din arasında bir ilişki arar. Nasıl dine içtenlikle inanmayan bir kimse gerçek dindar sayılmazsa, uygarlık da öyledir. «Ona ilkin inanmak ve kalbden mağlanmak gerekir.» Bunun için de tek bir çare vardır. «Avrupa uygarlığına tam bir surette girmek...» Çünkü, bir sisteme kısmen inanmak, kısmen de inanmamak mümkün değildir. Bu görüşlerini Gökalp şu şekilde açıklıyordu: «İlimlerde, sanayide, askerî ve hukukî teşkilâtlarda Avrupalılar kadar ilerlemektir, yani uygarlıkta onlara müsavi olmaktır.» Bu gereği yine Gökalp aynen şöyle belirtiyor-

du: «Japonlar Avrupai bir millet sayıldıkları halde biz hâlâ Asyaî bir millet addolunmaktayız. Bunun sebebi de Avrupa medeniyetine tam bir surette girmeyişimizden başka ne olabilir? Japonlar dinlerini ve milliyetlerini muhafaza etmek şartıyla batı medeniyetine girdiler. Bu sayade, her hususta Avrupalılara yetiştiler. «Görülüyor ki Gökalp, Tanzimattan bu yana, hattâ Cumhuriyet döneminden sonra da «batıya benzeme» sloganını batılılaşma saymıyor. Batılılaşmanın temelini: bilimsel hayatın, zihniyetin yaratılmasına ve gelişmesine bağlıyor.» Bugün bizim için uygarlaşma demek, Avrupalılar gibi zirhlılar, otomobiller, tayyareler yapıp kullanabilmek demektir. Yoksa asrileşme(çağdaşlaşma - modernleşme) şekilce ve maişetçe batıya benzemek değildir⁽²⁾.» Gökalp, bu noktada bâzı düşünürlerimizden kesin bir şekilde ayrılıyor. Örneğin, batılılaşmayı: «...Batı kültürünün görüş tarzının içine şekil ve muhteva yönünden bütün mevcudiyetimizle girmemiz⁽³⁾», biçiminde görüldüğü gibi.

Gökalp'in batılılaşma anlayışı daha önce de belirttiğimiz gibi, kültür - uygarlık, seçkin - halk arasındaki dengeleşmeye dayanır. Seçkinler, Batı uygarlığına sahip oldukları için Japon toplumundaki liberal grupları temsil etmektedirler. Halk ise kültüre sahip olduğu için muhafazakâr guruptur. Bütün toplumsal değişme, aslında bu iki gurup arasındaki uygunluğa bağlıdır, Hattâ, liberal guruplar diyebileceğimiz «seçkinlerin halka getirdikleri uygarlık unsurları halka mal edilmedikçe, seçkinler tarafından kabul edilmiş olsa bile,ğ milli kültürün dışında kalır⁽⁴⁾.» Batılılaşma veya Gökalp'in yerinde deyimiyle muasırlaşma (çağdaşlaşma) toplum yapımızın ve kültür değerlerinin süzgecinden geçmediği sürece, topluma maledilemez.

Kuşkusuz burada önemli husus: «Bu çağdaşlaşma süreci bizi sonuna kadar Avrupalılara bağlı kılar mı?» Gökalp'e göre «ne vakit bilgi edinme ve imalât iktibası hususunda Avrupalılara ihtiyaçtan kurtulursak o zaman asrileştirmemizi anlarız⁽⁵⁾.»

(2) Ziya Gökalp, Türkçülüğün Esasları,

(3) Takiyettin Mengüçoğlu, Felsefeye Giriş, sh. 181-182, 1958.

(4) Ziya Gökalp, Hars ve Medeniyet, sh. 9, 1964.

(5) Ziya Gökalp, Türkleşmek, İslâmlaşmak ve Muasırlaşmak, sh. 10, 1963.

Japon kalkınmasında görüldüğü gibi, Gökalp için modernleşmenin temel ilkesi bir yandan ulusal kültürümüzü bilinçli kılmak, diğer yandan da teması kaçınılmaz olan Batı uygarlığına katılmaktır. Bu anlamda batılılaşma, bilimi ve tekniği kullanılarak yaratıcılığa ulaşmak ve ondan sonra da Avrupa'ya ihtiyaç duymamaktır. Nitekim, Harvard Üniversitesi felsefe profesörü tanınmış matematikçi ve mantıkçı Whiteheadin «Bilim ve Çağdaş Dünya» adlı ünlü eserinde aynen şöyle denilmektedir: «Batı'nın Doğuya kolayca vereceği en yararlı şeyin bilim ve bilimsel zihniyet olduğu gittikçe daha belirgin olarak ortaya çıkmaktadır. Bilim ve bilimsel zihniyet bir ülkeden diğerine, bir ırktan ötekine kolayca nakledilebilir. Yeter ki orada rasyonel bir toplum bulunsun.»

Bugün, Gökalp devrinde batılılaşmayı: «ikinci bir uygarlık yoktur; uygarlık, Avrupa uygarlığı demektir ve bu gülü ile diken ile ithal edilmelidir⁽⁶⁾» şeklindeki yorumların, giderek gerçeklerimize ters düştüklerini daha iyi anlayabiliyoruz. Bunun gibi, Batılılaşmayı uluslaşma ile eş anlamda yorumlayan: «...Batılılaşma arzusu, kendi uygarlığımızın terk veya inkârı anlamı taşıdığından, sonuçta kendi milliyetimizden (ulusçuluğumuzdan) feragât demek oluyor⁽⁷⁾ tarzındaki İslâmcıların görüşleri de havada kalmaktadır. Bunlar, ya Batı uygarlığı denilen bir şey demektirler, yahut da tıpkı Halim Paşa'da olduğu gibi, «Avrupa uygarlığını doğulaştırmak, millileştirmek amacındadır. lar...»

Gökalp öğretisinin çıkış noktası, üçleme (trinity) ilkesine dayanır. Bunlar, birbirlerini karşılıklı olarak tamamlayan, organik bir niteliği olan: Türkleşmek, İslâmlaşmak ve Muasırlaşmak (çağdaşlaşmak) olmak üzere sıralanır. Aralarında diyalektik bir gidiş olmadığı gibi, devirsel (cycloid) oluşum da düşünülemez. Hem zaman olarak ulusculuk, uygarlığı ve İslâmcılık birbirleriyle bütünleşen bir yapıyı ortaya koyarlar. Bunlardan birine ağırlık vermek, sistemi bütün ile değiştirmeyi gerektirir.

(6) Dankwart A. Rustow, Devlet Kurucusu Olarak Atatürk, Abdullah Cevdet'in «Çok Uyanık Bir Rüya» adlı kitabından alınmıştır, SBFD, sh. 117.

(7) Prens Sait Halim Paşa, Fikir Buhranımız, sh. 13, 1966.

NASIL BİR MİLLİYETÇİLİK, NASIL BİR TOPLUMCULUK?

Milliyetçi-Toplumcu doktrinin Milliyetçiliği, akla, müsbet ilme dayanan, Türk Milletinin bütün fertlerini kaderde, tasada ve kıvançta ortak yapmak isteyen özcü, ilerici ve devrimci bir milliyetçiliktir. Bunun romantik şövenizm ve nazi ırkçılığı ile bir ilgisi yoktur. Bizim anladığımız milliyetçilik, Türk Milletinin bağımsızlığını, her türlü menfaat ve çıkarlarını, ekonomik ve moral kalkınmasını birinci plânda tutan bir milliyetçiliktir. Millî Kurtuluş Savaşımızın büyük kumandanı, Mustafa Kemal ATATÜRK de bu anlamda bir milliyetçi, bir Türk Milliyetçi-Toplumcusudur. Türk milliyetçisi olabilmek için, Türk Milletinin ileremesini, kalkınmasını öngörmek, ona yürekten bağlanmak ve gerektiği zama nonun için ölmek bilincine ulaşmak lâzımdır. Ferdî çıkarlarını, egoizmini bu uğurda feda etmeyenin Milliyetçi-Toplumcu ülküde yeri yoktur. Aslanan, Türk Milletinin varlığı ve kalkınması olduğuna göre, millî bütünlük ve bağımsızlığımıza göz diken her türlü emperyalizm ölmeli, öldürülmelidir.

Türk milliyetçiliğini, burjuva milliyetçiliği, Nazi ırkçılığı ve marksist halkçılık hareketlerinden dikkatle ayırmak gerekir. Burjuva milliyetçiliği 19. yüzyılın sanayi devrimi ve onun siyasî-iktisadî bir rejimi olan liberal-kapitalist sisteminin ortaya koyduğu bir Fransız-İngiliz milliyetçiliğidir. Batıda feodalist sistemin yıkılmağa yüz tutup, onun yerine geçen kapitalist sistemin, kökü büyük toprak mülkiyetine dayanan Aristokrasi'ye karşı çıkartmış olduğu Burju-

va (ticarî ve sınaî sermaye sahipleri) sınıfına, millet (nation) adı verilmiştir. Bu tip milliyetçilikte millet, bir sınıf karakterini taşıyıp, bu sınıfı meydana getiren fertlerin matematik toplamından ibarettir. Ve yine bu tip milliyetçilikte aslanan fert (sermaye sahibi) olduğu için, milliyetçilik temel esprisi itibariyle, fertçidir. Bu sebeple düzen; siyasî, iktisadî ve kültürel açıdan ferdî menfaatlerin bekçisi ve koruyucusudur. Türk milliyetçiliği ise yalnız servet sahibi fertleri değil, fakat anayasanın başlangıç kısmında da belirtildiği gibi, Türk Milletinin bütün fertlerini içine alan, milletin tümüne dayanan gerçek milliyetçiliktir. Türk Milliyetçiliğinin Hitler Almanyasının Nazi Milliyetçiliği ile de bir ilgisi yoktur. Türk milliyetçiliği temel strateji olarak Türk kültür ve soyuna dayanır. Milliyetçi-Toplumcu doktrinin milliyetçiliği, marksist-leninist halkçılığı da reddeder. Halk kelimesi, ülke üzerinde yaşayan ve aralarında millî ülkü başları olmayan emekçi fertlerin matematik toplamını ifade eder. Marksist-leninist doktrin, milliyetçiliğe ve millete karşı olduğu için, halk kelimesini kullanır.

Milliyetçi-Toplumcu doktrinin toplumculuğu, marksist-sosyalist tip toplumculuğu reddeder. Marksist-sosyalist görüş önce millete, millî değerlere inanmaz. İkinci olarak, bu görüş bölücü, millî birlik ve bütünlüğü parçaayıcı bir karakter taşır. Marksist-sosyalistlerin hareket noktası soyut (mücerret) bir işçi sınıfıdır. Oysa millî toplum sadece işçilerden ibaret değildir. İşçiler, millî toplumun, diğer millî gruplar gibi yalnız bir bölümünü teşkil eder. Millî bir toplum içinde işçilerden başka, işverenler, memur, esnaf, köylü, serbest meslek sahibi gibi diğer sosyal kategoriler de vardır. Bunlardan yalnız birini esas alan bir doktrin, millî birlik ve barışı yıkmak ister, diğer sosyal kategorileri imhaya kalkışır, sonuç, diktacı, parçalayıcı bir sınıf devletidir. Sınıf devleti, millî devetten uzaklaşmış, kuru bir dikta devletidir. Burada, milleti ve onun fertlerini meydana getiren her türlü moral değerler yıkılmıştır. Oysa, Milliyetçi-Toplumcu doktrinde, devlet bütün sosyal grupların, bir kelimeyle, milletin devletidir. Millî devletin amaç ve görevi, milleti teşkil eden bütün sosyal kategorilerin yükselmesi, kalkınmasıdır. Bu kalkınma, marksist anlayışta olduğu gibi sadece ekonomik bir kalkınma olmayıp, manevî (moral-kültürel) kalkınma da bu kavram içinde yer alır. Manevî kalkınmayı ihmal eden, yalnız maddî (ekonomik)

kalkınmaya önem veren bir kalkınma, gerçek bir kalkınma olamaz. Bizim anladığımız anlamda toplumculuk, millî toplumu meydana betiren her çeşit grup ve kategorilerin ekonomik ve moral kalkınmasını esas alan bir toplumculuktur. Bu görüş, işçi sınıfı dışındaki sosyal kategorileri imhaya kakışan marksist bir sosyalizm yerine, işçi de dahil olmak üzere her türlü millî grupları, Türk Milletinin bütün fertlerini esas alan bir toplumculuğu savunur.

Aslında, milliyetçilik; toplumculuk kavramından daha geniş bir kavramdır. Milliyetçilik kavramı içinde toplumculuk da vardır. Ancak, bir taraftan kapitalizm, milliyetçiliği, diğer taraftan da marksizm, toplumculuğu yozlaştırıp dejenerere ettiği için, Milliyetçi-toplumcu deyiminin kullanılmasına ihtiyaç duyuyoruz. Böylece, milliyetçiliğin sonuna toplumculuğu eklemekle, Türk milliyetçiliğini kapitalist; toplumculuğun başına da milliyetçiliği eklemekle, Türk toplumculuğunu marksist sapmadan kurtarmış bulunuyoruz. Bu arada şu noktayı da önemle belirtelim ki, Milliyetçi-Toplumculuğun, nasyonal-sosyalizmle hiç bir noktada ortak yönü yoktur. Nasyonal-sosyalizm; kapitalizme, labaratuvar (antropolojik) ırkçılığa ve antidemokratik bir siyasî espriye sahipken, milliyetçi-toplumculuk, Türk toplumculuğuna, sosyo-psikolojik (manevî) bir soyculuğa ve gerçek demokrasiye inanmaktadır. Türk Milletinin gönül ve tasvibinden, tercih ve oyundan geçmiyen iktidar yollarına, tepeden inmece, darbeci yollara inanmıyoruz. İktidar olduktan sonra da, demokratik süreç ve yolların gerçek bir şekilde işlemesine inanıyor, bunu savunuyoruz.

EN DOĞRU YOL ÜLKÜCÜ GENÇLİĞİN YOLUDUR

Ali DOĞAN

3 Mayıs 1974'te büyük Türkçüler Bayramının 30. yıldönümünü kutluyoruz. Bu büyük gün otuz yıllık yürüyüşümüzün son adımlarında hedefe biraz daha yaklaştığımızı müjdeliyor.

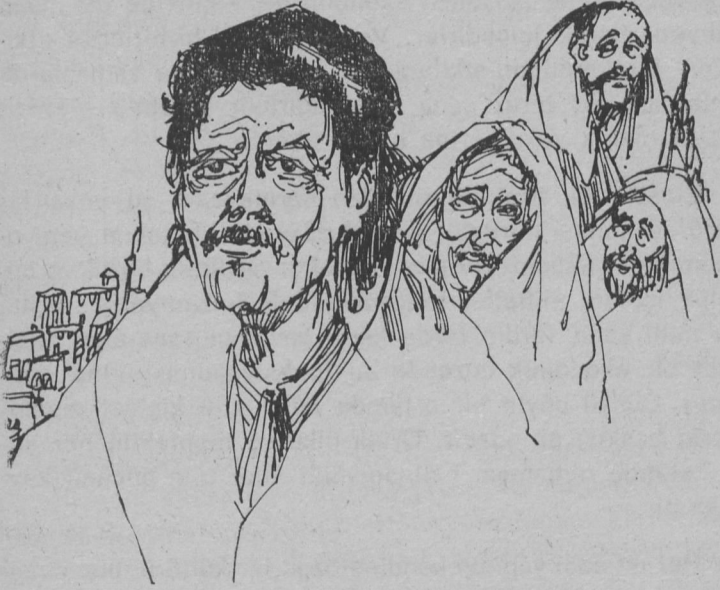
Aradan geçen otuz yıl içinde dâvayı unutmadan, saptırmadan yürütenler kutsal emaneti bize kadar getirmişlerdir. Bize emanet edilen büyük Türk ülküsü ve Türk milletini ebediyyen yüceltme dâvasının üstünde başka bir dâva tanımıyoruz.

Bize işaret edilen yol üçüncü yoldur. Bu yol Türkiye'yi kurtaracak her türlü yabancı etkilerinden arınmış büyük bir ülkü yoludur. 1944'lerden beri, zaman büyük bir hızla dönmüş, bu çark kimini sağa, kimini sola fırlatmış, fakat Türkçülük ülküsü etrafında yüzbinlerce gencin tekrardan toplanmasına mani olamamıştır. İşte bütün bunlar gösteriyor ki, bu gün Ülkücü Gençliğin tuttuğu yol en doğru yoldur. Çoğalmamız karşısında şaşırانlar bu büyük yürüyüşün yolunu bilen bir yürüyüş olduğunu da bilirler.

Bu günkü bayramımızda dövülen davullar, çalınan zurnalar, bütün bu insan sesleri güzel günlere biraz daha yaklaştığımızın müjdecisidir.

Çok yakında yüzlerce davul ve zurna zafer marşımızı çalacaktır.

Nice 3 Mayısılara...

MADDE VE MÂNÂ ANLAYIŞIMIZ

Mevlüt TURHAN

Çağımızda milletlerin mücadelesi, bilhassa ekonomileri arasında olmaktadır. İktisadî yönden güçlü milletler, mücadelelerinde galip gelmekte, diğer milletler de bunlara tâbi olmaktadır. Mücadelede yenik düşen milletlerin millî kültürlerini koruyabildikleri de söylenemez. Millî kültürün varlığını koruyabilmesi, bağlı bulunduğu milletin iktisadî ve siyasî durumuyla çok yakından ilgilidir. Güçlü ekonomiler kültürlerini de az gelişmişlere kabul ettirebilmekte, yerli kültürü yozlaştırmaktadırlar. İçinde bulunduğumuz kültür buhranı da iktisadî yönden yeterince bağımsız olmayışımızdan gelmektedir.

Biz; ne ekonominin, kültür düzenine tam bağlı olduğu, yâni ekonomik ilişkileri düzenleyen hâkim unsurun kültür olduğuna, ne de Marksistlerin iddia ettiği gibi üst yapı diye adlandırılan kültür düzeninin ekonomiye bağlı olduğu düşüncesine katılmıyoruz.

Ekonomi mi üst yapıya, yoksa üst yapı mı ekonomiye hakim? Bu soruya cevap olarak bu iki şıktan hiçbirini doğ-

ru kabul edemeyiz. Çünkü ekonomi de, kültür de bir insan faaliyeti olarak içiçedirler. Ve durmadan birbirlerini etkilerler. Bu karşılıklı etkilenimde belli şart ve zamanlarda bunlardan biri biraz daha fazla ağırlıklı olabilir. Fakat mutlak olarak yekdiğerine hakim olamaz.

Elbette ki, üretime sokulan sermayenin şu veya bu sektörde olması durumu, sosyal düzende bir takım yeni oluşumların olmasını zorunlu kılacaktır. Milletın birlik ve bütünlük içinde, milletler mücadelesinde hakimiyetini sağlayan millî şuur, ferdin ferde karşı savaşını esas alan kapitalist bir ekonomik düzende bu fonksiyonunu yerine getiremez. Çünkü böyle bir ortamda millî şuur kişisel menfaatlerin baskısı altındadır. Ortak ölkü ve menfaatin her şeyin üstünde olmaması halinde millî şuur tüm gücünü kaybetmiştir.

Her iktisadî yapının kendine özgü bir kültürü, buna bağlı olarak da bir sosyo-politik düzeni vardır. Her kültürün de kendine uygun bir düzeni (iktisadî yapıyı) biçimlendirdiği görülür. Kültür de gittikçe kendi bünyesindeki değişimlerle bu iktisadî yapıya uyar. Kısacası ergeç kültür düzeni ile siyasî düzen bütünleşir. Biz bundan her millî kültürün kendi özüne uygun bir ekonomik ilişkiler sistemi ortaya koyduğu, sonra bu iktisadî ilişkiler içinde kendisinin de değişimlere uğradığı sonucunu çıkarabiliriz. Dolayısıyla millî bir doktrinın de millî bir iktisadî düzene sahip olması lâzım geldiği gerçeği ortaya çıkar. Yâni millî doktrin, iktisadî ilişkilere yön verir, sınırlar, kayıtsız kalamaz.

Bir toplumda iktisadî ve kültürel düzen uyumsuzluğu toplumu nereye götürür? Söz gelimi «milliyetçiyim, hem de liberal-sağ bir düzenden yanayım» düşüncesi sakattır. Bu kavram anarşizmi, dâvâmıza pahalıya mal olacaktır.

Millî bir kültürden yanayız. Bunun savaşını veriyoruz. O halde tümüyle millî bir düzen istiyoruz: Millî bir kültür ve bu kültür düzenini tamamlayan millî bir ekonomi. Üretim ilişkilerinin şu veya bu şekilde olacağı tayin edilmiş bir iktisadî düzen.

Millî ekonominin karakterinin nasıl olması gerektiği üzerinde durmadan önce, her milletın ancak kendi kültürü yanısıra uygun bir iktisadî düzenle uyuşacağını belirtelim.

Bunun için de milletimize ve diğer milletlerin kültür-iktisadi yapı ilişkilerine bir göz atalım.

Anadolu kapıları Türklere açılınca göçebelikten toprağa yerleşik bir hayatın başladığını görüyoruz. Demokrasinin beşiği sayılan eski Yunanda köle-efendi ayırımı çok tabii sayılırken, Avrupa yakın bir tarihe kadar kölelik müessesesini normal bulurken, Türklere kölelik müessesesinin olmadığını görüyoruz. Köle-efendi daha sonraları asil-asil olmayan ayırımı bize Avrupa toplumlarının tâ başından beri sınıflı bir toplum olduklarını gösteriyor. Oysa, Türk'ün; Türk kölesi, Türk uşağı olmamıştır. Her Türk ancak kendisinin efendisi olmuştur.

Eski Türklere bu sınıfsız, toplumcu karakter, toprağa bağlı yeni ekonomiye de damgasını vurmuştur. Bununla da devlet-fert-toprak ilişkilerinde toplumun tümünün menfaatini gözeterek, mülkiyeti yaygınlaştırıp kamuya açık tutan Türk millî düzeni Anadolu'da gerçekleşmiştir. Kısa ca Türk toplumunun toplumcu karakteri Anadolu'da kurulan bu yeni düzeni toplumcu doğrultuda şekillendirmiştir. Bir yandan da toprağa yerleşik bu yeni hayat tarzı bir takım yeni değişimlere de sebep olmuştur. Ferd-toprak ilişkilerini düzenleyen esaslar törelerin özüne uygun şekilde biçimlenirken, bir takım yeni müesseseler de oluşmuş, eski olanlar da gelişimlere uğramıştır.

Amerika keşfedilince bir çok milletlerin işgaline uğradı. Değişik ırk ve kültüre sahip bu göçmen toplulukları bir süre dağılık yaşadılar. Bu yaşama düzeni ferdiyetçi tipi yetiştirdi. Zor hayat şartları yanında İngiltere ve İspanya gibi Avrupa milletlerinin emperyalist saldırılarına uğradılar. Bu emperyalist saldırılar, göçmen topluluklarında ortak kader ve menfaat şuurunun uyanmasına sebep oldu. Kendi milletlerinden kopan bu yeni topluluklar devlet kurmayı başardılar. Bu şartlar içinde var olan devletin var oluş sebebi elbette ki, Türklere olduğu gibi «açları doyurmak, yoksulları giydirmek» olamazdı. Dış baskılara karşı Amerika Göçmen Toplulukları Cephesini kurmak noktasından vücut bulan bu devletin görevi bekçilik, mahiyeti bekçi devlet olacaktı. Milletın tümünün moral ve ekonomik kalkınmasından ziyade müteşebbis bekçisi olacaktı. Ve öyle oldu. Zaten kozmopolit bir toplulukta toplumcu bir ekonomi kurmak imkânsızdı.

Milliyetçilik-Kapitalizm Zıtlaşması:

Kapitalizm de komünizm gibi materyalist dünya görüşüne dayanır: Batı toplumunun maddeci dünya görüşünü yansıtır. Fert üretim ilişkilerinde tam serbesti içindedir. Bu serbest rekabette -toplumun zararına da olsa- işini kıvıran insanca yaşama hakkını elde eder. Herkesten itibar görür. Kişi faziletiyle değil de parasıyla ölçülür. Aksi davranışta bulunan üretime sadece emeğiyle iştirak eden, sonunda bu emeğinin karşılığını da alamayan «zamane kölesi» olur. Kişisel yararlarını kollamayı bilenlerin yaşama hakkına sahip olduğu bu düzende insanî değerler istismara uğrayarak yozlaşır. Üstün değerlerin (din, millet ve vatan sevgisi, aileye ve arkadaşlara sadakat, bağlılık; düşkünlere yardım, merhamet gibi) kapitalizmde anlamı yoktur. Üstün değerlerle zıtlaşan ferdi egoizm kapitalizmde bütün vahşetiyle, çirkinliğiyle ortaya çıkar. Tatmin bilmeyen ihtiraslar, kin, sömürü, namussuzluk sağ-liberalist-kapitalist bir düzende üstün duygulara hakim olur. Bunlardan kişiyi, ne din ne de millet sevgisi kurtarabilir. Milletini sevenlerde, yine bu sermayedarlarca yüce duyguları istismar edilen, sömürülen zavallılar durumuna düşerler.

Kavgamız materyalizmin düşürdüğü insanı yüceltmek, lâıyk olduğu yere oturtmak kavgasıdır.

İnsan hem maddeye hem de mânâyâ bağlı bir varlıktır. İnsanın bu iki yanının aynı ölçüde kuvvetli olması lâzım gelir. Mânâyı kaybeden insan için yaşamının da anlamı yoktur. Hayatın çıplak realitesini örten mânâ kaybolunca fert bu realite karşısında ürker. İradesi zayıflar, ümitsizlik benliğini kaplar. Bu insanlardan oluşan toplumlar bunalımlardan kurtulamazlar. Hippilik, bunalım felsefeleri, sapıklıklar bu tür ekonomik düzene sahip toplumlarda görülür. Kişi kendi egoizmi içinde betbaht olur. Ferde hakim olan, sarsılmaz bir güç veren kollektif şuur, kapitalizmde yerini sonu gelmeyen ihtiraslara bırakır.

Şimdi de maddî cephesini zayıf düşüren insan ile bu insanlardan oluşan toplumun akibetini görelim: Vatandaş tabii ihtiyaçlarını karşılayamadığı için, bedenen ve zihnen çökmüştür. Ya da bir takım gayri meşrû yollarla geçinmek durumuyla karşı karşıyadır. Veya bir mistizm içinde uyuşup gitmiştir. Dinamizm ölmüştür. Bu toplumda açıklık, ce-

halet, cinayet, salgın hastalıklarla ne ile mücadele edecektir.

Buradan çıkardığımız sonuca göre, madde ve mânâ başbaşa gitmektedirler. Bunlardan birinin zaafa uğraması kişiyi ve toplumu aynı yere götürür.

İnsanı yücelten mânâdır dedik. Ama madde olmadan da mânâ tek başına bir şey yapamıyor. «Aç insan inancını da yer» sözü doğrudur. Madde olmadan mânâ da olamıyor demektir. O halde netice: Mânâya ulaşmak için maddeye sarılmak. Özet: Mânâ için madde.

Aç bir insanı gözlerinizin önüne getirin: Yüzleri soluk; düşünceleri bulanıktır. Dünyası karamsar. Ne düşünebilir ne de ne düşündüğünü bilir. Tok insanın yüzünde bir aydınlık vardır. Umut ve neşe kaynağıdır. Çünkü o mânâ cephesini dumura uğaratan maddeye sahip olmuş dolayısıyla hakim olmuştur. Madde öyle birşeydir ki, insan ondan kaçtıkça o insana daha da hakim olur. Çünkü insanın bir yanı mânâ, diğer yanı maddedir. Maddî yanını insan atamaz. Attığı anda da yaşamıyor demektir. Oysa biz tüm millet olarak yaşama ve hakim olma mücadelesi veriyoruz. Bir ülkücü maddeye yüz çeviremez, mânâya ulaşmak için maddeye hakim olmak ister. Yoksa esas amaç madde değildir. Mânâ için maddeye hakim olmak. İşte bizim madde ve mânâ anlayışımız.

Türk milliyetçiliğinde ekonomik ilişkilerin şu veya bu şekilde düzenlenmesi mes'elesinin önemi çok büyüktür. Hemen hemen milliyetçiliğin özülü ilgilidir. Milliyetçiliği tutuculuk olarak anlayan savunucular ile yine bu anlayışa karşı çıkanlar Türk milliyetçiliğini nazizme, faşizme karıştıranlardır. Her yeniye karşı çekimser, pısırık, mistik kafalar bunu anlayamazlar. Zira doktrin, kendi içinde bütünlüğü olan bir fikirler mecmûudur. Ancak doktrin tabiatını anlayacak kafa yapısına sahip olanlar, bir doktrin hareketini yürütebilirler. Molozlar her doktrinci harekete yabancıdırlar.

Demek oluyor ki, millî bir düzende maddenin mânâya hakim olmaması için, maddenin tekellerde bir baskı aracı olmasını önleyeceğiz. Maddeyi, fertten ve azınlık-yabancı tekelinden alıp yaygınlaştırarak, mânâya ulaşmak için, maddeye hakim olacağız.

Milliyetçiliğe ekonomik açıdan bakılmazmış. Hey gidi

koca kişi (!) Türk milliyetçiliği, Türkçülüğün doktriner bir hareket olduğunu hâlâ anlayamadınız mı? Yoksa anladınız da bu gelişimden korktuğunuz için mi böyle gülünç durumlara duşuyorsunuz. Türkçü bir doktrinin savaşçısı bütün Türkçüler ekonomik ilişkiler konusunda değişik kanaatlere sahip olamazlar, olanlar da gerçekten Türkçüler değil liberal sağcılardır. Bütün Türkçüler «toplumcu» bir ekonomiden yanadırlar.

Gözlerinizi Türkiyenin ve tüm az gelişmiş ülkelerin manzarasına çevirelim; görelim bakalım, ekonomi ne imiş milliyetçilik ne?

Millî irâde: bir avuç kapitalist ve yabancı ortaklarının baskısı altında kuklalar... kuklalar... Mutlu azınlığın elinde şekillenen **siyah** düzen. Öz Türklerin cebine girmesi gerekirken dışarıya akan paralar... paralar... Ne umutlarla kurulan, sonra parasızlıktan çöken aileler: Sokakta parayla avlanan kadınlar, gencecik kızlar... Kirlenen namuslar, sevmek, tüm milletimizi sevmek. Geleceğe umutla bakmak... İnsanî duygular içinde mutlu olmak isteği. Sonra yoksulluk... para... Ve açılan karanlık, kirli yollar... gidiş... gidiş...

Köylerden, kentlerden şehirlere, büyük şehirlere göç, kaçış. Gökdelenlerin eteklerine örülen sefalet yuvaları: gecekondu insanların ilk temiz, millî kültürleri; hayat felsefeleri, siyasi tercihleri, sonra maddeci şehir kültürüyle karşı karşıya geliş, bozulma. Ne şehirli olabilen köylü, ne de köylü kalabilen köylü. Bütün kaba, çirkin unsurları bünyesinde toplayan yeni kültür. Prof Dr. Orhan Türkdoğan Beyin ifâdesiyle «yoksulluk kültürü», cahil, yoksul yığın, köyden şehre gelen proleterya. Efendiler, karpıcılar, yağlı patronlar, yoksullar... Derken millî, toplumcu yapının çözüldüğü: Yeni yeni sınıflar. Sınıflar arası bir nefret; istismarcılar.

Bir kurtuluş yolu. Aramalar. Kardeş kavgaları... Bir kurtuluş yolu: Kendine dönüş... Yeniden bütünleşme ve kaynaşma, ileriye atılış. İşte tüm imkânsızlıklarla sürdürülen ülkücü kavga ve onun yiğit savaşçıları. Bunu anlamayanlarla yozlaştırmaya çalışan cahil ve hainler. Ne olursa olsun inancından ne sola ne de sağa taviz vermemeye kararlı Türkçü Gençlik. Türkçüler...

1944'TE BİR TALÂT PAŞA

Nejdet Mete SEVİNÇ

İnönü'nün imâlarından ve politika sahnesinden çekilen bir Sovyet yetkilisinin açıklamalarından anlaşılan şu olmuştur ki; İsmet Paşa'nın 19 Mayıs nutku da, Türk milliyetçilerinin ağır işkencelere maruz bırakılıp, mahkûm edilmek istenmesi de «**Rusya'yı memnun etmek**» gibi iğrenç bir anlayışa dayanıyor. Rus düşmanlarının zindanlarda çürütülmesiyle, Moskova'nın Türkiye ile ilgili taleplerinden vazgeçeceği tahmin ediliyordu.

Bir devlet politikası olamazdı bu... Hattâ idare-i maslahat, ya da vaziyeti idare etmek bile olamazdı. Fakat, bu dünyanın en büyük ve en şerefli milleti, küçük devlet politikasıyla yönetilmeye başlandığı günden beri kendi evlâtlarını fedâ ederek düşmanın arzularını tatmin etmek yoluna sapmış, Türk Milleti'ni Yunan tehlikesine karşı uyarılar, Rusların Anadolu'yu istilâ plânlarını açıklayanlar ve Türkiye üzerindeki Ermeni emellerine karşı kamu oyunun dikkatini çekenler yok edilir, susturulur veya resmen suçlanırsa, Rus'un, Ermeni'nin, Yunan'ın Türkiye'ye dost olacağını zannetmişlerdi.

Bu politikanın yüksek seviyeli diplomatlarından bir Talât Paşa vardı meselâ... «**Adana isyanında Ermeniler suçluydu, fakat biz Türkler'i astırdık**» demesine rağmen, Başbakanlık yetkilileri cömertçe kullanarak koruduğu Ermenilerin kurşunlarıyla Berlin sokaklarında öldürülmüş,

İttihat Terakki'nin, diğer ileri gelenleri de aynı akibete uğramışlardı.

İnönü, 1944'te bir Tâlat Paşa'ydı.

Siyasî edebiyatımızın yüz karası olan meşkur 19 Mayıs nutkunda, Türk milliyetçiliğinin yarattığı Türk Devleti'nin Cumhurbaşkanı olarak Türk Milliyetçilerini vatan haini ilân edip, Rusların gönlünü hoş tutmak istemişti. Ve yalnız Türk Milleti'nin gerçek öncüleri olan Türkçü liderler, yazarlar, aydınlar, subaylar ilim adamları değil, bütünüyle Türk milliyetçiliği, bütünüyle Türklük suçlanmıştı o gün...

Fakat Trabzon'da öldürülen 16 komünistin intikam almak için Yoldaş Pavloviç'e yazdığı mektupta Moskova'yı Türkiye'ye müdahale etmeye çağıran eski CHP Milletvekili Ahmet Cevat'a karışan olmamıştı.

Bütün safhalarıyla yakından bildiğiniz olayları bir de ben tekrarlamak istemiyorum. Fakat 3 Mayıs Türkçüler Günü için özel olarak hazırlanan bu dergide bazı noktaları açıklığa kavuşturmaya da kendimi mecbur hissediyorum:

a) Milliyetçilik genel bir isimdir. Türkçülük, Türk Milliyetçiliğini Arap, Fransız, Alman ve diğer milliyetçiliklerden ayırır, yani Türk milliyetçiliğinin özel adı Türkçülüktür.

b) Her Türkçü, Türk ırkının en üstün ırk olduğuna inanmak zorundadır. Fakat bu inanış, Türkiye'deki Türk düşmanlarının kendi ırkçılıkları hesabına uydurdukları gibi kafatası ölçmek, kan tahlil etmek anlamında değildir.

c) Anadoluculuk felsefî bir saçmalaktır. Çünkü millî ülkülerin istiklâl, millî birlik ve dünyayı istilâ şeklinde ifade edebileceğimiz üç aşaması vardır. Eğer şimdiye kadar hiç bir millet dünyayı istilâ edemediyse, bu, aynı ülküyle yaşayan diğer milletlerin mukavemetiyle karşılaşmış olmasındandır. Bu şartlar altında Turancılık, Türkçülüğün ikinci aşamasını oluşturmaktadır. Ve **Türkçüyüm** diyen herkesin Turancı olması kaçınılmaz bir zorunluktur.

1944 ırkçılık - Turancılık dâvâsında hâkimlerin en çok üstünde durdukları bu soruların cevaplarını 30 yıl öncesine dönerek mahkeme zabıtlarındaki şekliyle dikkatimize sunmak istiyorum. Çünkü bugün de Türk milliyetçileri tıpkı 30 yıl önce olduğu gibi, gene dönmelerin, devşirme-

Ben koyu bir milliyetçiyim, fakat zannedildiği mânâda ırkçı değilim. Yani memleket içerisinde ayrılıklara, düşmanlıklara yol açacak hiç bir fikrim yoktur. Yalnız ben Türk Milleti'nin yeryüzünde eşsiz bir yaratılışa sahip olduğuna ve kahramanlıkta bu milletten üstün bir millet bulunmadığına iman ediyorum.

Hâkim — Evvelâ şu noktayı size soralım: Türkiye'de mevcut saf bir soydan gelme ve karışık ırktan olanların bulunmayacağı hakkındaki düşüncenizin ne olduğunu sormak istiyoruz.

Türkeş — Mühim işlerimizi görecektir şahsiyetlerin ya tamamıyla Türk olan, yani temsil olunmuş ve kendisini Türkten başka bir şey saymayn veyahutta Türk ırkından gelen kimseler tarafından idare olunmasını uygun bulurum.

Hâkim — Karışık ırklar hakkında ne olacak?

Türkes — Arzettim efendim. Madem ki Türkleşmiştir, dedesi veya ninesi şöyledir diye aranmasını doğru bulmam.

Savcı — Efendim Türkleşmiş ise kabul ederim diyor.

Hâkim — Demek Türküm diyenleri kabul ederim diyorsunuz:

Türkeş — Türklüğü tamamıyla temessül etmiş olanları... Efendim yalnız Türküm demek kafi gelmez. Bugün bir Yahudi de gelir ben Türküm der. Fakat onun dili Türkçe değildir, an'anesi Türk değildir, herşeyi başkadır. Buna Türk denemez. Benim söylediğim dili, an'aneyi ve herşeyile Türk olmasıdır.

Hâkim — Turancılık hakkındaki fikirlerinizi söyleyiniz.

Türkeş — Benim fikrime göre herşeyden mühim olan Türkiye'dir. Memleketimizin ilim irfan, sanayi, iktisat ve sair sahada en ileri dereceye ulaşması için çalışmak lâzımdır. Turan, yâni Türk Birliği yalnız Asya'dakiler değil,

ıtında «Küçük nüfuslu mil-
un için ilk fırsatta Türkler
sunuz.

edeyim. Bunlar benim istik-
ettir. Tabiatıyla takdir buyu-
etini teşkil eden birçok un-
de devletin nüfusudur. Tah-

kikatta bunu arzettim. Bugün nüfusumuz azdır. Bunu çoğaltmak için hemen kalkıp birliğe doğru yürüyelim dedim. Bu istikbâle ait bir meseledir ve devletimiz için kuvvet teşkil eder.

Başkan Paşa — Peki bu fırsattan istifade nasıl şey edebilir?

Türkeş — Efendim meselâ, 1917'de olduğu gibi 1965'te veya 1999'da Rusya'da bir ihtilâl zuhur edebilir. O zamana kadar Türkiye harp endüstrisi bakımından da, ilim ve irfan bakımından da ilerlemiş bulunur. Ve Türkiye'nin müzaheretî ile bu birliğe doğru yürünebilir, işte fırsat budur.

Başkan Paşa — Birliğin hududu ne olacak?

Türkeş — Türklerin bir bayrak altında birleşmesi...

Mümkün olduğu kadar özetleyerek, ama cümle kuruluşlarına dokunmadan aktardığım zabıt metinlerinden de anlaşılacağı gibi, Türk Milleti'ni sevmek, Türk topraklarının büyümesini, devletimizin güçlenmesini arzu etmek ve Türk Devleti'nin Türkler tarafından yönetilmesini istemek bile suç sayılmıştır bir zamanlarda... Sıkıyönetim ilân edilmesini, sıkıyönetim mahkemesi kurulmasını gerektirmiştir.

Meselâ bir Rum, meselâ bir Ermeni, meselâ bir Yahudi dönmesi ve meselâ bazı müslüman azınlıklar, kendi ırkçılık hareketlerine yol aldırarak ve Türk Milleti'ne ihanet etme serbestisine kavuşmak için Türk Milliyetçilerini ırkçılıkla suçlamış, devleti yönetenler, kendilerini azınlık ırkçılarının dâvâlarını takibe memur ederken, Rusya'ya, İsrail'e, Arabistan'a kiralanan kalemler ırkçılık bahanesine sarılarak Türk Milleti'ne küfretmişlerdir.

Ama buna rağmen ayaktadır Türk milliyetçileri... Ve milliyetçi teşkilâtlar Türkiye'nin en aktif, en uyanık ve en dinamik teşkilâtları olmuştur. Belki biraz daha zulüm görülecek, belki biraz daha eziyet çekilecek ve biraz daha işkencelere maruz kalınacaktır ama, zafer de bizim olacaktır Çünkü 1944'te bebek olanlar veya 1944'te doğanlar 30 yaşında birer kahraman olmuştur bugün.

TÜRKÇÜLER BAYRAMI'NA GELİNCEYE KADAR VE SONRASI

Servet GÜRCANHAN

Yeryüzünde bütün ulusların devlet-imparatorluk olma ülküleri vardır. Bu ülküler onların var oluşuyla birlikte başlar. Ulusları yöneten hakanlarca ülkünün kapsamı genişletilir. Her hakan toplumun ülküsüne yeni bir ülkü katar, gözde tüten ilk önce bir kenttir, sonra bir yöre olur daha sonra ülke, ardından ülkeler... Mağlûp olan, mağlûp edene mirasını da devreder. Yurtlar sonuçta tek bir ülke olarak sınırlanır. Hakim toplumun buyruğunda imparatorluklar uzanır, sınırlar uçsuz bucaksızlaşır. Hakim ırka çok kez kıtalar bile dar gelir. Kıtaları aşan imparatorluktaki hakim ırk; imparatorluğun devamını sağlamak için özellikle kendi ırkından taviz vermiş görünür, hatta millî adını, millî dilini sunî imparatorluk hatırı için bir ara anmaz olur. İktidarın mevkilerine ise hakim sınıfın dışında ırlardan idareciler atamak gereğini duyar... İmparatorluktaki ırlar uydurma bir «kardeşlik» uğruna birarada olmaya katlanırlar. Ülkeler hep bu sunî birlik adına fethedilir. Mimarî, sanat, edebiyat da imparatorluk düşüncesinden etkilenir. İmparatorlukta: Gelenek, görenek, dil, töre çeşitlidir ama hiç biri imparatorluğun aslını temsil etmeğe yetkili değildir. Birinde kıpırdama başlarsa diğeri bundan kuşkulandır. Pirelenmeler, ayaklanmalar başgösterir, hoşnut olmayanlar olur. İmparatorluğun duvarları ve çatıları sosyal zelelelerle sallanır, sarsılmalar çatlakları getirir, çatlaklar

ise yıkımı kolaylaştırır. Bu durumda hakim ırk uyanmazsa, benliğini hatırlayıp kendine dönmezse, öze dönüşün yolunu bulmazsa, bu çatlaklar arasında, yıkıntılar arasında kendisini yitirir ve tarih sahnesinden çekilir gider. Tarih en çok bu tür hakim ırkın yozlaşmasına gözyaşı döker. Bu durum bilinen ve beklenen bir sonuçtur. Osmanlı imparatorluğu da sonuçta çok önemli bir farkla bu yollardan geçmiştir. Başlangıçta ve gelişme devrinde mazî olarak yalnız ORTA ASYA'dan geldiklerini bilmişlerdir, dillerini Osmanlılık adına saray çevresine sokmamışlardır. Türk'ün töresiyle, Ermeninin gelenekleri çok kez aynı çizgide görülmek istenmiştir. Bir Rum, Mehmet Ağa sadrazamlık makamına bile getirilmiştir. Hakim ırk olan Türk önemsenmemiştir. Ta ki Abdulhamid Han'a kadar, ta ki, Abdulhamid Han «Ben de Türküm» deyinceye kadar bu böyle devam etmiştir... Tanzimat fermanı ardından 2. Meşrutiyet; Türkten çok, Ruma, Ermeniyeye, Yahudiye, Arab'a, Arnavuda, Türk olmayan unsurlara imtiyaz tanımıştır. Kukla Mecliste en çok gayri Türklerin sözü geçmeye başlamıştır. Vatan şairi dediklerimiz, öğüp göklere çıkardıklarımız JÖN TÜRKLER, Namık Kemaller, Ziya Paşalar vs.'ler, san'atlarını hep bu kardeşlik edebiyatına kurban etmişlerdir. Öyle ki, Türk Hakanı Abdulhamid'e hal kararını bildiren kişi bu vatansever sandığımız kişilerce görevlendirilen bir gayri Türk'tür Ve haklı olarak Abdülhamid Han «Benim tahttan indirilme emrini bildirecek bir Türk de mi yoktu aranızda» demiştir.

19. yüzyılın sonlarında «Hürriyet» naralarıyla bağımsız olma uğraşına giren; Rumlar, Bulgarlar, Ermeniler, Romanlar, Araplar v.s.'ler toz-duman içinde hakim ırk olan Türkleri bile unutmuş görünürler... Azınlık ırkların benlik kavgasına girişi Türklere İmparatorluğun artık yaşamayacağını anlatır. ENVER PAŞA yeni bir birlik için I. Dünya Savaşı'na girer. Bir yandan da Türkçü bir kadro, Türklüğünü bilen bir kadro oluşturmaya çalışır fakat doktriner bir harekettten gelmeyen bu kıpırdanış kesin bir başarıya ulaşamaz... Türk olanlar, Türklüğü yürekten duyanlar; san'ata, edebiyata, iktisada, siyasete dayanan bir «TÜRKÇÜLÜK»ün temellerini oturtacak bir zemin ararlar. SÜLEYMAN PAŞA'lar, ZİYA GÖKALP'ler, MEHMET EMİN YURDAKUL'lar, ÖMER SEYFETTİN'ler hep bu kavganın adamı olarak belirirler ve doktriner bir kadroya dayanmayan bir Türkçü-

lüğün tutunamayacağını haykırırlar... Etraflarında kümele-
nen gençliğe Orhun Yazıtları geleneğinden süzülüp gelen
siyasî ve ekonomi anlayıştan pasajlar sunarlar... Hiç ol-
mazsa en azından «3000 YILLIK» bir Türk ulusunun varlı-
ğından söz açarlar. KIZIL ELMA-TURAN ülküsü uğrunda
ölebilmeleri gerektiğini, tarihi örneklerle anlatırlar ve bu
gençlik Türkçülüğün Devlet Başkanlığına kadar yüksele-
cek MUSTAFA KEMAL'in buyruğunda dövüşür... Türkçü
kadro bir kez daha sömürücü ve emperyalist devletleri
mağlûp eder. Türkçüler ikinci kez «TÜRK» adıyla anılan
TÜRKİYE CUMHURİYETİ DEVLETİ'ni şekillendirirler.

Türkçüler ATATÜRK'ün önderliği altında ezilmiş, hor-
lanmış, yoksul bırakılmış, giyeceksiz ve aç Anadolu Türk-
lüğü'nün dertleriyle ilgilenmeye başlarlar... Türkçülük ışığı
altında Cumhuriyet Devri Müesseselerini oluştururlar...
TÜRKÇÜ DEVRİM'in toprağa kök salmasına çalışırlar... Zİ-
YA GÖKALP'in ve ATATÜRK'ün ölümüyle Türkçülerin talihi
döner. Millî Şeflik Devri istibdadı; Türkçüleri; Türk Milleti-
nin mutluluğunu isteyenleri, yeni teşkilâtçılığa iter. 1944
TÜRKÇÜLÜK OLAYI patlak verir. NİHAL ATSIZ ve arkadaş-
ları tutuklanır. Yüzlerce ilim adamı, öğrenci hakkında so-
ruşturma açılır. Bağımsız Türk hakimleri, Türk toplumu-
nun, birliği, dirliği ve uygarlığı için didinen yurtsever
Türkçüleri berat ettirir ve böylelikle 3 MAYIS TÜRKÇÜ-
LER BAYRAMI yeni yetişen Türkçülere, yeni nesil top-
lumcularına bir anı olur...

3 Mayıs'ın ardından gençlik artık kesin olarak Türk-
çülük Doktrini için çalışır ve o gençlik iyi bilir ki, siyasete
uzanmayan hiç bir fikir iktidar olamaz... Bir fikrin iktidar
olabilmesi için de bir partiye ve bir lidere ihtiyaç vardır.
O da bulunur... Bu kez OĞUZ HAN'ın BOZKURT'u 1960 yi-
linin KUDRETLİ BİR ALBAY'ına öncülük eder. O'na yol gös-
terir... O'nunla birlikte binlerce, yüzbinlerce genç BOZ-
KURT olur. 900 seneden beri Türkçü bir idareye susayan
Türk toplumu ve onun; işçi, köylü, memur, esnaf, işveren
v.s. kesimi saflara katılır.

Dâva kazanılmak üzeredir. Artık sanatta, edebiyatta,
ekonomide, siyasette Türkçü bir yorum vardır. Liberal ka-
pitalizmin ve komünizmin dışında üçüncü bir yol bulun-
muştur. Bunun adı: DOKUZ İŞİKTİR, MİLLİYETÇİ-TOPLUM-
CULUK'tur...

Bunun için ya Devlet başa konacaktır, ya kuzgun leşe!

TÜRK GENÇLİĞİ MİLLİ İDEALLERİNİN BEKÇİSİ OLARAK KALACAK VE TÜRKLÜK MEŞALESİ SÖNDÜRÜLMEMEYECTİR.

Muharrem ŞEMSEK

3 Mayıs 1944 günü Türkiye Cumhuriyeti tarihimizin sayfalarına uygulama yönü bakımından kara yazılarla yazılması gereken hâdiselerden biridir. Bugün Türk Milliyetçilerinin millî hislerinin onlara vermiş olduğu güçle devlete karşı uyarı vazifelerini yaptıkları bir gündür. Bunun karşılığı olarak da insanlık dışı muamelelere maruz bırakıldığı sonra Türk adaletinin suçsuz bulmasına rağmen millî vicdanlarda da derin yaralar açan bir gündür.

Türk devleti millî ruhla kurulmuş olup kuruluşundan bu yana düzenlenen anayasalarında «Türk Milliyetçiliği» ifadesi yer almıştır. Buna rağmen bazı devlet yöneticilerimizin gerek gafletten gerekse ihanete giden hatalı tutumlarından doğan uygulamalar olmuştur. Şüphesiz bunlardan en büyük zararını Türk Milleti görmüştür.

3 Mayıs 1944 hiçbir devletin tarihinde rastlanmayan, bir uygulamadır. Bugün Türk Milliyetçilerini uğradığı haksız işlemlere karşı Türk Gençliğinin susmadığı bir gündür. Türk Milliyetçiliğine karşı alınacak tavir ve hareketlere de bugünün gençliği susacak değildir. 3 Mayıs'ı hatırlarken o devrin uyanık gençliğini ve ülkücü büyüklerimizin örnek mücadelesini de takdirle anıyoruz. Unutmuyoruz ki «Yöneticiler gaflet, dalalet ve hatta hıyanet içinde bulunabilirler.» Unutmuyoruz ki Türk Gençliği her devirde ve her şartlarda üzerine düşeni yapmış, unutmazınlar ki milleti-mizi sevmemiz, onun biricik bağımsız devletinin yaşamasını istememiz kusur sayılsa bile mücadelemiz devam edecektir.

1944'te yargılanan Türkçülerin sadece o devrin mahkemeleri değil tarih de haklı çıkarmıştır. Devlet yöneticilerine yapılan ikazlara kulaklar tıkanınca yıllar sonra (1969-

1971) yılları arası bu gafletin acı meyvaları ortaya çıktı. Türklüğü parçalamak, ve Türk devletini yıkmak isteyenler fillî teşebbüslere giriştiler. Türk Gençliğinin aldatılmayan kesimi ise 1944'deki ağabeylerinin izinden giderek vatan ve millet düşmanlarına karşı çetin bir savaş verdiler. Yöneticiler yine gaflet içinde idiler. Yapılan ikazlara aldır-mamışlardı. Meseleyi sağ-sol kavgası gibi basit ve dar bir mantık ölçüsü içerisinde değerlendirmişlerdir. Ama ülkücü gençler bu keşmekeşlik ortamında da Türk devletinin mü-dafaasını üzerlerine alarak bu görevlerini 12 Mart 1971'e kadar sürdürmüşlerdir. Okullara ve yurtlara alınmayıp so-kaklarda kaldıkları açlığa, sefilliğe terkedildikleri halde, Anavatanda üvey evlât muamelesi görüp en basit vatan-daşlık haklarından bile faydalanamadıkları halde, hergün gazetelerde yeni bir iftiraya maruz kalıkları halde müca-delelerine devam ettiler, ediyorlar, edecekler de.

O günlerde devleti yıkmaya milleti parçalamaya yöne-len fiillerde bulunan komünistlerin Dev-Genç teşkilâtının karşısına Milliyetçi-Ülkücü Gençlik dikilmiştir. Bu gün de Ülkücü-Milliyetçi gençler aynı çatı altında, Türklük düş-manlarına karşı heran hazır bir güç olarak nöbettedirler. Bu arada Milletinin temel meseleleriyle uğraşıp çözüm yolunu bulup, çalışmaktadırlar. Muhteşem bir tarihe sahip olan bu asil Millet bu gün hiç de lâyük olmadığı şartlar içine terkedilerek elbette Türk gençliği buna göz yuma-mazdı.

Türk Milleti sadece sınırlarımız içinde yaşayan 40 mil-yon nüfuslu bir toplum değildir. Sınırlarımız ötesinde bu-nun iki misli Türk vardır. Afrika'daki insan eti yiyen yam-yam kabilelerinin bile Devlet olup hür yaşadığı bir çağda Milletimizin üçte ikisi esaret boyunduruğunda inlemekte-dir. Esir kardeşlerimizin acılarını yüreğimizde hissederek onların da insanca yaşamalarını sağlamaya çalışmak va-zifemizdir. Bu düşüncede olanları bir öcü olarak Turancı demek, Turancılığın her Türk için en mukaddes hak ve en tabii vazife olduğunu bilmeme gafletindedir.

Tarihteki hiç bir Türk devleti hatta beyliği bile dünya devletleri klâsmanında bu günkü Türk devletinin altında bir yer işgal etmemiştir. Çünkü vilâyetlerimizde kurulan devletler bile bizimle boy ölçüşme cesaretini kendinde bu-labilmektedir. Artık Milletçe omuz omuza verip geri kal-mışlık halkasını kırmanın zamanı gelmiştir.

Yıllardır kendi kültürümüzle yoğrulan bir Millet olduğumuz halde taklitçiliğe özenmiş amma taklit hakikisi kadar olmadığı ve geç yapıldığı için medeniyetin kat kat gerilerinde kalmışız. Bu bizi nereye götüreceği belli olmayan hareket batılılaşma adı altında hayatimizi duma uğratmıştır. İlim ve teknikte bir arpa boyu bile ilerleyememiş her meselemize Avrupa markalı gözlükler arından baka baka gözlerimizi unutmuşuz. Yurdumuzda her türlü ideolojiler at oynatır hale gelmiş, Milli Kültürümüz tedavisi zor ağır yaralar almıştır.

Yukarıda yazdıklarımız meselelerimizin küçük bir kısmıdır, çözüm yolu artık bellidir. Kendimize dönmek Türkiye'nin meselelerini yüzde yüz yerli bir doktrinle halledip Türk Devletini yükseltmek ve esir kardeşlerimize elimizi uzatmaktır.

Büyük Ülkünün dinamik gücü, büyük Turan Ülkesinin bekçileri, aziz Bozkurtlara karşı Türkiye'nin her tarafında son günlerde yürütülen iftira ve komplolar iktidarın da desteğiyle daha da arttırılmıştır. Türklüğün sembolü olan Bozkurt'a karşı açılan savaş Ülkücü ve Milliyetçilere karşı girişilen iftiralar, dövmeler masum Türk gençlerinin okullarından kovulmaları, vatan sever öğretmenlerin soruşturmaya uğramaları, sürgün edilmeleri kısaca Türk'ün yanında, Türk'lüğün menfaatına olan her türlü tavır ve harekete savaş ilân edilmesi yeni 3 Mayısların işaretidir. Eğer gaye bu ise bu işlerle meşgul olan gafillere ateşle oynamalarını tavsiye ederiz.

Bozkurtları çetin bir dönem beklemektedir. İktidarın tam desteğiyle çalışan aşırı solcu komsomallar ülküdaşlarımıza saldırı düzenlemek, tahrik etmek ve olay çıkartmak tertibi peşindedirler.

Bütün bunlara rağmen Bozkurtlar ordusu; Ülkücü gençlik bundan önce olduğu gibi bundan böyle de bu oyunları bozacaktır. Türk Milletinin müdafaası uğruna şehit vermeye, kan dökmeye hiç çekinmeden devam edecektir. Bozkurtlar 3 Mayısları ve 1969'ları gözleri önünde mazinin acı tecrübeleri olarak tutacaklardır. Türk gençliği geçmişten aldığı bu tecrübe ve üstün zekâsı ile dâvasını başarıya götürecektir. **Zafer dâvasını yaşayan Milletiyle bütünleşmiş Ülkücülerin olacaktır.**

TANRI TÜRK'Ü KORUSUN.

ÇELİŞKİLER, MESELELER VE ÜLKÜCÜ HAREKET...

Yaşar OKUYAN

Türkiye yüz elli seneden beri öylesine çelişkili ve öylesine birbiri ile zıt olan olayları birlikte yaşamıştır ki, artık bu tip hadiseler hepimiz için yadırganmayacak duruma gelmiştir. Bir adam çıkmıştır ortaya, hiç yoktan mucizeler(!) yaratmış ve ülkenin bir numaralı zengini olmuştur. Hayatına hayat katmaktan başka hiç bir ciddi mes'elesi bulunmayacak kadar sermayeye sahiptir. Bir gün gelmiş o ülkenin en zengin ve kapitalist insanı çıkmış kendisine taban tabana zıt olan aşırı solcu şahıs ve gruplara yardım da bulunmuş, onlara destek olmuş... Bir adam çıkmış ortaya müslümanlığı kimseye bırakmayan tipte bir takım davranışlar içinde... Ve bu adam bir bakmışsınız komünist diye tanınan bir başka kimsenin koluna girmiş ve onunla sarmaş dolaş olmuş... Komünist olduklarını haykıranlara bir göz gezdirmişsiniz, en zengin en mutlu kimselerin çocukları olduğunu görmüşsünüz. Gün gelmiş iktidar sahibi bir insandan «ben de rüşvetten şikâyetçiyim», «ben de pahalılıktan şikâyetçiyim» gibilerden lâflar işitmişsiniz. Gün gelmiş iktidarın bir yetkilisinin «Biz devleti yıkanla, devlete sahip çıkan arasında tarafsızım dercesine «komünistler ile Ülkücüler arasında tarafsızım. Taraf tutmuyoruz» dediğine şahit olmuşsunuz. Ve olaylar her gün birbiri ardısıra o kadar çelişkili olarak gelişmiş ki, artık çelişkileri birer normal hâdise olarak görmeye başlamış ve çelişkinin bulunmadığı bir davranışı acaip karşılamaya ken-

dinizde bir iç istek meydana geldiğine şahit olmuşsunuzdur.

Günümüzün Türkiye'sinde, yâni 1974'ün çelişkiler Türkiye'sinde durum bu açıdan bakıldığında gayet normaldir. Ama bir de işin başka açısı vardır ki, o da ülkücü hareketin gerekliliğini zorunlu kılmaktadır. Bu açıdan memleketin durumuna baktığınızda gördüğünüz manzara cidden insanı düşündüren, üzen bir durum olmaktadır. Anadolu'da doktor olmadığı, ebe bulunmadığı için hayatını kaybeden Emine'ler, Cemile'ler, yol olmadığı için açlıktan hayatının baharında dünyaya gözlerini kapayanlar, elektrikten, sudan, okuldan, camiden yoksun onlar, yüzler, binler, yüzbinler, milyonlar... Anadolu insanının acısına, çilesine, öz dırabına inat büyük şehirlerin yüksek apartmanlarının lüks dairelerinde eğlenen, geceleri binleri bahşiş diye bırakanların varlığı da bu memleket çelişkesinin bir başka yönü değil midir? Gelen hep, mutlu olanı daha da mutlu etmekten başka bir atılımda bulunmamış, hep zengini, hep arkası olanı, hep onları hep onları tutmuş, fakirleri, garibanları, hayatta kalabilmenin, yaşayabilmenin savaşını verenleri hep ezmiş, horlamış, itmiştir. Bu her yeni gelenle böyle olmuş ve halk her yeni gelenle umudunu bir kez daha yitirmenin uğradığı şok içersinde bulmuştur, kendini...

14 Ekim seçimlerinin öncesinde ülkemizdeki manzara bir bakıyoruz. Duvarlarda kocaman kocaman yazılar «Umudumuz Ecevit», «Karaoğlan», «İşçi babası Ecevit», «Ne ezen ne ezilen, insanca bir düzen», «Bu düzeni değiştireceğiz», «İşsizliğe, pahalılığa hayır» diyerekten... O kocaman kocaman yazılarla halkta bir takım umutlar belirmiş ve «Umudumuz Ecevit'e» oylar verilmiş ve iktidar yapılmış...

Yine 14 Ekim seçimleri öncesinde bir takım kimseler çıkmış ortaya «Müslümanlık», «İslâm», «Şeriat» havaları ile... Ve bu kimseler Atatürk'ten bahsetmemeyi inat haline getirmişler, Komünizmin karşısında olduklarını «İmanlı bir Türkiye»yi kuracaklarını bağışmışlar, her vesile ile... Ve halk bir miktar oy vermiş bunlara ve bunlar koltuk değneği olmuşlar tam karşısında olduğunu ifade ettikleri kimselere, iktidara gelmişler.

Ve 14 Ekim seçimlerinden sonra C.H.P.-M.S.P. koalis-

yonu ile halkta umutlar irilemiş, yarınlar daha da ak bakış hızlanmış... Ve bir görülmüş ki, «Ne ezen ne de ezilen, insanca bir düzen» diyenler, halkı peşpeşe yaptıkları zamlarla ezmeğe başlamışlar. Ve bir görülmüş ki «Komünizme karşıyız», «İmanlı bir Türkiye kuracağız» diyenler komünistlerin affı için çıpınmaya, çaba sarfetmeye yönelmişler... Ve halk umudunu hepten yitirmiş... Ve halk yarınlar hepten karanlık bakar hale gelmiş...

Günümüz Türkiye'sinde problemler yığınladır... Gerçeklerden kaçma, gerçekleri görmemezlikten gelme mes'eleye çözüm yolu getirmedeği gibi problemlerin daha da artmasına sebep teşkil etmektedir. Bu gün Türkiye bir yol ayırımına gelmiştir. Ya ülkemiz komünizme kayacak ya da yıllardır hasretini çektiği Milliyetçi bir çizgiye gelecektir. Bunun dışındaki bu mevcut düzenin, bu mevcut çelişkilerin sürmesi yolundaki ihtimal çok zayıftır. Çünkü gelen kadrolar ülkücü-milliyetçi ile marksist-leninist platformdadırlar. Bu düzen aslında çoktan gerçek anlamda değişmeye ve gerçek anlamda yıkılmaya mahkûmdu... Çünkü bu günkü düzen parası olanın, arkası olanın işini yürüttüğü bir düzendir... Çünkü bu düzen, rüşvetin, iltimasın, adam kayırmanın alabildiğine hız kazandırdığı bir düzendir... Çünkü bu günkü düzen bir yanda yaşayabilmenin kavgasını veren, eve ekmek götüremediği için intihar edenlerle, bir gecede içki masalarında, kumar masalarında yüzbinleri eritenleri birlikte taşıyan bir düzendir... Böylesine çelişkili, böylesine bozuk ve böylesine aksak olan bir düzenin devam etmeyeceği ve bir gün yıkılacağı muhakkaktı... Ve Türkiye şu anda bu çizgiye gelmiş bulunmaktadır. Ama bu çizgide Türkiye'yi çok daha önemli bir sorun bekliyor. Türkiye'nin bu insan şahsiyetini küçülten, geri kalmışlık gerçeğini taşıyan düzeni değiştirecek ama yerine nasıl bir düzen gelecek ya da getirilecek?... Bu soru memleketimizin insanlarını düşündüren aslında düşündürmeye mecbur bırakan bir soru olmakta ve bu soruya cevap aranmaktadır... Türk Milletinin asırlar boyu sürdürdüğü bağımsızlık mücadelesi onun karakterinde bir başka ülkenin peyki halinde yaşayamayacağını ortaya koyduğuna ve Türk'ün dine, diline, töresine, geleneğine olan bağlılığı bilindiğine göre Türkiye'de komünist bir düzenin kurulması ve Türkiye'nin komünist bir rejime sokulması asla düşünülemez. Böyle düşünenlerin nasıl yabancılara satılmış ve memle-

ket gerçeklerini göremez zavallı mahlûklar olduğunu ifade etmek bile yersiz sayılır. Geriye ülkücü - milliyetçi kadroların kuracakları Milliyetçi Türkiye kalıyor. İyi ama nasıl kurulacak bu Milliyetçi Türkiye?... Kimler kuracak?... Ve ne getirecek Türk Milletine bu Milliyetçi Türkiye?...

Milliyetçi bir Türkiye'nin kurulması her şeyden evvel kadronun teşekkülüne ve ülkücü kimselerin şahıslarından yapacakları fedakârlıkların ölçüsüne bağlıdır. Öyle bir ülkücü olunmalıdır ki, kendi meselelerinin üzerine elinin tersiyle bir çizgi çekebilsin ve her şart altında mücadelesini yürütebilsin... Öyle bir ülkücü olunmalıdır ki, kafasında **daima memleketin insanlarının ıstırabı, çilesi, derdi** ile dolu olsun ve her yerde her zaman memleketin insanları için atılımlarda bulunsun. Öyle bir ülkücü olunmalıdır ki, nişanda nikâhta, eğlencede, gezmede ve hatta babasının, annesinin ölümünde daha sıcaklık teninden gitmediği bir anda bile memleketini, ülküsünü, davasını düşünebilsin. Öyle ülkücülerin adedinin çoğalması ve gerçek ülkücü - milliyetçi kadroları teşekkül ettirilmesi Milliyetçi Türkiye'nin kurulmasının tek ve yegâne teminatıdır. Milliyetçi Türkiye'yi aydan, uzaydan getireceğimiz insanlara veya mahlûklara kurduracak değiliz. Bizden öncekileri de yattıkları yerlerden kaldırıp getirmemize imkân olmadığına göre kim öracaktır, Milliyetçi Türkiye'yi?... Bizler kuracağız. Fakültelerde okuyaün üniversiteli, fabrikaların pis ve boğucu havasında emeğini ortaya koyan işçi, Halı dokuyan, yün ören bacı, tarlada çift süren köylü, yani sen, ben, biz, siz, onlar, hepimiz birlikte kuracağız. Öyle bir düzen kuracağız ki, çelişkilerin ortadan kaldırdığı, insanların birbirini sevdiği, saydığı... Öyle bir Milliyetçi Türkiye'ki, doktorsuzluktan, ebesizlikten, yolsuzluktan, ilaçsızlıktan insan arının ölmediği... Öyle bir Milliyetçi Türkiye'deki, insanların zenginliğinin, fakirliğinin önemsenmediği ve sadece insan olduğu için değer verildiği... Öyle bir Milliyetçi Türkiye'ki, vurguncunun, aracının, tefecinin tepelendiği... Öyle bir Milliyetçi Türkiye'ki, Türk'ün, öz değerlerinin horlanmadığı, öyle Milliyetçi Türkiye'ki, fabrikaların bacaları ile camilerin minarelerinin birbirini kucakladığı... O Milliyetçi Türkiye'de yaşayacaklara ne mutlu... Bizler belki o Milliyetçi Türkiye için bir Yusuf, bir Dursun bir Cemil bir Necati olacağız. Ama söz verdik ta-

rihe, söz verdik Allah'a, kuracağız o büyük, güçlü, sanayileşmiş, Milliyetçi Türkiye'yi...

Selâm yarının büyük Milliyetçi Türkiye'si için mücadele verenlere...

Selâm Türk Milleti, Türk Devleti için şehit olanlara...

Selâm ölümlerle eğlenen bir ırkın temsilcilerine...

Selâm zulme, haksızlığa, vurgunculuğa, teröre baş kaldıranlara...

Selâm cebinde 35 kuruş, selâm 16 yaşında, selâm geride iki yetim bırakanlara...

Selâm Türk Ülküsünün güçlü liderine ve onun yılmaz kadrosuna...

İŞÇİ GÖÇÜ VE TÜRKİYE

İskender ŞEKER

«Bir zamanlar Avrupa'nın fethi için asker yetiştiren Anadolu, şimdi Avrupa'nın en büyük işçi rezervi durumuna geldi.»

Spiegel

Dün şan, şöhret, ümmet için yapılan harp, bu gün gelişmiş ülkelerin, az gelişmiş ülkeleri daha iyi sömürmek ve onları ebediyyen muhtaç duruma getirmek uğraşdır. Her gün bir yeni tipi geliştirilen harp vasıtaları da hedefe ulaşmak için birer araçtırlar.

Ekonomik bütünlüğe kavuşmamış, henüz millî sanayiden yoksun ülkeler, kendi silâhını kendi yapamadığı müddetçe; yapacağı her harp, emperyalist ülkeler ekonomisine bir hizmettir.

Gelişen dünya hâdiseleri, milletlerin hâlâ birer harp makinası olduğunu gösteriyor. Ne yazık ki, hiç aksama-dan bu makınayı çalıştıran da fakir ülkelerdir. Bu ülkelerin ekonomik harpten ziyade, sıcak harbi yapmalarının sebebi, gelişmiş ülkeler ekonomisine yenilmiş olmalarıdır.

Araplar, kalkınmış bir ülke olarak İsrail ile anlaşmazlıkları olsaydı; topla, tüfekle karşı çıkacaklarına, kuvvetli sayılarıyla ile çözümlenmeyi tercih ederlerdi.

Ama bu gün isteseler de istemeseler de petrolden kazandıkları dövizini yine yerlerine vermeye mecburdurlar. Aksi takdirde İsrail binlerce yıllık idealini gerçekleştirme imkânını kolayca bulacaktır.

Türkiye açısından milletler mücadelesine bakacak olursak; yutmaya hazır ve her an bu stratejik toprakları işgal etmek isteyen kuvvetli, kalkınmış ülkeleri dün görmüş yarın belki daha şiddetlisini görecektir. Dünden kalan hakını ve intikamını alamamış Türkiye, kuvvetli daha kuvvetli olmak zorundadır. Zira «hak almak için güçlü olmak» prensibi daha değişmedi. Belki hiç değişmeyecektir...

Ekonomik bütünlüğe erişememiş, işgücü arzı ve talebi arasındaki dengesizlik gittikçe artan Türkiye; gizli işsizler ordusunu şu veya bu şekilde isdihdam etmelidir. Tabii kaynakların yeter derecede kullanılmayışı ve üretim araçları kıtlığı her geçen yıl, iş isteyenlere oranla daha az artmaktadır. Her yıl 400.000 kişi emek arzedecek çağa gelmektedir⁽¹⁾.

Her yıl, faal nüfus oranı, emek arzı ve talebi dengesizliğinden dolayı artmakta, işsizler ordusu gittikçe güçlenmektedir. İşsizlik oranı 1987 yılına kadar %2,6 nüfus artışı ile yükseleceği hesap edilmektedir. Bu nüfus artış hızına göre, 1987 yılında işsiz sayısı 3 milyon civarına ulaşacak demektir.

Bir işçinin isdihdamı için eskiden 15-45 bin lira civarında yatırım gerekirken, bugün 90.000 T.L. yatırım gerekmektedir. Türkiye'de bu rakkam artış hızına göre; 1980'de 150.000 T.L.'sına çıkması muhtemeldir. İsdihdamın ağır sanayiye doğru kaydığını göstermesi sevindirici ise de ihtiyacın çok çok uzağında oluşu da üzücü. Sebebi de yatırımların pahalıya mal olmasıdır. Bundan da vaz geçmek çok zor.

Türkiye'de millî gelirin düşük olmasına rağmen büyük bir kültür birikimi vardır. Bir de jeopolitik nedenlerden dolayı kültürel alış-veriş gözönünde bulundurulduğunda kültür seviyesinin yüksekliğini daha iyi anlamış oluruz. Daha iyi imkânlara sahip olma ve yarınını güven altına almak is-

(1) II. Beş yıllık plân, s. 248.

teyen vatandaş, ya şehir kenarında gecekondü kümeleri meydana getiriyor, yahut yurtdışına gitmek için sıra bekliyor. Siyasilerin vaatlerinden başka ses duymayan vatandaştan başka ne beklenebilir?

Bu muazzam işgücünü değerlendirmenin en kolay ve kestirme yolu dünya pazarlarına hakim olmak isteyen dost ülkelerin (!) bu atılımlarına yardımcı olmalıdır. İhtiyaçları giderilmeli, hammadde verilmelidir. Bu zihniyetten seçim zamanları geçici bolluk ve cüce yatırımları büyüteçlerden göstermeden başka bir şey beklemek saflık olur.

Bu kolay isdiham diyebileceğimiz işçi göçünün, Türkiye açısından bir değerlendirilmesi yapılmalıdır. Kazanç ve kayıplar üzerinde, geleceği düşünerek durulmalı, tesbit edilen yön üzerinde, imkânları harekete zorlamalıdır.

Göç denilen nüfus hareketleri çok çeşitli şekillerde tezahür etmekte ve değişik sebeplerden ileri gelmektedir. Bu çok çeşitli sebepleri:

a — İktisadî,

b — Sosyal sebepler,

şeklinde iki ana grupta toplamak mümkündür.

İktisadî sebep; işsiz veya çalışmakta olan bir kimşenin, iş bulma veya daha iyi şartlarda çalışmak maksadıyla yer değiştirmesidir⁽²⁾.

Sosyal sebep ise; daha yüksek gelir sağlama veya daha yüksek düzeyde yaşamayı düşünmeden adeta zorunlukla yaptıkları yer değiştirmelerdir.

İktisadî göçleri de hareket yönüne göre:

a — Dahilî göçler,

b — Haricî göçler,

şeklinde ikiye ayırmak mümkündür.

Dahilî göçler millî sınırlar dahilinde olur. Genellikle az gelişmiş yörelerden gelişmiş yörelere doğru ceryan eder.

Dışarıya doğru olan göçler, millî sınırları aşır, başka ülkelere doğru olduğundan, gerek göç alan gerekse göçeren ülkeler için önemlidir.

Her ne olursa olsun dışarıya gidenler güçlü emek sahipleridir⁽³⁾. Bundan dolayı göçeren ülke istihsale sebep

(2) Doç. Dr. Erol Zeytinoğlu, Genel İktisat, sh. 42.

(3) a. g. e., sh. 45.

olan güçlü emeği kaybetmekte, göçalan ülke güçlü emek kazanmaktadır.

Türkiye'den Almanya'ya gidenlerin yaş ortalaması 29,5 dur ki, işçinin en verimli çağıdır. Yine %67'si ilkökul mezunu %20'si de ilkökul sonrası eğitim görmüştür. Oysa Türkiye'de okur-yazarlık oranı 1970 sayımına göre %55 civarındadır⁽⁴⁾.

Dışarıya işgücü yollayan ülkelerin en önemli kaybı; uzun yılların tüketiciliğinden çıkıp da tam üretici olacağı bir zamanda yetişmiş, dinamik işgücünü başka ekonomilerin hizmetine vermek ve onun sağlayacağı katma değerden istifade edememektir.

Göçalan ülke, dışardan gelen işçilerin yetişmesi için sosyal harcama yapmadığından işgücünü ucuza mal etmektedir. Almanya iki milyon yabancı işçiyi yetiştirmiş olsaydı, Münih büyüklüğünde dört büyük şehri, hiç vergi almadan alt yapı giderlerini (su, elektrik, havagazı, hastahane vs...) bütçesinden ayırması gerekecekti.

Bu giderler olmadığından her gelen işçiden 25.000-150.000 Mark arasında tasarruf sağlar⁽⁵⁾.

Göçen işçilerin kadın ve çocukları için bakım ve eğitim masrafları da göçeren ülke için bir kayıptır. Hiç vergi almadan eş ve çocuklar için sosyal yatırım yapmaya mecburdur. Sosyal yatırıma hız verilip, gerekli müesseseler kurulsa, sınaî yatırım hızı düşecek, dolayısıyla göç devamlı olma durumuna gelecektir ki, bu da, göçeren ülkenin devamlı dışa bağlı kalması demektir. Sosyal yatırım azlığı da bir başka yönden zararlıdır; Dışarıyı tanıyan, yabancı ülkeleredeki sosyal avantajlarla, kendi ülkesindeki avantajı karşılaştırabilen fert, daima yabancı ülkeyi tercih edebilir. Bu da bir ülke için hele yeni kalkınmaya başlayan ülkeler için hiç hoş değil.

Göçeren ülke bunun tam tersine, yabancı işçilerden onun eş ve çocuklarına harcamada bulunuyormuş gibi vergi alır. Bir çok işçilerin eş ve çocukları yanlarında olmadığından, sosyal harcama miktarı düşecektir. Dışarda gelen işçilerde sıhhat ve sağlamlık istenmesi elbette boşu-

(4) Prof. Dr. Gülten Kazgan, Ortak Pazar ve Türkiye, sh. 207.

(5) Doç. Dr. Sait A. Yüksel, Ortak Pazarın Sosyal Düzeni, sh. 47.

na değil: hem tam kapasite ile çalıştıracak hem ilâç ve istirahat parasından kurtulacaktır.

Almanya'nın işçilerden sigortaya kestiği para 2,5 milyar marktır; çeşitli şekillerde yabancı işçiye ödenen ise 127 milyon marktan ibaret kalmıştır⁽⁶⁾.

Göçalan ülkenin en önemli kazancı kalifiye elemandır. Daima kalifiye eleman oranının yükselmesine çalışılmış ve kalifiye elemanlar rağbet görmüştür. 1969'da, Almanya'ya gelen işçilerin %16,7'si kalifiye niteliğini taşıırken 1970'de bu oran %22,5 olmuştur⁽⁷⁾.

Türkiye'nin gönderdiği elemanların %34'ü kalifiye eleman iken, Yunanistan'ın gönderdiği işçilerin %5,2'si kalifiyedir. Görüldüğü gibi Türkiye devamlı kalifiye eleman kaybetmektedir.

Bunun acısı yavaş yavaş bazı sanayi dallarında çekilmeye başlamıştır. Acaba hangi cazip teklifler bu elemanları, tekrar Türkiye'ye kazandıracaktır? Kazanılsa bile orada öğrendikleri ilâve maharetler emekleme devresinde olan Türk sanayisi ile uyuşacak mıdır⁽⁸⁾? Alman sanayisinin yapısıyla, Türk sanayisinin yapısı arasında muazzam fark olsa gerek; doksan bin kişi çalıştıran fabrikadaki ustalık başka, yüz kişi çalıştıran fabrikadaki ustalık ve teçhizat başkadır.

Göçmen olarak gidenlerin gittikleri yerlerdeki kazançlarından tasarruf ettikleri paraların bir kısmını, geride bıraktıkları eş ve çocuklarına havaleler şeklinde göndermeleri enflasyonist gelişimi hızlandırabilir. Bu havalelerin büyük bir kısmı tüketime harcadığından, bir bölmü ile tüketim maddeleri ithal etmek zorunda kalınır. Son zamanlarda Fransa'dan besleyici maddeler ithal etmenin asıl sebebi budur. Gelen işçilerin oradaki tüketim alışkanlıklarını devam ettirmesi sonucu, tasarruf azalır; geldiği ülkenin mallarına karşı alışkanlık olmasından dolayı talep fazlaşır. Meselâ; bira 1969'dan önce büyük ve lüks bakallarda satılırken şimdi meşrubat olarak büfelerde satılabildi. Bunun en büyük teşvikçisi göçen işçilerdir. Son yasaklamanın bu gerçekler karşısında tutunacağını ve üretimde etkin bir rol oynayacağını sanmıyorum.

(6) N. Yalçıntaş, Türkiye'nin Sosyal Bünyesi.

(7) Doç. Dr. A. Sait Yüksel, a.g.e., sh. 57.

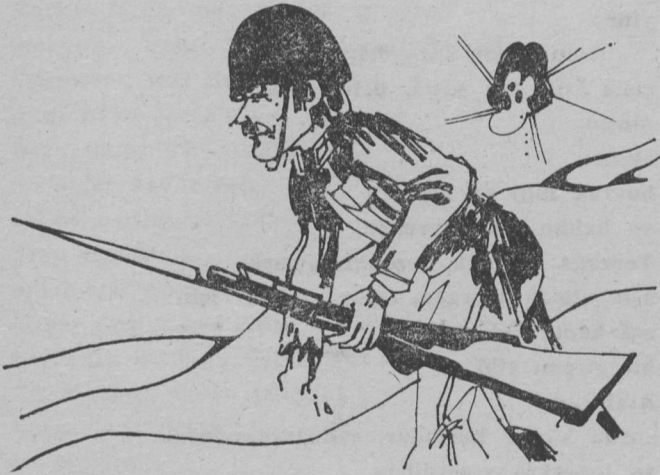
(8) İ. K. V. Yayın Nu.: 10, sh. 30.

Gerek havaleler yoluyla olan tasarruflar gerekse işçilerin direkt getirdikleri tasarrufların, hazırlığı bulunmayan ekonomideki tesirlerini Türkiye yaşamış bulunuyor. Biriken 1,8 milyarlık döviz; karşılığında tasarruf yapılmadığından Merkez Bankasında hapsedilmiştir⁽⁹⁾. Son petrol kırımında bu mahkûmiyetin Türkiye için ne demek olduğunu daha iyi anladık; işçilerin yurda döneceği korkusu unutulmamalıdır. «Kalkınmamamıza sebep döviz kıtlığı» diyen politikacılara sormak gerek, şimdi neden kalkınmıyoruz? Türk işçisinin şerefi pahasına kahr çekerek, elin memleketinde yaptığı bu tasarruf yatırıma kanalize edilmeyip, kasalarda dondurulduğu müddetçe, ülkeleri iliğine kadar sövmeyi kendisine ideoloji yapmış emperyalist ülkelerin iştahını kabartacaktır. Masum Afrikalıyı, kızılderiliyi sömüren, yok etmeye çalışan ülkeler, Türk'ü sövmek ve yok etmek için, dün olduğu gibi bu gün de gelecek... Hem de daha hızlı. Nasıl ki, Arapların petrolden elde ettiği döviz, hiç yatırıma sevk ettirmeden dolayı yoldan harlattı ise, bize de aynı yoldan harcattırabilir. Hiç bir kalkınmış ülke kendisine rakip, kuvvetli sanayiler olmasını istemez. Hele Türkiye gibi kalkındığı zaman Orta-Doğuya lider olabilecek bir ülkenin kalkınmasını hiç bir ülke istemez. En kestirme ve uygun yolu, Yunanistan'la silâhlanma yarışına sokmak ve bizde döviz derdi bırakmamak olabilir.

Türk'ün gücünü Türk'ten başkası kullanmamalıdır. Zihinler çatlarçasına düşünmek ve buna çare bulmak zorundayız. Bütün bunlardan işçi göçü, Türkiye'nin mutlaka zararınadır, göndermemeliyiz gibi bir anlam çıkarılmamalıdır. Zararları da olduğunu, neticenin tek yönlü değerlendirilemeyeceğini, ortaya koymaya çalıştık.

Elbette çoğunluğu işsiz olan ülke, her zaman bir bunalıma ve patlamaya gebe. Türkiye kendi bünyesinde isdihdam edemediğine göre, dışarının işçi talebini gözönüne alacaktır. Yalnız gönderirken, kendi ekonomisine direkt ve yan tesirlerini hesaba katmak mecburiyetindedir. Üzerinde durduğumuz da budur.

(9) İ. K. V. Yayın Nu.: 14, sh. 43.

MAVIYE ÇAĞRI (*)

Onların Yemen'de işi neydi,
neden, Yemenin kapıları önünde öldüler?
Kara Arab'ın yüzüne'miydi
Ya Hind sularına dek gidişimiz,
Bengallı kızların gözüne miydi?
Asya'nın özgür havasında.
Tanrı Dağları'nın eteklerinde
çekik gözlü...

özlü...

soylu analardan doğma delikanlılar.
gözleri büyülü,
Uygur kızlarının büyülerıyla,
Yıldırım hızıyla koşan atlar
atlar...

tüm evcileştirilmiş hayvanlr,
Göç sabahı,
hazırhklarıyla, çadırlarıyla,
kap-kacaklarıyla yollandılar yüklü.
AK ÜLKE'ye...!

(*) Şairin yakında yayınlanacak «Maviye Çağrı ve Özgürlük Şiirleri» adlı kitabından.

Buraya,

şu mağara köyün yerine.
çadırlar, dikildi tuğlar.
yine;

uzun etekli, karagözlü analar...
çelik kılıç teg sözlü, delikanlılar.

mutlu,

akıncı,

buyruk dilli savaşçılar.

ve hakan tek buyrukçu!

Toprağa konmak, toprağı sevmek.

âşık olmak toprağa, Oğuz soylular için;

aşk kadar çekici,

bir gizemi gibi.

Atalarım,

şurda köyler kurdular, çadırlardan uzak.

şu toprakta yeşerdiler.

şurda Tanrı adına buyruk öldüler!

Ama,

özge iklimleri,

bir Hun Türk'ü gibi girdiler.

sömürmediler hiç bir ülkeyi.

madeni, kömürü, petrolu...

ve aşkı,

sevgiyi ve adaleti.

ve namusu,

öğrettiler uluslara...

ulusların gözleri açtı

Şam demiryolunda çalıştırıldı,

köylüler işçiler.

karın doyumuna,

İmparatorluk bütünlüğüne kurban soyculuk.

gitti-gider.

tüm iyi niyetimize karşılık.

uluslar sömürüyordu.

Arap DİN adına,

İngiliz

fransız...

birgün Akdeniz kıyılarımızda

zayıf günümüzde...

kara günümüzde.

Adana kıyılarından vurdular
Bıyığı terlememiş bir çocuk.
elinde kürek,
Kafkas Dağlarında, Trabulusgarpta,
Mekke'nin uçsuz bucaksız çöllerinde öldü.
Ölüyorduk suni bir birlik adına.
Aynı ırkın çocukları,
Özge ırklar için vuruluyordu.
arşanlar kadar açtık
ölüme susamıştık sanki!...
Arap melekleri
onlar esir pazarlarında
«köle» diye satıyorlardı
her Türk kanlının değeri yüz altın...
Biz kılıçlara doğru yürüdük
kursunlara doğru
ve toplara...
ve roketlere...
ve füzelere doğru...
yürüdük... yürüdük...

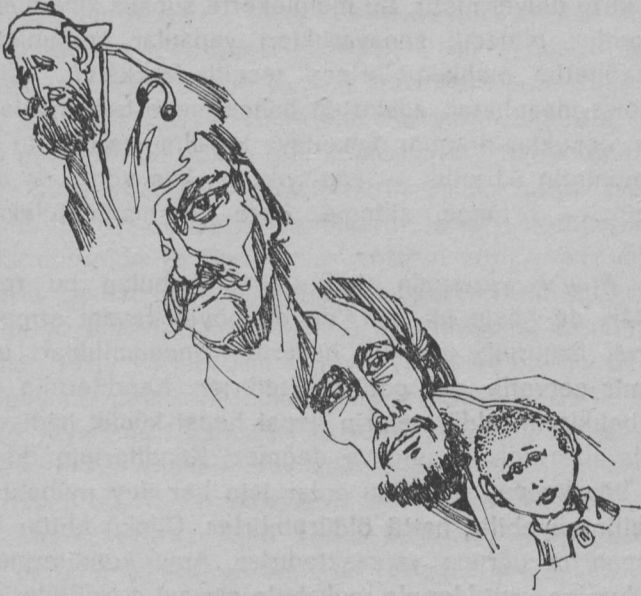
yürüdük...

Aldırmıyorduk, korkmuyorduk
Korkmak neydi ey, melek yüzlüler!
Tanrı içimize sokmamıştı,
bilmiyorduk!
savaşımızın bitimine yakın birgün
muson rüzgârları... kasırğa, tipi
yürüyüşümüz bir adım durdu...
içimizi bir kurt kemiriyordu.
çöktü. çökecek.
çatılarda çatırtılar.
ağlayışlar, yağlar...
ağlayışlar kapılarda!
Arap pılnı-pırtısını toplayıp gitmişti
Arnavut

Bulgar

Acem

hepsi, hepsi gitmişti yetim çocuklarıyla
bir biz kalmıştık bir başımıza
geç de olsa anladık
kurda köpekten yar olmadığını!

1944-1974'DE TÜRKİYE

Gazi AKAR

«Vakayı herkes biliyor: İstanbul'dan bir öğretmen Ankara'da bulunan bir öğretmene «Vatan haini» diye hakaret etmiştir. Hakarete uğrayan vatandaş mahkemeye giderek adalet istemiştir. Zabıta tahkikatına göre meydana çıktığına göre, birkaç tahrikçi bir avuç genci aldatarak, mahkemenin içinde ve dışında tertipli nümayişler yaparak; akıllarınca dâvacıyı tedhiş etmek, hâkimi ve hükûmeti tersir altına almak yeltenisinde bulunmuşlardır. Suçlular sorguya çekilmiş, aldatılmış olanlar serbest bırakılmıştır, olup bitenler bundan ibarettir.»

Evet, böyle diyor 3 Mayıs hâdisesi için Falih Rıfki. Bizim bildiğimiz kadarıyla 3 Mayısın dramı böyle ve bu karcık da değildir. Yalnız burada Türk milliyetçilerinin yakından tanıdıkları mahut bir düşüncenin eskimiş taktiklerini görüyoruz. 12 Martı ve sonrasını yaşayanlar iyi bilirler ki: Komünist adam öldürmüş, Mehmetçiğe ve onun komutanına kurşun sıkmış, Türk devletini yıkmaya teşebbüs etmiş, ortalığı ateşe ve kana bulamış arkasından Türk

devletinin pençesine düşünce birden kılıf değiştirmiş, sırtlan kuzu oluvermiştir. Bu memlekette suçsuz kimseleri asıp kesenler, olmadık canavarlıkları yapanlar komünistlikleri sıkıyönetim mahkemelerince tescilli Marksist, Leninist, Maoist insanlıktan adaletten bahsetmeye başlamışlar, masum çocuklar dramını oynamaya koyulmuşlardır. Bu durum komünistin 50 yıllık — yap, yık, as, kes sonra da masum gözük — örtünce, silinme, göze çarpmama hilekârlığıdır.

Atay'ın yazısında tipik ifâdesini bulan bu taktikler 1944' de böyle idi, 1974'de de böyle devam etmektedir. Barış, özgürlük, insanlık havâirileri insancılıkları uğruna, demir cetvelle can götürmektedirler. Kendilerinin yaptığı zorbalıkların, öldürmelerin hepsi hepsi küçük hâdiselerdir. Öyle üzerinde durulmaya değmez. Kendilerinin dışındakiler söz konusu oldu mu onlar için her şey mübahtır. Dövebilir sövebilir, hattâ öldürebilirler. Çünkü bütün bunları hümanizm uğruna yapmaktadırlar. Ama kendilerine geldi mi bırakın yaptıklarıyla mukabele etmeyi şirretliklerini dahi yazıp söylemeye kalksan suç olur.

Başta verdiğimiz yazıdaki üslûba bakın! Sanki iki kişi kavga etmiş de adliyeye düşmüş, bu basit hâdisenin haberini veriyor. O kadar küçümseyici, basitleştirici ve üstesinde iftiracı bir üslûp. Nedir bu 3 Mayıs hâdisesi? Sadece bir öğretmenin diğerine mektupla hakareti midir?

Atatürk'ün ölümünden sonra işbaşına geçen Millî Şef devrinin terör, baskı sindirme politikasının üstüne tuz biber olan II. Dünya Harbi kâbusu vatani bir baştan öbür başa sarsmıştı. Halk yoksul ve perişandı. Adam kayırma ve süstimmaller alabildiğine artmış tabii ihtiyaçlar sıkıntısı son haddini bulmuştu. Bir avuç partili ve işini yürüten, her devirde ayakta duran haciyatmaz takımı gene mutluydu.

1974'te şekere gaza... v.s. zam yapılırken «bu zam değil, fiyat ayarlaması» diyen zihniyetin dedesi, 1944'de «Efendim, şeker lüks maddedir, herkes yemeyiversin» diyordu. Buhranlı günlerin gayri meşru çocuğu komünizm böyle onları beklerdi.

Gerçi Türkiye'de komünizm propagandası daha ekim ihtilâlinin arefesinde başlamıştı. Ama milliyetçi büyük devlet adamı Atatürk'ün gayretleriyle palazlanma imkânı bulamamışlardı. Atatürk çoğuna gizli veya açık lâyıık olduğu cevabı vermişti.

İşte bu karışık günlerimizde komünist faaliyet alabil-
diğine artmış, moskofu şirin gösterme tuzağı olan mark-
sizim içten içe yayılmaya başlamıştı. Bir yandan propa-
gandalar yapılırken diğer yandan Türk devletinin köşebaş-
larına, kilit noktalarına çöreklenme devam ediyordu.

O günlerde bu günkü gibi komünistler, milliyetçiler ve
gafiller vardı. Gafiller komünistlerin yavuz hırsız hüner-
bazlığını iyi başardıkları için onların tarafını tutuyorlardı.

Bu durumda üzgün olanlar vatanın kötü kaderinden
muzdarip olanlar gene milliyetçi vatanperverlerdi. Uzun sü-
re bu furyaya seyirci kalamazlardı ve kalmadılar da. Değer-
li tarihçi, yazar ve ilim adamı sayın Nihal Adsız Bey Orhun
mecmuasında devrin başbakanı Şükrü Saraçoğlu'na iki açık
mektup yayınladı. Üzerinden 30 sene geçtikten sonra Türk
milliyetçilerinin meselelere teşhis koyuşundaki isabetin
canlı misali olan bu mektuplarda şöyle deniliyordu:

«Memlekette açıktan açığa komünist propagandası
yapan dergiler çıkarılmaktadır. Bu dergiler M.E.B. nin emri
ile ve devlet parası ile satın alınarak bütün okullara dağıtıl-
maktadır. Sonra Ankara D.T.C.F. de, Devlet Konservatuva-
rında ve daha başka bir çok önemli mevkilerde memleke-
timizi komünistleştirmek isteyen, bu uğurda çaba göste-
ren insanlar vardır»

Sayın Adsız'ı o zamanki iktidar yukarıdaki halisâne ve
vatanperverce bir davranışın mükâfatı olarak hapsedmişse
de zaman onu haklı çıkarmıştır.

Böylece asıl tahrikçiliğin kimler tarafından yapıldığı,
kandırılmışların kimler olduğu bir kere daha silinmeyecek
şekilde ortaya çıkmıştır.

Gene mektubun bir başka kısmında şöyle deniliyordu:

«Bursa cezaevinde hüküm giymiş suçlu olarak bulunan
Nâzım Hikmet'e Millî Eğitim Bakanlığı tarafından el altın-
dan paralar verilmektedir. Bir vatan hâini olduğu bilinen
Sabahattin Âli Ankara'da Devlet Konservatuvarında öğret-
mendir. Sanat adamı olarak yetiştirilecek gençler, bu ada-
mın tesir dairesi içine âdeta zorla sokulmuş gibidirler.»

Devrin, idâreyi maslahat edenleri bunlardan habersiz
olabilirler miydi? Alelâde vatandaşların bile gözünden kaç-
mayacak kadar alenî olan bu faaliyetler devletlerin her
türlü haberalma organları ellerinde olanlar tarafından bilin-
memiş edilemezdi. Edilmesine edilemezdi ama komünist
entrikası boş mu duruyordu? Böyle günlerde komünist her

zaman uyguladığı taktiği sahneler. Yâni bir öcü yaratır, yeni bir furya başlatır, bunun üzerine kızılca kıyamet koparır. Koparır ki o bu hengâmede örtünsün, gölgede kalsın ve de parasını toplasın.

İşte bunun üzerine beklenen kampanya Sabahattin Ali'nin Nihal Atsız'ı mahkemeye vermesiyle başlar. Mahkeme Ankara Adliyesinde olacaktır. Nihal Atsız kimseden habersiz olarak Haydarpaşa'dan trene biner. Ankara'ya varışında o günün üniversite gençliği büyük bir kalabalıkla kendisini karşılar.

Bu muazzam gençliğin dâvasına sahip çıkması belli çevreleri telâşlandırır. Bundan sonra ağır toplar Türk milliyetçileri üzerine ateşlenir. Turancı, ırkçı umacısı çok geçmeden devrin Cumhurbaşkanı'na kadar bütün mahut çevrelerine benimsetilir. Sağ gözü görmeyen bir yazar ne diyor bakın

«Bu tahrikçiler, Romanya'nın başına millî tarihinin en büyük felâketini getiren Gardistlerin, bu memlekette üreyip türemelerine imkân olmayan basit taklitçileri olsa gerektir.» Komünistlerin ve gafillerin hatalarından biri de kendi hastalıklarını Türk milliyetçileri üzerinde de görme gayretkeşlikleridir. 30 yıl önce bunu yazana belki bir ölçüde hak vermek mümkün çünkü o, binlerce Rus yapısı otomatik silâh ve merminin kimlerde olduğunu görmedi. Ama hâlâ bugün bunları görüp bu hâdiseleri bizzat yaşayanlar da bu noktayı iyi tesbit edememişlerdir. Onlarca mutlaka bir hareket dışı yaslı olmalıdır.

Çünkü kendileri böyle yürütürler işleri. Onların maddeyle orantılı fedakârlık ölçüleri, ülkücü kadroların inanç ve ruh enginliğinin ölçüsünü veremez onlara. Ülkücünün kanyla canının üstünde yükselen âbidenin sırrını fildişi kulede oturup açlık edebiyatı yapanlar onun için anlamazlar ve sorarlar «Bunlar bu kadar araba parasını nereden alıyor?» Gene onun için anlamazlar. Türk'ün düzeni kendi özündedir, kendi içindedir. Meselesini. Çünkü onlar içe bakmayı unutmışlardır. O günküler Gardistçilikle suçluyorlardı bugünküler de Faşizmle, Nazizmle suçluyorlar. Neden? Kendileri komplekidirler. Kendi başlarına bir şey yapmak mizaçları dışıdır. Mutlaka onlara hap yutturulmalıdır. Kendilerinden Türk milliyetçilerinin farkı nedir? Öyle ise onlar da ithal malı haplarla iş yaparlar. Eh ne diyelim komünist mantığı ancak bu kadar çalışır. Çok görülmez.

Kendi satıldığı için herkes satılmıştır. Kendisi dışı bağlı olduğu için herkes bağlıdır, kendisi bırak can vermeyi parasını dahi veremeyeceği için başkaları da veremez. Sevsinler böyle ithal malı montaj kafaları. Ve arkasından yaptırır balçığı: Irkçı, Turancı... Kafatasıcı...

Ne yapsınlar, haklıdırlar biraz da. Devrin Cumhurbaşkanı bile başında başlatılan umacı ve öcü yaratma kampanyasına 19 Mayıs 1944'de 19 Mayıs Stadyumunda yaptığı tarihî nutkuyla katılınca şüphe mi kalır geriye. Bakın ne diyor millî şefimiz:

«... fakat memleketimizde ırkçılık prensibinin düşmanızıyız. Memleketimizde politika gazezleri içinde uydurulan ırkçılık önderlerinin çok acıklı faciaları hâtıralarımızda canlıdır...» dedikten sonra devam ediyor:

«... Turancılık fikri, yine son zamanların zararlı ve hastalıklı gösterisidir...». Turancıları umacı ilân ettikten sonra tarihî kararı imzalayan sözleri sıralıyor:

«... Turancılar, Türk milletini, bütün komşuları ile onulmaz bir surette derhal düşman yapmak için birebir tilsimi bulmuşlardır. Bu kadar şuursuz ve vicdansız fesatçıların tevizirlerine Türk Milletinin mukadderatını kaptırmamak için elbette cumhuriyetin bütün tedbirlerini kullanacağız.» Nedir bu turancılık? Bütün Türk âleminin birliğini istemek. Esir soydaşlarımızın kurtuluşunu arzulamak.

Neden zararlıdır bu düşünüş? Türkleri, yamyamların bile hürriyete kavuştuğu 20. yüzyılda hâlâ esâretleri altında tutan kıymetli komşularımız darılır da ondan .Evet bu zararlı fikrin kökünü kazımak için 30 yıl önce açılan cihadı gaza geçenlerde aynı düşüncenin daha ileri ve ateşli mirasçısının «gençleri birtakım kimseler kendi inanışlarına âlet etmektedirler. Gerekirse onlarla daha açık mücadele edeceğim» hükmüyle taze kanına kan katarak yoluna devam etmektedir. Vê gazâ ilk kurbanını Nixsar'da almıştır. Demek ki 30 yıldır geçen zaman gözlerdeki perdeleri hâlâ indirememiştir. Hâlâ 30 yıllık büyük hakem; zaman, bu faullü gidişe bir dur düdüğü çalamamıştır. İsimler ,olaylar değiştiği halde gayeler gene aynıdır.

Bütün soldan çarklılara göre dünyanın en akıllıları solcular, en delileri de Milliyetçilerdir. Her şeyin en iyisini onlar düşünür. Türk Milliyetçileri hiçbir şey düşünemezler. Bizler dış politikayı bilmeyiz, Türk devletinin ayakta kalması gayesini anlamayız. Bir defa milliyetçi olmamız hase-

biyle başta gelen gayemizin Türkün son bağımsız kalası ve bitmeyen çilelerin umut kapısı olan bu devleti gözümüzün bebeği gibi koruduğumuzu, uğrunda kanımızı canımızı verdiğimizizi biz değil dost-düşman söylesin. Sonra Turan ülkümüzü hiçbir zaman saklamadık, saklamıyoruz da. Ancak biz Turan'a giden yolda Donkişot da değiliz. Biz bizi herkesten iyi tanırız. Nerde, ne zaman, nelerin yapılıp yapılmayacağını da iyi biliyoruz. Önce kalkınmış; atomundan füzesine kadar tesislerini kurmuş bir Türkiye ülkesü taşıdığımızı mahutlardan başka bilmeyen mi var? Büyük Türkiye idealimizi son kalenin burcuna gölge düşürmeden yürütürüz. **Sonra tutarsız politikalarına** mesnet bulmak için bizim; Türkler de insanca yaşasın, esaretten kurtulsun şeklindeki isteklerimizin düşmanlarımızı kızdırdığını söyleyenler, iyi bilirler ki bütün Turancı ırkçı diye tabutluklarda çürüttükleri binlerce insanı mahkûm ettikten sonra da Moskof iştihası devam etmiştir. Yunanlılar, Türkler kızıyor diye **Büyük elenizm idealinden** vaz mı geçiyorlar. Milliyetçiler Türkiye'de zulüm görüyor, işkenceye uğruyor diye Deli Petro'nun vasiyetini Moskof rafa mı kaldırdı? Bunlar dünya siyasetinden habersiz cüce gayeli kimselerin düşünceleridir. Veya ne yaptığını bilen fakat yönü bir başka tarafa dönük olanların hezeyanlarıdır.

Yoksa akılcı düşünceyi kendilerine şiar edinmiş Türk Milliyetçilerinin düşüncesi olamaz.

30 YIL SONRA

Süleyman Ervaşı

«Bir Türk bölüğü üç veya daha fazla düşman bölüğünü temizleyebilir. Mazide tepelediği gibi, gelecekte de tepeleyebilir...»

«Milletimin, Türklüğün büyüklük ve üstünlüğünü ben önce anamdan babamdan öğrenmiştim... Sonra bulunduğum bütün okullarda öğretmenlerim söylediler. Askerî hayatım başlayınca kıt'alarda kumandanlarım ve maiyetinde vazife gördüğüm generaller bu gerçeği daima tekrarladılar; ben, daima milletin kabul ettiği prensiplere inandım ve bu prensiplere hürmetle riayet ettim, koyu bir milliyetçiyim ben, ama sanıldığı mânada «genocide» taraftarı ırkçı değilim.»

Otuz yıl önce insanı hapislerde yatıran, tabutluklarda çürüten fikirlerin özüdür bu sözler. Türkçü düşünceye düşman günlerin ellerine fırsat geçince neler yapacaklarının da hatırlatıcısıdır aynı zamanda. Kimi Reha Oğuz Türkân gibi gözünü kaybetmiş, kimi Mehmet Külâhlıoğlu gibi iler iderecede tüberküloza tutulmuş; her biri ülkenin sayılı evlâtları olan Orhan Şaik Gökyay, Hikmet Tanyu ve rahmetli Prof. Zeki Velidî Toğan gibi uzun müddet dayak atılmış, işkence edilmiştir.

Otuz yıl sonra durumda pek fazla edilen düşmanlık açısından pek bir değişiklik olmamıştır. Düşmanlığın o za-

man tatbik edilmek lüzumu hissedilmeyen bazı metler de ortaya konmuştur.

İktidarlar her zaman Türkçü düşünceye karşı çıkmışlar, nesilleri de buna göre yetiştirme yolunu seçmişlerdir. Bunun da sebebi gafletten hiyanete kadar sürecek bir iz takip etmektedir. Onlarca ülkeyi ve milleti her şeyin üstünde ölümüne sevmek tehlikeli görülmüş ve tedbir olarak bazan zecrî, bazan da tekdirli, ihtarlı tedbirler alınmıştır.

Dar kafaların alamyacağı menfaat şebekelerinin kavrayamayacağı kadar yüksek olan bu düşünce, her türlü basıkıya, ezgiye rağmen gücünden ve kıymetinden hiç bir şey kaybetmeden varlığını sürdürmekte ve dünya durdukça da sürdüreceği inancımızı kuvvetlendirmektedir. Birbirine düşman görünen, gelmiş geçmiş iktidarların Türkçü-milliyetçi güçlerin karşısında ittifak kurdukları hepimizin malumudur. Türkçülerin işkence edildiği devirler, iktidarlar değişmiş, Türkçü düşünceye beslenen düşmanlık hiç bir zaman değişmemiştir. Bütün milliyetçi derneklerin kapatılması başka bir devre başka bir iktidar zamanına rastlamış, yine Türkçülerin kal'ası olan Türkocağı da sözüm ona başka bir iktidar dönemine nasip olmuştur. Atatürk'ün de buyurduğu gibi «Bu Ocağı söndürenin Ocağı sönsün» arzusu tecelli etmiş, ona uzanan eller ise siyâsî arenada kırılmış, iktidar ocakları sönmüştür.

Otuz yıl sonra, günümüzde bu mücadele daha başka bir hız ve daha başka bir anlam kazanmıştır. Türk ülküsünü gönül verenlerin öldürülmeleri olağan karşılanmış, milliyetçiliği ezmek için çaba gösteren bütün gerici güçler desteklenmiştir. İktidarların yanı sıra dış güçlerin piyonu olan bir sürü kukla teşkilâtlar Türkçülere karşı silâhlandırılmış, mücadeleye sokulmuştur. Türk genci öz değerlerine karşı çıkarılmış. Daha doğrusu kendini inkâr edecek hale getirilmiştir. Fikren, komünizm denen iki tarafı kirli sopyaya sarılmış, fiilen doğulu ve batılı emperyalist ülkelerin uşağı, sözcüsü durumuna sokulmuştur.

Bütün çabalar boşunadır. Türkçüler, karşılarında kurulan haçlı ordularını yenecekler, içeride bu haçlı ordularının uzantıları olan güçleri ezeceklerdir. Sağ ve sol yobazların ittifakları kırılacak, dökülen her zerre kanın hesabı istenecektir.

Ülkücü kavgaya gönül verenler, baş koyanlar zafere emin adımlarla yürümektedirler.

Tek sermayeleri bölgecilik ve mezhep ayrımı olan gerici solla, çağdışı düşüncelerle halkımızın dinî duygularını sömüren güçlere gereken dersin verilme zamanı uzak değildir.

Ülkücü kavga bütün Türk milletinin tek varoluş ve yükseliş yoludur. Bu yolun üzerine çıkacak her engel ezilecektir. Zafere gidecek yolda ölenlerimiz olmuştur. Ölenlerimiz olacaktır. Ama ölkü yolunda ölümün bizce gülerek karşılanacağını dünya bilir. Şimdiye kadar böyle oldu. Bundan sonra da böyle olacaktır.

«Hedef sanayi devrimini tamamlamış, nükleer güce sahip, yüz milyonluk güçlü ve müreffeh milliyetçi Türkiye'dir.

Tanrı Türk'ü Korusun.

Y A R A

I

Bu sabah gözlerimi açınca doğan güne
Dün akşamdan kanayan yaram göz gözdü yine.
Gazeteler yazıyor, telefonlar işliyor,
Bu yara bu milletin göğsünde genişliyor!
Baktım: Yollar üstüne barikat kuruluyor;
Baktım: Bu büyük millet arkadan vuruluyor!
Menfaat bulutları güneşi perdeliyor;
Meydanlarda robotlar, kuklalar sendeliyor...
Zavallılar: Dil bilmez, söz dinlemez bir «sürü»
İpleri tutan cambaz emir veriyor: «Yürü!»
Yürüyorlar; gözleri kan çanağı-kin gölü...
Yürüyorlar; yürürken bilmem kaçınıcı ölü!
Bir benlik sevdası ki, çok aradım bir «ben» yok;
Nereye? Ne maksatla? Bilen, cevap veren yok...
Allah'ım nedir bu hal, nedir ruhumdaki set?
Omuzlarda boş tabut, içinde bomboş ceset!
Bu kimin zaferidir? Bu mağlûbiyet kimin?
Kardeş, kendi kendinden az mı oldu çektiğin!
Siz devleşen cüceler, siz cüceleşen devler,
Bacayı sarmaktadır saçtığımız alevler...
Yanan «baba ocağı», bu yangında kin vardır;
Dönün, dönelim baylar, bu gidiş intihardır!

II

«İntihar!», kimin için? «Kurbanlar!» hangi «put»a?
«Ölüm»den beter «uyku», «suçtan büyük bir «hata»:
Bir neslin imanını bozmak; işte sonu bu!
Vahşet için methiye yazmak; işte sonu bu!
İnsana varlığını gösterecek göz nerde?
Aynalar insanları yutuyor bu devirde...
Ezan -kaybedilen ruh- sahibini arıyor;
Ülkü -ezeli ışık- parlıyor, kararıyor.
Nakkaşlar -mânâ vermek imkânsız nakışına-
Mânâ iltice etmiş mezarların taşına!
Bunlar kaderin emri diye yutturulamaz!
Bunlar «ordu-millet»e talih, kader olamaz!
Bir kumar oynanıyor; hedef bizleriz belli.
Çeliğe su vermeli yutulmadan temelli.
«Kaybetmek» -şerefli olursa cevazı var-
Güneş doğar ve batar -kimin itirazı var?-
Lâkin tahammülüm yok bu bedbin sabahlara,
O sinsi emellere, şu yamyam iştahlara...
Kuşlar semada geze, balıklar suda yüze;
Biz neyiz? Biz nerdeyiz? Ne denir halimiz?
Türklüğün, İslâmlığın, insanlığın sesi hey!
Sesinizi duyayım, sizin sesinizi hey!

III

Hey ahtapotlar, çıkın! Artık varız meydanda.
Sinmeyin, sinseniz de kollarınız meydanda!
Yurdum, yuvam ve yörem sizden ne istiyordu?
Dilim, sicilim, törem sizden ne istiyordu?
Siz; servetin, şöhretin borusunu çalanlar!
Siz; «kuru kafa»ların üstündeki «yılan»lar!
Siz; feryat müziğine kaşık çalan hastalar!
Siz; kediye, köpeğe roman yazan ustalar!
Siz; cehaleti ilim diye satan hocalar!
Siz; sokaklarda kadın kovalayan kocalar!
Sen; nifak tohumuna su taşıyan bahçivan!
Sen; kardeşi kardeşe boğazlatan Gulyaban!
Hep tazıyı tavşanın ardından koşturdunuz,
Ne ihtiraslar sustu, ne bir an boş durdunuz;
Hep midemi, kalbimi, beynimi kemirdiniz;
Sızladım, duymadınız; öldüm, siz semirdiniz.
İstismar'ı istismar ettiniz: Büyük paye (!)
Mesleğiniz bu ise söyleyin adınız ne?
Laz'ı, Çerkez'i, Kürd'ü... hepsi bir bu vatanın;
Tarih benden utansın, siz tarihten utanın!
Binlerce mil öteden gelirim, ilim ORKUN;
Binlerce yıl öteden sesleniyorum: KORKUN!

Mustafa ÖZTÜRK
İstanbul — 1969

ESİR TÜRKLER VE YUNANİSTAN

İlhan ŞAHİN

Türk dünyasının son bağımsız kalesi olan Türkiye, 24 Temmuz 1923 tarihinde imzalanan Lozan Antlaşması ile **kendisine yönelmiş haçlı taarruzlarına dur demesine rağmen, halledilmemiş mes'elelerin başında hiç şüphesiz ki, esir Türkler'in durumu gelmektedir.**

Türkiye'nin bağımsızlığını kazandıktan sonra iş başına geçen Türkiye Cumhuriyeti hükümetlerinin soydaşlarımız olan esir Türklerin durumunu her an dünya kamu oyna duyması, dünya milletlerinin bu hususta dikkatlerini çekmesi gerekirken, aciz idârecilerimiz, millî mes'elelerimiz karşısında bizleri uyutmuşlar, ilgisiz bir hale getirmeyi başarmışlardır.

Türkiye Cumhuriyeti Hükümetlerinin soydaşlarımız olan esir Türklere karşı bu derece ilgisiz kalışının bir benzerini tarih hiç bir zaman kaydetmemiştir. 120 milyon esir Türk'ün bu kutsal davâsında Türkiye'nin bu derece ilgisiz kalışı gerçek anlamıyla korkunç bir manzaradır.

«İnsanlara hürriyet, milletlere istiklâl» düsturunun benimsendiği bir asırda yaşamamıza rağmen, 120 milyon esir Türk'ün kendi öz vatanlarında esaret zinciri altında inlemeleri, yukarıda zikredilen düstura tezat teşkil etmektedir. Durum Türk Milleti için acı olduğu kadar medenî dünyanın hürriyet ve istiklâl vadeden düsturu yanında utanç vericidir. 2000 yıllık bir fasıladan sonra Yahudilere bol

keseden vatan bağışlayan medenî dünya, Türklerin binlerce yıllık vatanlarında düşman istilâsına uğraması karşısında, hiç şüphesiz ki, Türk milletinin alâkasız kalmasının da önemi çok büyüktür.

Amerika Birleşik Devletlerinin 1959'dan beri devam ettiregeldiği ESİR MİLLETLER HAFTASI her sene Temmuz ayının 3. haftasında bir çok hür ükelerce tertip edilmektedir. Ne yazık ki, bu güne kadar bu sahada bir başarı elde edilemediğini görüyoruz. İşin en hazin ve acıklı tarafı ise, bu esir milletler haftasına hâlâ esir Türk illerinin dahil edilmeyişidir. Bu hale göre bu haftanın önemi, hedefi nedir? Kimler için yapılmaktadır? Bu soruların cevabını bulmak güçleşmektedir. Bu güne kadar bu yolda yapılan çalışmalar göstermelik bir göz boyacılığından ileri geçememiştir.

Bu gün ortada bir gerçek vardır. Bu gerçek, dünyada yaşayan esir milletlerin nüfusunun 200 milyon olduğu, bu 200 milyon esir milletin 120 milyonunun Türk olduğudur. Aslında bu haftaya Esir Milletler Haftası yerine, Esir Türkler Haftası demek gerekirken, sözde müttefikimiz Amerika'nın 15 senedenberi bu haftanın gündemine esir Türkleri almayı ancak **«Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur»** gerçeği ile izah edilebilir.

Bu gün Türkiye'nin etrafında bulunan devletlerden Rusya'nın, Bulgaristan'ın, Yunanistan'ın, Irak'ın ve İran'ın Türkiye'yi parçalamak, bölmek ve tarih sahnesinden tamamen silmek için göstermiş olduğu faaliyetler bize şunu göstermektedir ki, Türkiye, etrafı düşmanlarla çevrili bir ada durumundadır. Rusya'nın, Türkiye üzerindeki emelleri üzerinde daha fazla durmayacağız. Yalnız şurasını önemle belirtmek isteriz ki, 1946 yılında Türkiye'den resmen Kars ve Ardahan'ı isteyen, Boğazlarda da ortak üs kurulmasını tehdit yolu ile gerçekleştirmeye çalışan Rusya'ya, Türk milletinin kesin ve azimli bir kararla çıkış yapması, Rusya'nın bu isteğini boğazında alıkoymuştur.

Diğer taraftan son zamanlarda Yunanistan'ın Türkiye aleyhine girişmiş olduğu faaliyetler, Yunanistan'ın Türkiye üzerindeki hedeflerini bize gerçek anlamıyla göstermektedir. Yunanistan, önce şunu iyi bilmelidir ki, onlarla halledilmemiş bir mes'elemiz vardır. Bu mes'elemiz hiç şüphesiz ki, Batı Trakya ve Kıbrıs mes'elesidir. Yunanistan, Batı Trakya Türklerinin teminatı olan Lozan Antlaşma-

sının şartlarını tamamen çiğnemiştir. Lozan Antlaşması yapıldığında Batı Trakya nüfusunun %85'i Türk, %15'i de Rum idi. Antlaşma şartları gereğince Batı Trakya Yunanistan'a verilmekle berâber, nüfus oranı aynı kalacak ve buradaki Türkler hiç bir zaman azınlık durumuna düşürülmeyecekti. Fakat Türkiye'nin içinde bulunduğu durumdan faydalanan Yunanistan, antlaşma şartlarını da tamamen çiğneyerek, buradaki Türk'leri gerek eritme ve gerekse katliam yolu ile azınlık bir duruma düşürebilmiştir. Bu gün Batı Trakya nüfusunun %85'i Rum, %15'i de Türktür. Bu nüfus oranı, Yunanistan'ın Batı Trakya Türklerine karşı nasıl bir politika izlediğini göstermektedir. Yunanistan'ın Batı Trakya Türklerine karşı giriştiği bu harekette, Türkiye'nin elinde de büyük kozlar olmasına rağmen, bu kozlar hiç bir zaman kullanılmamıştır. Yunanlıların bu hareketi karşısında, Türkiye'de bulunan Rum okullarını kapatabilir, patrikhaneleri söküp başlarına atabilir, hattâ ve hattâ gerekirse Türkiye'de ne kadar Rum varsa Yunanistan'a sürebilirdik. Fakat bunların hiçbiri de yapılmadı, yapılamadı. Türkiye'nin bu sessizliğinden daha da cesaret alan Yunanistan, son zamanlardaki politikasıyla Ege Denizini bir Yunan Gölü haline getirmek istemektedir. Yunanistan'ın bu cesur politikasına karşı, bizim de cesur bir politika yapmamız lâzımdır. Unutmamak lâzımdır ki, **taarruza karşı en iyi müdafaa, yine taarruzdur.**

Yunanistan ile ihtilâflı olan diğer bir mes'elemiz de hiç şüphesiz ki, Kıbrıs mes'elesidir. Unutmamak gerekir ki, Kıbrıs'ta 125.000 Türk yaşamaktadır. Halen ve gelecekte Yunanistan'a bırakılmak istenen Kıbrıs, herhalde Yunanistan'a verilmemesi gereken millî yerlerimizden biridir. Biz Kıbrıs'ta bir an için Türklerin yaşamadığını düşünsük bile, Kıbrıs'a Türkiye için sahip çıkmamız lâzımdır. Çünkü Türkiye jeopolitik bakımdan dünyanın en kritik bir noktasında bulunmaktadır. Üstelik de Lozan Antlaşmasının şartlarına aykırı olarak 12 Adada üs kıran Yunanistan, Kıbrıs da eline geçirirse tamamen Türkiye'yi kontrol altında tutabilecektir. Biz bir an için Kıbrıs'ta Türklerin bulunmadığını kabul etsek bile, Kıbrıs'a Türkiye için sahip çıkmamız lâzımdır. Çünkü Kıbrıs'ı elinde bulunduran kuvvet her an Türkiye'yi kontrol altında tutabilecektir.

Şunu hiç bir zaman unutmamalıyız ki, Tanrı «benim Türk diye bir ordum olacak, Onu doğuya yerleştirdim. Ben

hangi kavime kızsarsam O'nu o kavmin üzerine musallat ederim.» diye buyurduğu günden bu güne kadar bütün dünyadaki imansızlar, vatansızlar, putlular, putsuzlar, Türk'ün üzerine çullanmış, Türk'ü çoluk-çocuğu ile kesip yok etmiş, fakat sonunu bitiremedikleri için kinleri de bitmemiştir. Onun için Türk'lük dünyası her zamankinden daha çok millî birlik ve berâberlik içinde olmalıdır. Esir soydaşlarımızla, ne kadar ilgilenilmezse ilgilenilmesin, hiç bir önemi yoktur. Bu gün Türkiye'nin bütün mes'elelerinde olduğu gibi, esir Türkler mes'elesini de kucaklayan ÜLKÜCÜ GENÇLİK yetişmiştir. Bu gençlik çiğ gibi büyümektedir. Kadro kurulmuş, dâva bayraklaşmış, başlar üzerinde dalgalanan bayrak, millî devlete doğru hızla yol almaktadır. Kızıl uşaklar, Türklüğün son bağımsız kalesine dinamit koyanlar, cümle Türk'lük düşmanları, şunu hiç bir zaman unutmayın ki, büyük bir hınçla geliyoruz, asırlık hıncımız sizi elbet bir gün boğacaktır.

SOSYAL GÜVENLİK VE MİLLİYETÇİ HAREKET

Sabit İNCE

Birikmiş meselelerimiz arasında «insan şahsiyetini ve toplumu ilgilendiren» en mühim hususlardan birisi de, Sosyal güvenlik meselemizdir. Bugüne kadar değişen bütün iktidarlar Türk Milletine mutluluk, huzur vaad etmişler fakat bu vaadler, sadece seçim meydanlarında ve kürsülerde kalmış, toplumumuzun huzuru için çok elzem olan «Sosyal Güvenlik» meselesine hiç bir iktidar yeteri kadar eğilmemiş, hal çaresi için elde mevcut imkânları başka alanlara seferber ederek siyasî çıkarlar peşinden sürüklenmekle hem kendi iktidarsızlıklarını göstermişler, meseleleri, dertleri arasından bilhassa «Sosyal güvenlik» hususunu çıkaramamışlar, böylelikle de Türk Milleti için yeni yaraların açılmasına âdeta göz yummuşlardır. Sosyal güvenliği temin edilmemiş, geleceği garanti altına alınmamış bir toplumun hamleler peşinden koşmasını istemek aptallıktır, hayalperestliktir, insan şahsiyetini kaale almamaktır!... Geleceğinden emin olmayan insanların yaşadığı toplumlarda; huzur mefhûmundan bahsetmek, toplumda tabii olarak zuhur eden anlaşmazlıkların kalledileceğinden söz etmek sadece fertleri oyalamak siyasetinden başka bir şey değildir. Yarına karşı güvendiği bir şey olmayan insandan, hele hele toplumdan fedakârlık, gayret ve azimlilik istemek toplumu ve toplu olarak yaşamayı bilmemek demektir.

Sosyal güvenlik denilince ilk akla gelen ve herkesin anlayabileceği husus; gelecekte emin olarak yaşamak, istikbâlde tehlikelerin zuhur edeceği düşüncesinden sıyrılmak, «yarın ne olacağız» düşüncesinin zihinleri meşgul etmemesi, güvenlik içinde olacağına inanmak demektir. İşte sosyal bir varlık olan insanlarla beraberce yaşamalarından meydana gelen toplumun güvenlik içinde yaşaması kadar tabii bir şey olamaz. Toplumun güvenlik içinde, geleceğinden emin olarak yaşamasını temin etmek, bu hususta gayret sarfetmek, çeşitli çalışmalar yapmak, etüdler hazırlamak, belirli müeyyidelerle açıklık getirmek lâzımdır. İşte toplumun güvenliğini sağlayacak her türlü imkânların seferber edilmesi, çalışmalar yapılması da belirli bir sistem prensibinden hareket edilerek yapılmalıdır. Toplumun güvenlik içinde yaşamasını sağlayacak bu sisteme «Sosyal Güvenlik Sistemi» denilmektedir.

İnsanoğlu doğuştan güvenlik içinde yaşamak hissine sahiptir. Emniyet içinde yaşama, korkudan, baskıdan, tehlikelerden uzak olarak yaşamak her insanın arzu ettiği bir husustur. Bunun içindir ki, sosyal güvenliğin ihtiyaç olarak hissedilmesi insanlığın var oluşu ile başlamaktadır. İkel ve kabile halinde yaşayan toplumlarda bile bu hissin varlığı bilinmektedir. Her ne kadar güvenlik ihtiyacı ilkel toplumlarda da görülmekte ise de, teknolojik gelişmelerin hızla ilerlemesi, sanayii toplumunun doğması, toplumlarda meydana gelen değişmelerin süratle devam etmesi «Sosyal Güvenlik»e olan ihtiyacı da aynı oranda artmıştır. Yani gelişmiş toplumların «Sosyal Güvenliğe» olan ihtiyaçları daha fazladır. Çünkü; toplumlarda meydana gelen devamlı ve hızlı değişmeler devam ederken, aynı nisbette de tehlikeler, felâketler, zararlı durumlar ortaya çıkmaktadır. Ortaya çıkan yeni tehlikeler, felâketler ve risklere karşı koruma, tedbir alma ihtiyacı da çoğalmakta, mevcut sistemlerin yetersizliği gerçeği ortaya çıkmaktadır.

Türk Milleti de çağın hızlı ve devamlı gelişmelerine, teknolojik ilerlemesine ayak uydurmak mecburiyetinde olduğunun şuuru içerisinde, dünya devletleri arasındaki lâ-yık olduğu yeri almak gayreti içerisinde. Dünya milletleri arasındaki tarihî kavga «en büyük, en güçlü ve dırayetli olma kavgası»nın devam ettiği zamanımızda Türk

Milletinin bu kavgada, bu mücadelede saf dışı kalması, devam eden mücadeleye seyircilik yapması beklenemezdi. Çünkü; Türk Milleti binlerce yıldır bu mücadeleye korkmadan girmiş, devam etmiş, umumiyetle de bu mücadelenin galibi millet olarak damgasını vurmuştur. Böyle bir **mücadelenin yapılabilmesi** de bazı şartları gerektirmektedir. uB şartları yerine getirebilecek güç ve imkânlar **sahip olmadan, mücadeleye girme** zeminini hazırlamadan böyle korkunç bir mücadelenin rakipleri arasında olduğumuzu iddia etmek demek, şimdiden mücadelenin seyirciliğini kabullenmek demek olur. İşte bu mücadeleye girmenin en mühim şartlarından birisi de birlik ve beraberlik **şuru ile hareket etme yeteneğine** haiz bir toplum, huzurlu, müreffeh, mutlu, geleceğinden emin, geleceğe ait kuşkusu, korkusu olmayan bir toplum olmakla mümkündür. Yukarıda da belirttiğim gibi sosyal dilimler arasındaki uçurumdan doğan ihtilâflarla birbirinden kopmuş, geleceğe güvenle bakmadığı için kararsızlık duyguları ile çirpınan, huzursuz, mutsuz bir toplumun «yek vücut» halinde hareket etmesini beklemek, böyle bir toplumdaki çağın teknolojisine ayak uydurmasını istemek, girişimlerde bulunmasını, hamleler peşinde koşmasını beklemek yalnız kendi kendimizi aldatmak, hayal mahsulü düşüncelerle ovalanmak demektir.

Türk Milletinin tarihî mücadelede varlığını hissettirmesi, iç ve sosyal, siyasî, iktisadî, kültürel meselelerini halletmekle kabildir.

Türk Milletinin tarihî gelişimini incelediğimiz zaman bugüne ışık tutacak derecede ehemmiyetini yitirmemiş bir sosyal yardımlaşmanın şuru içinde ve en iyi tatbikçisi bir millet olduğunu açıkca görmek mümkündür. Binlerce yıllar öncesinden; «Açları doyurdum, çıplakları giyirdim...» diye haykıran Bilge Kağan'ın bu sözleri Türk Milletindeki sosyal yardımlaşma, karşılıklı dayanışma, fakirlere yardım anlayışının ve tatbikatının en güzel misâlleridir.

Osmanlı Devleti zamanında ve ondan önceki Türk Devletleri zamanında Sosyal güvenliğin teminine bilhassa gayret gösterildiği de tarihî gerçekler arasındadır. Özellikle Vakıflar, Loncalar ve diğer kurumlar vasıtasıyla Sosyal güvenlik ihtiyacının karşılandığı görülmektedir. Cumhuriyet devrinde ve günümüze kadar olan zaman içerisinde

de Türk Milletinin geleceğinin garanti altına alınması hususunda çalışmalar yapılmamış değildir. Fakat bu çalışmaların yeterli ve ihtiyaçlara karşılık verecek mahiyette olmadığını da burada belirtmek gerekir. Günümüzde ise, sosyal dilimlerden bazılarını kapsamına alan sosyal güvenlik teşkilâtlarının mevcut olduğu görülüyor. Fakat bunların bütün Türk Milletini içine alamadığı, sadece birkaç sosyal dilimin faydalanacağı şekilde organize edildiği ve teşkilâtlandırıldığı sabittir. Bugün mevcut olan sosyal güvenlik teşkilâtlarından olan Sosyal Sigortalar Kurumu, sadece işçi dilimini kapsamakta, Bağ-Kur, bağımsız çalışan esnaf ve sanatkârları, Emekli sandığı ise memurları kapsamına almaktadır. Türk toplumunda mevcut sosyal dilimlerden sadece birkaç tanesinin sosyal güvenlik kapsamına alınarak diğer dilimlerin kaderleriyle başbaşa bırakılması büyük bir gaflettir. Türk Milletinin bütün fertlerine aynı hizmetleri ve imkânları vermemek milleti parçalamaya, sosyal dilimler arasında büyük uçurumlar meydana getirme ve dolayısıyla toplumda mevcut dilimler arasındaki farklılıkların meydana getirdiği anlaşmazlık ateşine körük çekmek demektir bu zihniyet... Sonra da çıkıp, böyle bir toplumda barıştan, huzurdan bahsetme, karşılıklı anlayış havasının varlığından bahsetme, iktidarların siyasi beceriksizliklerini perdelemelerinden başka bir şey olmaz.

Çağın gerçekleri ve milletler mücadelesinin icapları Türk Toplumunun huzur içinde yaşamasını, geleceğinden emin olmasını, yarına kuşkulu gözlerle bakmamasını gerektirmektedir. Bunun için de Bütün Türk Milletini içine alan bir sosyal güvenlik teşkilâtına olan ihtiyacın kaçınılmaz olduğu gerçeği ile karşılaşmaktayız. Türk Milletini bugün içinde bulundurduğu dağınık ve başıboşluk içinden kurtarmak zarureti vardır. Bugün sadece sosyal güvenlik alanında işçi, memur ve bağımsız çalışanların güvenliği için gayretler sarfedilmektedir. Fakat acı gerçekleri belirtmekte fayda vardır. Bu sosyal dilimlerinde tam mânâsıyla sosyal güvenliğin temin edildiğinden, geleceğinin garanti altına alındığından bahsetmek gerçekleri inkârdan başka ne ile yorumlanabilir. Sadece üç sosyal dilimin ele alınması demek Türk Toplumunda komünistlerin iddia ettikleri gibi sınıf varlığı hissi ve sınıf farklılıklarının ol-

duğunu, bu sınıfların birbirlerini ezme gayretlerine yardımcı olunduğunun en belirli ifadesidir. Yani sosyal dilimleri adalet anlayışından uzak bir zihniyetle birbirinden ayrı tutmak, dilimlere ayrı muamelelerde bulunmak birlik ve beraberlik şuurunu söndürmek, dolayısıyla açlık ve sefaletin en iyi istismarcılığını yapan Komünistlere davetiye göndermek demektir. Dilimler arasında fark gözetmek sosyal adalet anlayışına aykırılık değil midir?

Türkiye'nin ve Bütün Milletlerin meselelerini büyük bir vazife şuru ile yüklenmiş Milliyetçi Hareket ve O'nun yılmaz savaşçıları bütün meselelerde olduğu gibi Sosyal Güvenlik meselemize de ışık tutmuş ve toplum gerçeklerine en güzel şekilde uyacak bazı tedbirler ileri sürmüşlerdir. Hiç bir Türk ferdinin sahipsiz, yardımsız, himayesiz, desteksiz ve işsiz kalmasına göz yummak millete ihanettir. O zaman ne yapılmalıdır? Yapılacak iş, bütün fertleri içerisine alabilecek bir sosyal güvenlik teşkilâtının zaman kaybetmeden teşkil edilmesidir. Bu işin gerçekleştirilmesi de bugünkü imkânlarımızla pekâlâ mümkündür. Öyle bir sosyal güvenlik teşkilâtı meydana getirilmelidir ki; hiç kimse sahipsiz, yardımsız, himâyesiz, desteksiz, işsiz kalmamalıdır. erkes geleceğe güvenle bakmalı, gelecekte ne olacağına kuşkusuna kapılmamalıdır. Geleceğe ait güvensizliğin verdiği ıstıraplarla mücadele etme işi fertlere bırakılmamalıdır. Bunu bütün imkânlarla sahip olan devlet üzerine almalıdır. Altı sosyal dilimi meydana getiren İşçi, Köylü, Esnaf, Memur, Serbest meslek mensupları ve İşverenler geleceğe güvenle bakmanın huzuru ve garantisi içerisinde Büyük ve Müreffeh Türkiye'nin temel taşı olmalıdırlar. Bütün sosyal dilimlerin güvenliğini esas alan Milliyetçi Hareket bu amacına: «a) Millî, demokratik, laik, sosyal hukuk devleti ülküsüne, b) Hürriyet, milliyet, ahlâk, ilim, toplumculuk, gelişme, halkçılık, köylücülük ve endüstrileşme ilkelerine samimiyetle bağlanmakla ulaşacağını» kabul etmiştir. Milliyetçi Hareket'in sosyal güvenlik hususundaki görüşünü buraya aynen aktarmakta fayda görmekteyim.

«... Bugün milleti tekrar organize etmek lâzımdır. Bunların en başında gelen işlerden birisi de bütün halkı içine alacak bir sosyal yardımlaşma ve sosyal güvenlik teşkilâtı kurmaktır... Yani toplum içerisinde herkes bile-

cek ki, herkesin sosyal güvenliği sağlanmıştır. İş mi? Baş-
vuracaksınız, iş verecek. Hastalık mı? Tedavi görecek.
Tahsil mi? ocuğuna tahsil imknı sağlayacak.

Ayrıca sağlık ve adalet güvenliği, sağlanmasını d-
şndğmz önemli bir konudur. Yeni bir dava ve mahke-
me konusu olduğu zaman, vatandaş ihtiyaı olan avukat,
mahkeme masrafı ve diğer zarurî masraflar gibi yardım-
ları kolayca elde edebilmelidir...

Bugün sosyal güvenlik kurumu olan sosyal sigortalar-
la, emekli sandığı da yeniden düzenlenerek toplum güven-
liği kurumu şeklini alacaktır. Sosyal sikortalar kurumu ve
emekli sandığı, toplum güvenliği kurumu olarak birleşti-
rildikten sonra bütün yurttaşlarımızın sosyal güvenliği
sağlanmış olacak, her çeşit sosyal ve meşlek riskler mil-
lileştirilecektir. Diğer taraftan bu kurum üyelerinden alı-
nacak primlerle büyük bir tasarruf kaynağı halini alacak,
bu yolla toplanacak büyük paralar kalkınmamızın finans-
manında kullanılacaktır.» denilmektedir. Gerçekten bir ta-
raftan bütün vatandaşların sosyal güvenliği sağlanmış, hu-
zurlu bir toplum meydana getirilmiş olurken, diğer taraf-
tan da toplanacak primlerin memleket kalkınmasında b-
yk payı olacağı gerçeği de kalkınma formülü bakımından,
az gelişmişlik çemberini yırtmada büyük katkı sağlayacak-
tır.

Geleceğimizin emniyeti ve istikllimizin ümidi olan
yeni doğan çocuklarımız iyi gıda ile beslenerek millete
faydalı birer unsur haline getirilecektir. Yetim ve kimse-
siz yavrular sokağa bırakılmayacak, devlet tarafında kor-
runacak, bakılacak, eğitim ve diğer alanlarda büyük
bir yardımcı olacaktır sosyal güvenlik teşkilti... Kadın-
larımız sefalete, esarete ve toplumun kötü insanları ol-
maktan, kötü yollara düşmekten kurtarılacak, devlet tara-
fından ilgisiz bırakılmayacaktır. Öncelikle iş imknı ve
kolay işlerde çalışmaları temin edilecektir. Her gün sayıla-
rı gittikçe azalan işsizlere sosyal güvenlik teşkiltinin im-
knları kullanılarak iş bulunacak, toplanan primlerle iş sa-
haları yaratılarak iş bulma imknları kolaylaşacak, teşki-
ltlanmiş olan işçi diliminin hakları daima korunacak, kar-
şılıklı anlayış ve yardım ile işçi milletin en değerli insanı
olacaktır. Sağlık hizmetlerinin yurdumuzun her yerine g-
türülmesi sebebiyle sıhhatsiz bırakılan, lme terkedilen

fertler kendi kaderleriyle başbaşa bırakılmayacak, sağlık hizmetleri yurdun her yerinde sosyalleştirilecek ve Türk insanının sıhhatli, beden ve rûh sağlığı temin edilmiş bir hayata kavuşturulması gerçekleştirilecektir.

Bütün fertlerin sosyal güvenliği sağlanmış, birlik ve beraberlik anlayışı içinde, karşılıklı yardım ve güven hisleriyle milli kalkınmaya koşuşan insanların yaşadığı bir Türkiye görmek, Türk Milletini dünya devletleri arasındaki lâıyk olduğu sırayı almış olarak görmek her Türk gibi bizim de en büyük isteğimizdir. Böyle bir Türkiye yaratmak ise yukarıda anlattığımız tekliflerin ele alınması, gerçekleştirilmesi ile mümkündür. Böyle bir Türkiye'yi ancak ve ancak Milliyetçi-Ülkücü kadroların feragatlı ve yorulmaz gayretleri sonucunda kurabileceğiz inancındayız.

Ne mutlu, Büyük ve 100 milyonluk Milliyetçi Türkiye'yi kurabilmek için milliyetçi hareketin saflarında gün geçirmeden yerlerini alanlara!...

Ne mutlu... Dokuz Işık'ta işaret edilen «Yeni Ufuklara Doğu» koşuşanlara!...

MİLLETLER BİRBİRLERİYLE NİÇİN HARBEDERLER

Uzvi varlıklarda hayat, nişânesi nasıl büyümek, açılmak ise, içtimâî varlıklarda da aynıyle öyledir. Yaşayan milletin başlıca seciyesi nüfusça, medeniyetçe, ticaretçe servestçe ve mefkûrece büyümek ve genişlemektir. Büyümek ve genişlemek seciyesi çok kâvi olan milletler, bu seciyesi az veyahut zayıf olan milletlerin üzerine çullanırlar, memleketlerini zappederek içtimâî varlıklarına nihayet verirler...

«İçtimaiyat» ilmi müsbet usuller ve derin tetkikler neticesi olarak daha taayyün etmediği zamanlarda birçok âlimler, hattâ filozoflar milletlerin içtimâî ruhiyetlerini sezemiyorlar hakikatten çok uzak felsefeler yapıyorlardı. Onlara göre harb fena idi. Vahşilik idi. Barbarlıktı. Sözde bir gün bütün insanlar kardêş olup barışacaklardı. İçtimâî hakikatleri içine alamayan zihinlerin hacmi pek küçüktü. Ve muharebenin asıl en doğru sebeplerini bilemedikleri için kendilerinden birtakım hayalî sebepler uydururlar, meselâ, hükümdarların hırslarını, şan şeref arzularını esaslı âmillerden biri sanıyorlardı. Halbuki hakikatte muharebe, milletlerin başlıca hayat nişâneleri olan büyümek ve yayılmak seciyeleri arasındaki içtinap olunamaz bir çarpışmadan başka bir şey değildir... Milletler tabii hayatlarını yaşadıkça muharebe en zarurî ve mutlak bir hadise idi.

İçtimâî müesseselerin ferdler üzerindeki mehîp tahakkümünü duyamayan evvel zamanın mâsum ve zâir fi-

lozofları «Beni âdem âzâ-iyi yekdigerend, Milletim nevi beşerdir, vatanım ruy-i zemin» diye hakikatı ihmal etmişler, kendilerinin marazî duygularını hep salih sanmışlardır. Bu gaflet Avrupa'da «Antimilitarizm, Antipatriatizm - Vatan ve askerlik aleyhtarlığı» gibi münasebetsiz ve mâ-nâsız cereyanların doğmasına sebep olmuştur. Fakat دائما içtimaî hakikat galebe çalmış, fertlerin hususî nefret ve feryatlarına rağmen milletlerin büyümek ve zayıflamak seciyeleri birbirlerini takip etmiştir.

Muharebe içtimaî bir müessesedir. İlim ve fen ne kadar terakkî ederse etsin, milletler ve yine milletlerden teşekkül eden zümreler içtimaî hayatlarını sürdürükçe esasi seciyeleri olan büyümek ve yayılmak arzusu da yaşayacak ve bunun neticesi olarak harp de yaşatan ve kuvvet veren bir müessese halinde payidar olacaktır.

BUGÜNKÜ MUHAREBELERİN SEBEBİ

Bugünkü muharebelerin sebebi iki yüz seneden beri Avrupa muhitinin büyümek yayılmak seciyesi İslâm dünyasına teveccüh etmişti. Çünkü karadan ve denizden hudutları hep bu dünya ile. «İtilaf-ı Müselles» İslâm memleketlerini zapt ve istilâ ederken karşısında bütün müslümanlar namına kılıç sallayan Türklüğü gördü. Kendi büyümek ve yayılmak seciyesini tatmin etmek için Türklerin namını tarihten silmeğe kalktı.

Rusya bizimle on bir defa muharebe etti. Çünkü büyümek ve yayılmak seciyesi bu milleti bizim üzerimize atıyordu. Deli Petro'nun vasiyetnamesi bu tehalükün ezeli bir lisanıdır. Bu meşhur vasiyetnamesinin birkaç maddesine bakınız:

Sekizinci Madde — Şimalen Bahr-i Baltık'ın ve cunben Karadeniz'in sahillerine günbe gün Rusların yayılmaları.

Dokuzuncu Madde — İstanbul'a ve Hindistan'a mümkün olabildiği kadar yaklaşıp İstanbul'a hükmeden bütün cihanın hakikî hükümdarı olabileceği kaziyesine binaen kâh Osmanlı, kâh İran devletine mütemadî muharebeler ihdas olunarak Karadeniz'de tersaneler peyda olması için adım adım bu denize gitmek ve kezalik maksadın iyice husulüne çok lâzım bir mevki olması hasabiyle Baltık denizi zapt ve Basra körfezine kadar gidebilmek zimmında

İran devletinin zevali inhitatını tâcîl ile mümkün olduğu halde şarkın eski ticaretini Berrü Şam tarikiyle iade ederek cihanın anbarı mesabesinde olan Hindistan'a kadar gidilmesi...

On birinci Madde — Türklerin Rum ili kıtasından tard ve teb'ide Avusturya hanedanını tahsis edip İstanbul'un zaptında dahi ve ilh...

İşte hep yayılmak ve büyüme temayülü...

İngilizler Hindistan'a, Mısır'a el atıyorlar, Bülücistan'ı, Basra körfezini, hatta Irak'ı benimsiyorlardı. Ve bu tabii temayülün sarhoşluğu ile bütün sersemleşip gâvurlaşıyorlardı. Başvekilleri Gladston ehli-i salip devrini açıyor, milletlerin meclisine bir elinde Kur'an ile gelerek:

— Bu kitap dünya yüzünden kaldırılmadıkça bize rahat yok diyordu. Fransa Tunus'u, Cezayir'i, Fas'ı yuttuktan sonra gözünü Suriye'ye dikmişti. Oraya terbiyesini soktu, «Cebel-i Lübnan» nâmiyle kendine bir şato yaptı.

Nihayet emelleri ve tabii temayülleri bir olan bu üç devlet birleştiler. İtilâf ettiler ve «İtilâf-i Müselles» zümresi halinde hareketlerine germi verdiler.

Yirminci asır ehl-i salibi başladı. Fakat yavaş yavaş ilerliyordu. Rusya Deli Petro'nun vasiyetnâmesini yerine getiriyor, Türklüğü doymaz bir hırsla evvelâ parçalıyor ve sonra yutuyordu. Beş milyona yakın Türk nüfusu ile meskûn olan Azerbaycan'ı yutmak için İran'ın aşağısını müttefiki İngilizler'e verdi. Sonra Rumeli'yi yavrularına kaptırarak aralarında pay etti. İtalya'yı da kendi ehl-i saliple-rine sokmak hülyasıyla Trablusgarb'a karşı teşvik ve teşbî etti.

Rusya İngiltere ve Fransa bir emel üzerinde anlaşıyor ve birleşiyordu: Zaptettikleri yerlerin müslüman ahalisini ümitsiz esir sürüleri haline koymak için İslâm hilâfetine kaldırmak, hilâfetin sahibi olan Türkiye'yi mahvetmekti...

«İtilâf-ı Müselles» bu yayılmak ve büyüme kuvvetinin olanca şiddetiyle İslâm âlemine ve bilhassa hilâfet sahibi olan Türklüğe saldırırken Avrupa'nın merkezî muhasarada kalıyordu. Rus, İngiliz ve Fransız devletleri Almanlığı ortalarına almıştı. Almanlık büyüme ve yayılmak ihtiyacını tabiatıyla bulunduğu yerde tatmine başladı. Ve bunun için son senelerde Avrupa'nın merkez kısmı ile muhif kısmı arasında dehşetli bir düşmanlık baş gösterdi. Almanlık müttefiki Avusturya ile gittikçe büyü-

yor, kuvvetlendikçe kuvvetleniyordu. «İtilâf-ı Müselles» kuşku landığı bu kuvvetin daha ziyade artmasına müsaade edemezdi. İlk fırsatta dağıtmak ve parçalamak için üzerine atıldı.

Ve toplar patladı...

Bizimle beraber bütün İslâm âlemi de artık duramazdı. Almanlarla aynı düşmanlara mâlik olduğumuz için aramızda tabîî bir ittifak doğru. Nihayet ordularımız Kafkas'ya ve Mısır'a yürüdü.

*
**

Bu muharebenin sebebi Avrupa merkezinin muhite doğru nüfusça, ticaretçe büyümesini »İtilâf-ı Müselles« in çekememesidir. Demek esas cihetiyle bu harbin menşei bir dereceye kadar iktisadidir.

MİLLETLERİN MEFKÜRELERİ

Bir insanın nasıl ruhu, hissi ve vicdanı varsa milletlerin de içtimaî ruhları, hisleri ve vicdanları vardır. Ve mefkûreler milletlerin bu vicdanından doğar. Asla birkaç kişinin eseri değildir. Her milletin kendi varlığını mukaddes bir hâle içinde duyması âteşin bir idraktır ki, buna mefkûre derler. Mefkûresi olmayan bir millet ölmüş demektir. Çünkü bu suretle fertler milletin varlığını duymuyor ve canını onun uğrunda fedaya hazır bulunmuyor demektir.

Bir cemaatin mefkûresi diğer cemaata göre şüphesiz taarruzîdir.

Tedafüî bir mefkûre hatta tahayyül bile olunamaz.

Bugün milletlerde ırk esası aramak «Elkimya» ile meşgul olmaktan ziyade gülünçtür. Millet: Bir lisan konu-

(1) Avrupa'da üç ırk vardır: «Mustatil ür-re's», «kumral», «Müstatil ür-re's» - «Esmer», «Ariz ür-re's», «esmer», Almanya'da, İngiltere'de, Fransa'da asıl Avrupa'nın bütün ülkelerinde bu üç ırka mensup muhtelif nisbette fertler mevcuttur. Alfred Fubiye'nin «Avrupa Kavimlerinin Ruhیات Taslağı» namındaki eserinde bu husus, mükemmelen izah edilmiştir. Kamil Jülyan kablettarih devirde bile ırkın mevcut olmadığını, Hind-i Avrupâî ailesinin bir ırk değil, gayet kadim bir zamanda millet hayatı yaşamış lisanî bir zümre olduğunu meydana koyuyor.

şan, bir din, bir terbiye, bir maarife birbirine merbut insanlarının mevcududur. Bir milleti siyasî hudutlar asla ayıramaz.

Dikkat edersek anlarınız ki Milletlerin mefkûreleri li-san, din, terbiye, can ve his kardeşlerini birleştirip hepsini siyasî bir hudut içinde toplamak ve her türlü menfaatlerini temin etmekten başka bir şey değildir.

Pencermenizm, Pan İslâvizm, Panelerizm nedir? Cermen ve İslâv mefkûreleri mâlum... Kemiyeççe dünyanın en küçük milleti olan Rumluk'un mefkûresine bakalım. Bu hemen hemen tekâmül etmiştir. Dünyada ne kadar Rum varsa hepsi bir lisanla konuşur. Edebiyatları birdir. Dinleri birdir. Terbiye ve mefkûreleri birdir. Bugün, bir Atinalı, bir Giridli bir Moralı, bir adalı, bir İstanbul'lu, bir Trabzon'lu, bir Filibe'li, Rumun ruhları, hisleri, düşünceleri bir ve aynıdır.

Panelenizm mefkûresi; yüzlerce madî coğrafi ve etmoğrafi manialara rağmen yalnız bu milli ittihat ve kanaat edemez. Kuvvetsizliğine, yaşitsizliğine bakmadan bütün Rumları siyasî bir hudut içinde birleştirmeye, İstanbul'u zaptedip eski Rum-Bizans İmparatorluğunu teşkile çalışır. Mektep kitapları, şairlerin nağmeleri, ediplerin kalem-leri hep bu emeli tekrarlar. Orada resmî hükûmet bile bu mefkûrenin hâdimidir. Kralları Kostantin'i Bizans İmparatoru addeder. Bizans İmparatorluğunun merasimini yapar ve Bizans hanedanını devam ettirmek fikriyle yeni hükümetlerinin ikinci kralına «On ikinci Konstantin» derler.

Sonra İtalyanların (İredantizm)i nedir?

Bulgarlar niçin Makedonya'ya âh çekerler?

Rusya'nın ve İngiltere'nin emperyalizmi asla tabiat ve hakikata muvafık bir mefkûre sayılamaz.

Türklerin mefkûresi milliyet gayesini ihmal eden kör ve aç, akur ve zâlim bir emperyalizm bir cihangirlik değildir.

TÜRKLERİN MEFKÜRESİ

Asya'da birbirine bitişik olarak yayılmış olan Türk il-lerini Osmanlı bayrağının gölgesine toplayarak büyük ve kuvvetli bir «İLHANLIK» teşkil etmektir.

ÇİN VE HİND YOLLARI TÜRK MEFKÜRESİNİN İKTİSADİ VE SİYASİ CİHETLERİ

Eski Tanzimat maarifiyle yetişmiş olanların asla inanamayacakları şeylerden birisi de Türk milletinin nüfusedir. Avrupalılar, bilhassa «İtilâf-ı Müselles» âlimleri ve onlara iman eden Tanzimatçılar Türkleri keyfiyetçe küçültür ve ehemmiyetsiz bir dereceye indirmek isterler.

Dünyanın hangi dersanesine gitseniz ırk nazariyesinin red edildiğini görürsünüz. Hiç bir yerde saf bir ırk kalmamıştır. Fakat milletler vardır. Milletler de lisan, terbiye, maarif ve din gibi vahdetlerin topladığı mecbua vardır. Meselâ Fransız milleti... Fransızların bir ırktan olmasını iddia etmek büyük bir hatadır. Devirler ve asırlar içinde Fransa'dan altmış kadar ırk gelip geçmiş ve bazısı orada kalmıştır. İşte onların lisan ve terbiye, örf ve adet, din gibi müesseseleri müşterek bir cemaat haline gelmişler

Ve Fransız milletini teşkil etmişlerdir. Almanlar ve İngilizler saf ve müstakil bir ırktan değildirler.

Başka başka ırklardan kopan fertlerin ve zümrelerin lisan ile konuşarak bir terbiye, bir an'ane, bir ırk etrafında birleşmelerinden teşekkül etmişlerdir. İspanyol, İtalyan, Macar, Bulgar, Rum milletleri de böyle...

O halde biz de «Türk» derken ırk ve kan cihetlerini derin derin araştırmamalıyız. Bir ferdin Türk olmak için Türkçe konuşması, müslüman olması, Türk terbiye ve öfinin içinde yaşaması kâfidir ve Anadolu'da Türkçe konuşan on dört on beş milyon müslüman vardır ki hepsi Türkür.

Anadolu'dan sonra Azerbaycan... Burada dört buçuk beş milyon Türkçe konuşan müslüman ve Türk vardır. Kafkasya'da -Çerkezler müslümandır ve Türkçeden başka hiç bir lisan bilmezler.

Kafkasya'dan sonra büyük Türk dünyası başlar. Buhar, Semerkant, Taşkent, Kâşgar, Yârkent, Hotan, Aksu, Turfan, hâsılı tâ Karakurum'a kadar, Mançurî çitlerine kadar bu geniş yerler hep Türk milletiyle doludur. Hepsî müslüman olduğu gibi lisaneları da Türkçedir. Buraları TÜRKİSTAN denir. Bütün Türkistan'ın lisaneları o kadar saf ve

mükemmel ve saf bir Türkçedir ki, şivece bile İstanbul lehçesiyle büyük bir fark göstermez⁽³⁾.

Taşkent'te çıkan «Sadâ-yı Türkistan» ve «Sadâ-yı Fer-gane» gazetelerini İstanbul'da okuyup da anlamayan var mıdır?

Sonra Şimal Türkleri... Kazan ve Ufa'ya kadar Volga boyunca yayılmış kardeşlerimiz ki bunların lisanları Türkçe olmakla beraber pek yukarılarda şivece biraz bizim lehçemizden ayrılır. Tatar şivesi de umumî Türk Edebiyatı sayesinde İstanbul lehçesine yaklaşacaktır.

Musa Begef ve sâire gibi millet ruhunu idrak etmiş âlimler eserlerini hep İstanbul'da konuşulan Türkçe ile yazarlar. Kırım'ın Tercüman gazetesindeki lisan İstanbul'un kinin aynıdır. Ve merhum İsmail Beğin şiarı hemen bütün şimâl kardeşlerimizin mefkûresidir.

Dilde, işde, fikirde birlik...

Sonra Sibiryaya ve Altay etlekleri...

Sonra Pamir... Altaylara doğru ve yakında bir seyahat yapan arkadaşımız «H. S.» beğ aralardaki halkın hep Türk olduğunu ve hepsiyle konuşup anlaştığını söylüyor. Keza Pamir'de seyahat eden arkadaşımız «F.» beğ de oradaki Türklerin kendi iptidai teşkilâtları ile yaşadıklarını Türkçeden başka hiç bir lisan bilmediklerini, Osmanlı Türklerini mukaddes addettiklerini, hakanlarımızı kendi halife ve padişahları gibi tanıdıklarını anlatıyor. Hâsılı aralarında hiç bir yabancı ve kesif millet bulunmayan yetmiş milyonluk saf Türk milleti şarktan garba doğru Asya'nın ortasını kaplıyor. Bir kısmı Çin'in, bir kısmı Rus'un idaresinde, bir kısmı da hâlâ kabileler halinde hür ve serbest...

Lisanı ve dini bir olan yetmiş milyonluk bir millet zekâca, tarihçe, şanca, şerefce kendinden aşağı olan Rus ve Çin gibi iki medeniyetsiz devletin esiri kalabilir mi?

Bundan başka Türk mefkûresinin taayyününe elli asırlık bir tarih de yardım etmiştir.

Türkler varlıklarını ve milliyetlerini idrak edip eski

(2) Halbuki mahallî şivelerin hududu, Fransa'da bile asla kilometreyi geçemez. Lisaniyatçı Meillet bir Normandiyalı ile bir Fransız-Konteli Fransızın konuşurlarsa anlaşamayacaklarını anlatıyor.

azametlerini ve servetlerini hatırlayınca mazideki şan ve şereflerini arayıp bulmakta gecikmediler.

Eskiden Venedik hükümeti hiç bir hidterland(içta-raf)ı yokken büyük ve kuvvetli bir hükümetti. Çünkü Akdeniz'e ve Adriyatik yollarına hâkimdi. Bugünkü ordusuz ve askersiz İngiltere'nin bir asırdır dünyaya hükmetmesi ticaret ve iktisat yollarına hâkimliğinden başka bir şeye atfolunamaz. Tıpkı bunun gibi Türk milleti de eskiden Pekin ve Roma yoluna hâkimdi. Steplerin, çöllerin sahibi idi. Şark ile garbin arasında kervanlar işletti. Yalnız mal değil ilim ve irfan da taşıdı. İlim ve irfanı siyâsî hudutlardan dışarı çıkardı. Ve Pekin-Roma yoluna hâkim olmak onu tarihte en büyük milletler arasına koymakla kalmadı, hattâ cihangir etti.

Pekin ve Roma yolundaki coğrafi içtimaî şartlar Türk milletine saf ve sağlam bir ahlâk, demir ve çelikten bir seciye kazandırdı. Bu seciye sayesinde ki Asya'nın bütün tac ve tahtları Türklerin oldu.

Kezalik yarım asır evveline gelinceye kadar Hindistan ve Avrupa yolu Türklerin, bizimdi. Osmanlı Hükümetinin servetini bu yol teşvik ediyordu. Nihayet Pekin ve Roma yolu gibi onu da kaybettik. Fransızlar, Süveyş kanalını açtı ve İngilizler zaptetti. İstanbul-Bağdat şimendifer hattı yapılıncaya Süveyş de bizde kalmak suretiyle yine Hindistan ve Avrupa yolunu elimize geçirdik sayılabiliriz.

Bu muharebede Ruslar tamamiyle perişan idiler ve **Ukrayna'da istiklâli kazanırsa** Kafkasya şüphesiz bizim olacaktır. Artık asıl Türkistan ile aramızda yabancı bulunmayacak, Hazar Denizinin gemilerimizle, Hazar Denizinin cenup sahilinden geçireceğimiz bir demiryolu ile anavatan, TURAN'a gidecek, lisanımız gibi, emellerimizi ve vicdanımızı birleştireceğiz. Gobi çölüne kadar uzayan Türkistan Türkleri bizimle münasebete başlayınca Çin ve Rus hükümetinin memurları pek çabuk kaçacaklar ve ayyıldızları al bayrağımız büyük TURAN'ın bütün kıt'alarında dalgalanacak...

Turan mefkûresi feyiz buldukça millî maarif ve irfanımız da teşekkül ve tekâmül edecek. Türkçeleştirilme hiç bir köşe, hiç bir müessese kalmayacaktır. Bu seferki şark ve garp yoluna hâkimliğimiz eski asırlardaki gibi yalnız kervancılık ve akıncılık olmayacak, İstanbul'dan

kalkan şimendiferlerimiz Erzurum'dan, Tebriz'den Merv'den, Buhara'dan geçerek Karakum'a, Pekin'e gidecek, şarkın servetini garba, garbın irfan ve fennini şarka götürecek yeni, büyük, âli bir Türk Medeniyetinin kavî ve muhteşem temellerini kuracaktır.

TURAN DEVLETİ

Bütün müslümanların ve bilhassa bütün Türklerin düşmanı olan «İtilâf-ı Müselles» hükümetlerine açtığımız bu harp evvelâ bir din muharebesidir. Çünkü galip gelirse Irak'ı, Mısır'ı, Hindistan'ı, İngilizler'in Tunus'u Fas'ı Cezayiri Fransazın kahrından kurtaracağız. Oradaki din kardeşlerimiz olan Araplar esirlikten çıkarak millî ve dinî hüviyetlerini kazanacaklar, kendi kendilerini idare ederek millî medeniyetlerine yeniden hayat verecekler...

Bu harp saniyen bir millet ve mefkûre muharebesidir. Ve yine böyle olmakla beraber aynı zamanda din muharebesidir de... Çünkü evvelâ Rusların zulmü altında yıllardan beri din ve dil kardeşlerimiz olan Türkleri kurtararak siyasî hududumuzun içine alacağız. Ruslardan ilk hamlede Kafkasya'yı zaptedip yavaş yavaş anavatanımız olan Türkistan'a yürümeğe başlayacağız. Kalemle, fikirle, edebiyatla bomba ile büyük bir mefkûre muharebesi açılacak..

Dünyada artık esir Türk olmayacak. Turan'daki yabancı Rus ve Çin memurları kovulacak. İlk devrede alacağımız Kafkasya ile on dört milyon Türkçe konuşan Türk ve müslüman ahaliye sahip olan Osmanlı devletinin millî kuvveti hemen bir misli daha büyüyecek. Osmanlı hükûmeti yirmi beş milyon Türkçe konuşan Türklerin müessesesi olacak. Ve birgün -bu mukaddes gün o kadar yakın ki...- Orta Asya, Türkistan ve Cenubî Sibiryâ, Pamir'de bizim siyasî hudutlarımız içine girince Garp Türklerinin hükûmeti artık Osmanlılıktan tamamiyle çıkıp hakikî ve büyük bir Türk ve Müslüman hükûmeti bir TURAN DEVLETİ olacaktır.

Osmanlıların hakanı ve bütün müslümanların halifesi olan zat bütün arz üzerindeki Türklere hükmettiği vakit, hakanlıktan çıkacak, hakanlar hakanı yani, «İLAN» namını alacaktır.

Dünyadaki bütün müslüman Türklerden teşekkül eden Turan Hükûmeti dindaşları olan Araplar'ın, Faslar'ın, Ber-

beriler'in hıristiyanlar tarafından esir ve perişan edilme-
lerine müsaade etmediği gibi kendi de onların milliyet
ve hürriyetlerine asla dokunmayacaktır.

Turan Devletinin muazzam İlhanı bütün dünyadaki
müslümanların da halifesi olacak Türk milleti gibi, her
müslüman milletin milliyet ve istiklâline, millî ve dinî me-
deniyetinin tekâmülüne çalışacaktır.

*
**

Ey bu küçük kitabı okuyan!

Sen eğer milletinin ne kadar büyük ve kuvvetli oldu-
ğunu bilmeyen bir zavallı isen, eğer millî ve mukaddes
mekûrenin hayat verici nurları senin ruhuna aksetmemiş-
se mutlaka gülecek ve:

— Hakikatten ne uzak bir hayal!... diyeceksin. Fakat
emin ol ki yanılıyorsun. İhtimal senin duymadığın ilâhi
bir nefes ürperten ve uyandıran hareketiyle bütün Turan'ı
sarıyor... Muhitindeki değişikliği, hareketi görmüyor mu-
sun? İstersen bu hayat ve hâlâs alâmetini hayal farzet. Lâ-
kin bütün hakikatlerin evvelâ bir hayalve tavasur dere-
cesi geçirdiğini unutma. Ve hatırla ki, fiilin meşîmesi fi-
kirdir.

— 11 Tesrini Sâni 1320 —

SLOGANLARIMIZ

- Yaşasın Bağımsız Dünya Türklüğü!
- Yaşasın sömürülen, az gelişmiş ülkelerin emperyalizme karşı Türk Milliyetçiliğinin önderliğindeki bağımsızlık savaşı!
- Türk Milleti, bir gün öz yurdunu sömüren yerli ve onların yabancı ortaklarının bu topraklardan nasıl sürüldüğünü göreceksin!
- Türk Milletinin bütün bireylerinin yararlarını gözetmeyen yerli ve yabancı her türlü harekete bir gün Türkçüler «dur!» diyeceklerdir!
- Türk Milletinin faydasına olan her yeniye taraf-tarız. Aksi olan yeni ve eskinin karşısındayız.
- Türkiye ya Türklerindir, ya hiç kimsenin.
- Ya kuzgun leşe... ya devlet başa.
- Ya olacağız, ya öleceğiz. Öldükçe diriliriz. Olacağız, hakim olacağız.
- Büyüme savaşımız; az gelişmişleri sömürmek için değil, bu geri ülkeleri Amerikan-Rus sömürsünden kurtarma savaşıdır.
- Mülkiyetin düşmanı değiliz, herkesin mülk sahibi olmasından yanayız, sömürüye karşıyız.
- Millî Devletin ideolojisi sınıf ve ümmet düşüncesinin aksine milliyet ilkesine dayanır.
- Türk Milletini mutlu azınlık veya sınıflar yönetmezler. Türk Devleti Türk Milletindedir.
- Millî Devlet fikrinin, milliyetçiliğin en büyük düşmanı emperyalizmdir. Ölmeli, öldürülmelidir.
- Göz göre göre, bile bile Türkü Türke sömürtmek nasıl mümkün olabilir? Bilerek veya bilmeyerek liberal sağ savunan bir kişinin millî doktrinle hiç bir ilgisi yoktur.
- Mülkün bir azınlık elinde sömürü aracı olmasına engel olmak şarttır. Bunun için komünizmin ve kapitalizmin aksine millî toplumun her ferdini mülk sahibi yapacağız.
- Millî Doktrin ırkçılığa dayanan, tutucu ve saldırgan, Nazist ve Faşist sistemlerle hiç bir müşterek yönü yoktur.
- Millî Doktrin, özcü ve ilericiliğe, psikolojik soyculuğa ve Türk Milletine özgü bir toplumculuğa inanır.
- Millî toplumun ihtiyaçlarından doğmayan, Türk milletinin özellikleriyle çelişen her sisteme karşıyız.
- Millî Doktrin, mülkiyeti -bu düzende olduğu gibi- kişinin bencil menfaatlerine bırakamaz.

ERGENEKON YAYINEVİ
HİZMETİNİZDE

Yayınevimiz gençlerin yardımlarıyla kültür hayatımıza hizmete girişinden bu yana kâr amacı gütmeksizin bir kamu kuruluşu prensipleri içinde hizmet etmektedir.

Son yıllarda Türk Basını ortaya koyduğu güçlü eserlerle Türk Kültürüne hizmet ederken, fırsatçı yayımcılar da yıkıcı, sapıtırıcı, bölücü eserlerle milli kültürümüzü yozlaştırmaktadırlar.

Ergenekon Yayınevi, gençleri, Milli Doktrin doğrultusunda eğitmek, milli, çağdaş ve dinamik görüşler içinde bütünleştirmek, en iyi kitapları en ucuza basmak ve dağıtmakla Milli Doktrine bir okul olmak macasını güder.

Gençleri sistemli bir düşünüş düzeyine getirtmek, böylece dinamik gençleri beyinleri plânlı, beynelmilel sağ ve sol sızmalara uyanık tutmak, yine bunlarca yürütülen «Türk Basınına tekele almak, okuyucularını sömürmek» cabalarına «karşı olmak» kuruluş sebebimizdir.

İlgi ve desteğinizi bekleriz.

Kitap Basım - Dağıtım Merkezi

ERGENEKON YAYINEVİ

P.K. 90 Beyazıt — İstanbul

ERGENEKON YAYINEVİ SUNAR:

- 1 — 50 Yıla Doğru — M.H.P. Gençlik Teşkilâtı Araştırma ve İnceleme Kurulu.
- 2 — Doktrinci Düşünce — Selçuk Mülâyim.
- 3 — 1944 Milliyetçilik Olayı — A. Türkeş (çıkıyor)
- 4 — Milli Kavga — Yağmur Gökçe (çıkıyor)
- 5 — Türkçülük Tarihi — Sakin Öner (çıkıyor)

KUTLUĞ YAYINLARI SUNAR

Milliyetçi Lider

ALPARSLAN TÜRKEŞ'in

- Millî Doktrin: Dokuz Işık (9. baskısı basılıyor)
- 1944 Milliyetçilik Olayı (4. baskısı basılıyor)
- Yeni Ufuklara Doğru (2. baskı) 7,50
- Türkiye'nin Mes'eleleri (3. baskı) 15.—
ve
- Dündar Taşer'in Büyük Türkiyesi (Yazan: Z.N.) 12,50

Dağıtım:

ANDA

Babıâli Cad. Nu.: 50/2
Cağaloğlu - İstanbul

KUTLUĞ YAYINLARI'nın

en son neşrettiği

Milovan Djilas'ın

«YENİ SINIF»

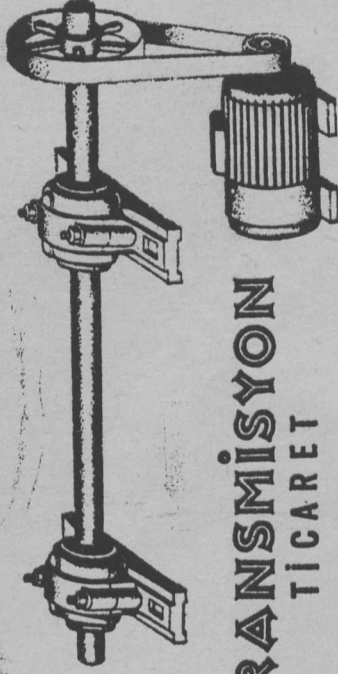
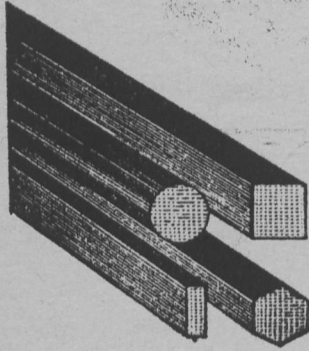
— Komünist Sisteminin Bir Tahlili —

Fiatı: 15,— TL.

Dağıtım:

ANDA

Babıâli Cad. Nu.: 50/2
Cağaloğlu - İSTANBUL

TRANSMİSYON TİCARET

HAMİT TAVUKÇUOĞLU

Transmisyon milleri, yatakları, her çeşit vasıflı takım
çelikleri ve çeşitli imalat çelikleri ile malzemeleri

Karaköy, Tersane Caddesi No. 57 — İstanbul
(Türk Ticaret Bankası karşısı)

Sicil: 60988/26703 — 78835/20674

Tel.: 44 71 21 — 49 53 22

TÜRK PETROL

İlk millî petrol dağıtım şirketi

C İ V — S O

HER TÜRLÜ CİVATA — SOMUN ve ÖZEL İMALÂT

44 91 37

Ş A F A K

DEMİR TİCARET

Hasan Menemencioğlu — Ali Rıza Gülsoy

DEMİR - ÇELİK - SAÇ - İNŞAAT MALZEMESİ

İTHALÂT - TAAHHÜT ve DAHİLİ TİCARET

Bilumum Siyah DKP - Galvaniz - Paslanmaz Saçlar
Profil - Köşebant - U-1 Yuvarlak Demir ve Çelikler
Yemenciler Cad. Çanakçı Han kat 3 Tel: 45 09 98
No. 10 KARAKÖY - İSTANBUL 49 27 20

RAMAZANOĞULLARI

KOLLEKTİF ŞİRKETİ

Mak. Müh. Celâl ve Kâzım Ramazonoğulları

FENNİ TESİSAT MALZEMESİ

KALORİFER

SIHHİ TESİSAT

AKARYAKIT

MALZEME, TAAHHÜT ve MÜHENDİSLİK HİZMETLERİ

Telefon: 44 15 95 — 44 54 83

Sicil No: 95367/40743 Karaköy, Fermenciler Cad. 13 —
İSTANBUL

NET TİCARET

ERTUĞRUL ACARKAN

MES Makine Elektrik Aksamı A. Ş. Fab. Bayiliği
MES Zımpara Motorları Genel Satıcılığı

FABRİKA, GEMİ, DEMİRYOLLARI EL ALETLERİ

Pirinç, Bakır; Alüminyum Levha ve Çubuklar
Bilumum, İnşaat, Hırdavat Malzemeleri
Taahhüt Toptan ve Perakende

Adres: Tersane Caddesi Fatih Çarşısı No. 3-7 Karaköy
Telefon: 49 81 69 — 49 92 81 Sicil Ticaret: 86726/31003

K A Y A

SANAYİ ELDİVENLERİ

MUHSİN KAYA

Her türlü İşçi Eldiveni, Kromlu Deriden Amerikan Tipi
Uzunkonçlu Kaynakçı Eldivenleri, Amyant Eldiven ve
Amyant Elbise, Kaynakçı Önlükleri, İşçi Elbiseleri, Krom-
lu Kaynakçı Ceketleri, Bıranda ve Bez Eldivenleri,
İtina ile İmâl Edilir.

Karaköy, Yemenciler Caddesi No. 11 Kat: 2/3 İSTANBUL
Tel: 44 55 51

KOMPRESÖR SANAYİİ

HAVA KOMPRESÖRLERİ

Makina Mühendisleri Odasından kalite belgeli
Uzun ömürlü, yüksek rıdımın, senelerin tecrübesi ile
tamamen yerli imalât, 12 ay fabrika garantisi

Mak. Y. Müh. ATTILA CENGİZ KUZUCAN

Fabrika: Eski Londra Asfaltı No: 3 Bahçelievler İST.
Tel: 71 69 41 — 71 67 38

EVAS EV ALETLERİ

SANAYİ Limited Şirketi

M.H.P. İl Gençlik Teşkilâtına başarılar diler.

HER METAL

ŞABAN KIRBOZ

Yeni, Artık ve Hurda Ticaret

Bahariye Cad. Akarca Sok.

No. 11 — Kasımpaşa

Tel: 49 87 15

GİRGİN TİCARETHANESİ

RAUF FUAT BİLGİN

* Pamuklu dokuma * Her türlü hazır, ısmarlama mahrutı, mühendis ve turistik kamp çadırları * Motor (Havale - Borda) kamyon anbar muşamba örtüleri * Otomobil kılıfları * Branda bezleri, çift kat kauçuklu ince ve kalın brandaları * Kauçuklu veya çift kat kauçuklu balıkçı muşamba ve elbiseleri, pardesüleri * İşçi elbise ve tulumları * Lâstik çizmeler * Buna benzer bilimum malların imalâtı ve satışı

AYRICA TAAHHÜT İŞLERİ YAPILIR

İmalât, toptan ve perakende satış yeri

Galata, Fermeneciler No. 29 - İSTANBUL
Telefon: 44 62 49 — 44 55 89, Telf.: GİRGİNRAUF, Sicilli Ticaret 62810

S E R İ M

Muhasebe ve Malî İşler Bürosu

Salih Zeki Erol

Tepebaşı Balyoz Sok. Erden Han kat 2 Nu: 201-202-203
204-205 — Beyoğlu

Tel: 49 85 01 — 45 67 84

SAĞLIK DIŞ POLİKLİNİĞİ

Halil Atmaca

Mustafa Kemal Paşa Cad. N.: 45 Doğu Palas Apt.

Daire 1-2 Tel: 21 58 70 Aksaray

04SA 1694

ULB Halle

3/1

000 161 179

Türk milleti yeni bir yolun yolcusu ve yeni bir kaderin sahibi olmak durumundadır. Bu yol Türkiye'yi, ilimde, ahlakta, teknikte ve sanayide yer yüzünün en leri ülkesi yapmak isteyenlerin yolu olacaktır. En az ikiyüz yıldan beri süregelenmiş olan soysuzlaşma, millî benliğinden koparak başkalarına sığınır olmak, yabancıları, taklit etmek, batının sefahat ve kaba dış görünüşüne özenmek, başka diyarların gerçeklerinden doğmuş sistemlerini kopya etmeğe kalkışmak gibi hareketler ezilip, bir daha hortlamamak üzere yok edilecektir.

Ben, üçüncü yolu açmış bulunuyorum. Türkiye'yi kurtaracak yeni bir yolu işaret ediyorum. Dokuz ışık bayrağını her çeşit fırtınaya karşı açmış, dalgalandırmıyorum. Şimdi bu bayrağın altında Türk Milleti için hiçbir çıkar düşünmeden, çalışacak, ter dökecek ülkücülerini çağırıyorum. Milleti için, devleti için, ülkesi için asla almayı düşünmeden, daima vermeği ve her şeyini vermeği göze alan fazilet savaşçıları çağırıyorum. Şöhret, şan duygusuna esir olmadan ve hiçbir şeyden korkmadan feragatle mücadele edecek savaşçıları çağırıyorum. Türk milletini ilmin önderliğinde yeni ufuklara doğru uçurmak için ayağa kalkmaya çağırıyorum.

Alparslan TÜRKES

Dağıtım: Ergenekon Yayınevi

Beyaz Saray No: 41 Beyazıt - İST. Fiyatı: 5 TL.